

d

7-8/2017

NEKEGA DNE SE NEKAJ PREMAKNE

Almanah poezije avtorjev in avtoric rojenih po letu 1980,
ki še nimajo pesniškega prvenca

Izbrala in uredila *Petra Kolmančič*

Aljaž Koprivnikar ⁽⁷⁾ Aljoša Šorgo ⁽¹⁷⁾
Anka Vidmar ⁽²³⁾ Ariela Herček ⁽²⁹⁾
Barbara Mastnak ⁽³⁹⁾ Bine Debeljak ⁽⁴⁵⁾
Domen Don Holc ⁽⁴⁹⁾ Dominika Portić ⁽⁵³⁾
Ernest Alilović ⁽⁶¹⁾ Gregor Lozar ⁽⁶⁹⁾
Helena Zemljič ⁽⁷⁷⁾ Jure “Besni Dante”
Bernik ⁽⁸⁷⁾ Jure Kapun ⁽¹⁰⁹⁾ Kaja
Blazinšek ⁽¹¹⁹⁾ Katarina Gomboc ⁽¹²⁵⁾
Katarina Rakušček ⁽¹³⁵⁾ Klavdija Volf ⁽¹⁴¹⁾
Luka Bauman ⁽¹⁴⁶⁾ Lukas Debeljak ⁽¹⁵²⁾
Maja Milošević ⁽¹⁵⁸⁾ Nada Kavčič ⁽¹⁶⁶⁾
Nina Ditmajer ⁽¹⁷⁸⁾ Nina Kremžar ⁽¹⁸⁸⁾
Nina Medved ⁽¹⁹⁶⁾ Patrik Holz ⁽²¹⁶⁾ Pavla
Zabret ⁽²²⁶⁾ Petra Kokol ⁽²³⁰⁾ Pino
Pograjc ⁽²⁴⁰⁾ Rok Vahter ⁽²⁴⁴⁾ Sara
Fabjan ⁽²⁵⁰⁾ Tom Veber ⁽²⁵⁸⁾ Veronika
Šoster ⁽²⁶⁴⁾ Vesna Liponik ⁽²⁷⁴⁾ Žiga
Hren ⁽²⁸⁰⁾

UREDNIŠKI UVOD

Nekega dne se nekaj premakne ...

Petra Kolmančič

Dialogi objavljajo poezijo že več kot petdeset let, saj so ena najstarejših slovenskih kulturnih revij, ki v Mariboru izhaja od leta 1965 naprej. V začetnem obdobju izhajanja so Dialogi bili predvsem literarna revija, z menjavanjem uredništva pa se je revija sčasoma usmerila k širšim kulturnim tematikam, še vedno pa v skladu s tradicijo slovenskih kulturnih revij v posebni rubriki Branje nekajkrat letno objavljamo izvirno in prevodno leposlovje.

V petih desetletjih izhajanja so Dialogi že večkrat prevetrili mlade slovenske literarne generacije. Pred dobrimi tremi desetletji, leta 1983, je bila v 8. številki 19. letnika revije Dialogi objavljena izbrana poezija nove generacije pesnikov in pesnic, ki jih je poleg generacijske povezanosti družilo tudi to, da je bilo njihovo ustvarjanje povečini vezano na Maribor oz. neposredno okolico. Med vključenimi pesniki in pesnicami, ki jih je k sodelovanju povabil takratni urednik Marjan Pungartnik, se pojavi kar nekaj avtorjev in avtoric, ki so bili sredi osemdesetih na začetku svoje ustvarjalne poti, v naslednjih treh desetletjih pa so se afirmirali in uveljavili v širšem slovenskem prostoru. Med njimi izstopajo pesnik, pisatelj in dramatik Borut Gombač, pesnica in prevajalka Lidija Gačnik Gombač ter pesnik, pisatelj in dramatik Peter Rezman.

Mitja Čander, ki je literarno prilogo Dialogov urejal v obdobju od 1995 do 2000, je prav tako pripravil številko z izbrano mlado literaturo, ki jo je posvetil literarni generaciji ustvarjalcev rojenih po letu 1970. V tematski številki Dialogov z naslovom *Ideo-*

logija in umetnost devetdesetih, ki je izšla kot dvojna številka leta 1995, je zbral enajst avtoric in avtorjev, ki so bili takrat na slovenski literarni sceni prisotni – razen nekatere izjem – le z revijalnimi objavami. Osmerica iz takratnega Čandrovega izbora (Miklavž Komelj, Aleš Čar, Nina Kokelj, Gašper Malej, Marcello Potocco, Aleš Šteger, Robert Titan Felix in Jaka Železnikar) dobrih dvajset let kasneje na slovenskem literarnem prizorišču že zaseda trdne in prepoznavne pozicije.

Mladi mariborski generaciji literarnih ustvarjalk in ustvarjalcev, predhodnici generacije, ki je na pohodu zdaj, in ki je svojo ustvarjalno pot pričela v burnem tranzicijskem in posttranzicijskem času, se je v posebnem sklopu literarne tematske številke revije *Dialogi* (letnik 40, številka 8, 2004) posvetil tudi takratni literarni urednik Robert Titan Felix. Pripravil je izbor osmih avtoric in avtorjev, ki so predstavljeni z odlomki iz svojega dotedanjega opusa, nekateri tudi v intervjuju z naslovom *Pretresanje mladih pesniških glasov*. Gre za ustvarjalke in ustvarjalce, ki so se začeli uveljavljati na prelomu tisočletja, več kot polovica vključenih se z leposlovjem intenzivno ukvarja tudi danes, med njimi bi izpostavila Jana Šmarčana, Lučko Zorko, Simono Kopinšek, Nevenko Miklič ter Gregorja Lozarja, ki sem ga vključila tudi v ta izbor. Omenjena generacija je bila pozornosti deležna v vsaj še dveh drugih izborih, ki so se posvečali mladi mariborski literaturi; v literarnem zborniku *Stopi na stol*, ki je izšel leta 2001 in ga je uredil David Bedrač, ter v zborniku mlade mariborske poezije, ki je pod naslovom *Nova kolekcija* izšel leta 2008 in ga je uredil Nino Flisar.

Za številko *Dialogov*, ki je pred vami, sem najprej tudi sama nameravala narediti izbor poezije nove mlade generacije, ki je geografsko vezana na Maribor, in na ta način vzpostaviti neke vrste dialog s prejšnjimi uredniki. Dejstvo je, da se je v Mariboru po daljšem premoru ponovno oblikovala nova mlada pesniška generacija, ki je zelo vitalna in ustvarjalna, o čemer priča odziv pesnikov in pesnic na številna skupinska branja, ki potekajo bodisi pod okriljem serije *Mlade rime MB#* v dvorani Gustaf v Pekarni ali serije večerov slamovske poezije *Ožuljeni jezik v Vetrinjskem dvoru*. Ko pa sem naročena besedila začela prejemati, sem spoznala, da mi s tovrstnim konceptom ne bo uspelo zbrati dovolj gradiva za obsežnejši in res kvaliteten izbor, kot sem si ga zastavila in ki bi napolnil celotno številko revije, zato sem se raje odločila za malce bolj tvegano in manj preverjen uredniški koncept – izbora nisem geografsko omejila na Maribor in k sodelovanju sem povabila okrog štirideset pesnic in pesnikov, rojenih med letoma 1980 in 2000, ki so še brez pesniškega prvenca. Na tem mestu se zahvaljujem Dejanu Kobanu, Kristianu Koželju in Tonji Jelen, ki so skrbno pregledali moj nabor imen in mi prijazno pomagali z dodatnimi sugestijami.

Na straneh, ki sledijo, smo tako priča izvirni poeziji pesnic in pesnikov najmlajše generacije, ki se šele vzpostavlja in išče svoj pesniški credo ter, kot vsaka generacija prej, tudi svoj izvirni in nov pesniški izraz. Izbor je dovolj širok, da ob branju dobimo uvid v pesniške veščine te generacije ter vpogled v to, kako svojo vlogo in svoj status v današnjem svetu doživljajo občutljivi, z lastno glavo razmišljujoči mladi posamezniki in posameznice, ki so bili rojeni v tvegano in negotov čas postsocialističnega materializma ter vzpona informacijsko-komunikacijskih tehnologij.

Ob branju je razvidno, da novo generacijo poleg skupnega prostora in časa, v katerem ustvarja, ne družijo kakšna podobna estetska in vsebinska izhodišča, tudi ne enotni vrednostni sistemi in etični postulati – njihovi pesniški glasovi so tako heterogeni, da o vsebinski ali estetski sorodnosti ne moremo govoriti. Upesnjujejo enake teme kot jih literatura vsake generacije: prevladuje upovedovanje intimnega notranjega sveta, prisotna je družbenokritična komponenta, preigravanje sodobnejših pesniških stilov ali spogledovanje s tradicionalnimi oblikami pesnjenja, pri čemer je pogost izraz (samo)ironija. Naj na tem mestu dodam, da v generacijo kot neko skupnost z enovitimi nazori, skupnim imenovalcem ali interesi tako ali tako ne verjamem; zagotovo pa so v vsaki generaciji občutljivi posamezniki, ki za svoje izrazno sredstvo izberejo umetnost, v tem primeru poezijo, in ta je nevidno lepilo, ki jih povezuje v skupnost z vsemi tistimi pred njimi ali za njimi, ki so ali še bodo v nekem trenutku izbrali enak način komuniciranja s samim seboj in s svetom.

Pri branju iz nabora izstopajo vsaj trije, zaradi katerih sem prepričana, da bo tudi ta generacija navrgla nekaj res močnih in sposobnih pesniških imen z avtentično pesniško držo, ki so že zdaj sposobna na izviren način opredeliti svoja stališča do sveta, družbe, intime in umetnosti. Poezija je že od nekdaj eden izmed pomembnih načinov premišljevanja o svetu in posamezniku, pesnjenje in branje poezije pa odlična metoda, kako priti v stik s svojim najglobljim bistvom in kako sploh vzpostaviti lastno istovetnost. Kar nekaj pronicljivih pesmi v tem izboru dokazuje, da se je mlada literarna generacija še vedno zmožna upreti in umakniti nasilju praznih podob vsenaokrog in živeti tudi tisto, kar je pod videzom.



Aljaž Koprivnikar

Aljaž Koprivnikar se je rodil leta 1987 v Ljubljani, zadnja leta pa živi v Pragi. Doštudiral je primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani, svoj študij slovanskih literatur pa na doktorski stopnji nadaljuje na Karlovi univerzi v Pragi. V slovenskem literarnem področju deluje predvsem kot literarni kritik, avtor več literarnih projektov in organizator literarnih prireditev. Več let je sodeloval z Inštitutom IRIU, po preselitvi v Češko republiko pa kot programski direktor deluje pri mednarodnem literarnem festivalu Microfestival ter v organizaciji International Arts Centre Prague. Kot sourednik je sodeloval z več češkimi literarnimi revijami, njegova poezija pa je bila do sedaj objavljena v različnih antologijah in literarnih revijah ter prevedena v angleški, češki, grški, hrvaški, srbski in nemški jezik.

• Fotografija: Simon Jenko

Prostorna razdalja je zgolj izmišljiva tistih, ki se bojijo bližine

Počistiš spalnico, pospraviš posteljo in zamenjaš posteljnino,
napolniš hladilnik in napolniš posodo s sadjem.

Pride ob napovedani uri,

Razmeče spalnico, s svojim vonjem napoji posteljo,
izprazni hladilnik in izprazni posodo s sadjem.

Vmes poteka čas tistih komaj znosnih formalnosti.

Oblačenja in slačenja, polnitve in spraznitve,
pri čemer ostajaš znotraj primerjave različice istega ritma.

Odide ob napovedani uri.

Ob koncu potihoma sam pri sebi na skrivaj preiščuješ,
ali o tem napisati ljubezensko pesem, nekaj v smislu:

Hočem, da se zbudim ob tebi,

Hočem, da se zbudiš ob meni,

Hočem, da se zbudiva na mestu,

kjer se prelivajo solze, sperma in kri.

Ob koncu sam pri sebi priznaš, da zavoljo svoje
čistunske buržajske družine nisi sposoben pretirane
bližine in nasploh nisi pretirano sentimentalen, četudi
bi lahko delovalo tako, in ujet v njegov vonj, ki ga odsevajo
tvoje rjuhe, potihoma s semensko tekočino po toplem trebuhu
označiš;

še eno dobro opravljanje vloge gostitelja človeške bližine.

Partizanska zvezda

je obvezna gostja naše družinske božične večerje (četudi je prepovedana na ozemlju Evropske unije). Odkar obstaja v naši družini štetje časa, se božična večerja zgodi svit ali dva pred ali mrak ali dva po božiču (pravzaprav nihče ne ve, kdaj se je v družinskem koledarju ta prekleta katoliška navada pojavila). Ob večerji, kjer moja mama vsako leto zatrjuje, da ne gre za praznovanje Božiča (saj smo vendar ateisti), se za eno mizo (ki pravzaprav nikoli ne stoji na enem mestu, se včasih celo preobrazi v letalo) zberejo dolgočasje, pomanjkanje identitete in stari kompleksi. Četudi se vsako leto ljudje redčijo, pod parketom ostajajo zakopane zamere. Kar bi bilo lahko po svoje vsaj smešno, ko dedek na večerjo (iz protesta) pride oblečen v partizana in na ves glas prepeva komunistično internacionalo in ko se s fašističnim bratom (za katerega skoraj vsi sumimo, da je iz drugega plemena) kregamo glede povojnih pobojev (kdo je rdeč, kdo bel, kdo črn). Vmes mama postreže večerjo (in dementna babi že pozabi, kdo pravzaprav smo) in se na skrivaj človek, ki piše to pesem, naliva z rdečim vinom. In tako sprti (in razdeljeni na različne strani kot slovenska stvarnost) jemo (nekateri za mizo, nekateri iz protesta v dnevni sobi) in pride čas, ko na božično drevo v znamenje sprave obesiš krvavo rdečo zvezdo in se zaveš, da nimaš pojma, ali se božič piše z malo ali veliko tiskano začetnico.

Dan za spomine

Hiša, v kateri sem ob prebiranju pravljič preživiljal
popoldneve, se je zgrudila sama vase, se pomanjšala
v ruševine, in ko odpreš vrata, slišiš sipanje časa, ki
vabi, da vstopiš med njuni odsluženi telesi.

Z vsakim obiskom je teža vrat večja,
fotografije ob stenah na poti zbledele,
silhuete zlomljenega nasmeha
nemo pozdravljajo prostor, ki bo izgubil človeka,
nemo pozdravljajo počasno poslavljanje življenja.

Bolj kot se zlivaš s časom, bolj se bližaš začetku,
v rokah drobiš fotografije svojega otroštva,
v sobi slišiš glasova, ki sta te poznala in pozabila,
skrita se skrivata za plastmi barjanske zemlje,
s spanjem posnemata smrt, čedalje manj zraka
odvzemata v sobah, kjer bo kmalu zavladata ...

Izgubil sem ime in izgubil sem obraz in njuni
starši so včeraj oživele, kličejo ju domov, kričijo,
da so živi, in obljublajo, da ko se stemni, ju ob mizi
čaka črni kruh in kozarec toplega mleka, v vetru
se oglašajo imena, ki zapisana bivajo na ljubljanskih Žalah.

Kot bi govoril z nočnim zrakom,
premešaš spomine, prečrpaš jih v jezik, da se
razliješ po papirju, samo tako lahko razumeš
nemočno dihanje v sobah, samo tako lahko razumeš
nemočno odhajanje v daljavo, do neslišnega izdiha.

Iz dneva v dan jih obiskuješ in zapuščaš,
iz dneva v dan krčiš pričakovanja,
ni pričakovanj, ni pričakovanj,
če ni sonca, ni sonca, če ni spomina.

Kako se približujemo z jeziki in bližamo s steklasto slino

Čutim kako se mi sneg topi v rokah
se spreminja v kaplje in beži skozi
prazne prostore prstov

7 milijard ne 8 milijard ljudi na svetu

beži skozi moje roke
ali jih čutim
ali oni čutijo mene
in zakaj ne

(sneg se topi vse okoli mene
nazobčanost kristalov
postaja morje ki počasi prehaja
v mestne odtoke kot majhen otrok
ki na svetu izgubi svoje starše in
ne ve kam – v odtoke, v podzemlje)

stiskam prste skupaj voda teče
in (s)tečeš mimo
mene

V naslednjih 30 sekundah boš osemkrat zajela zrak

in ob tem ustvarila 0,3 grama ogljikovega dioksida

sedemkrat priprla svoji vek

in ob tem ustvarila 25 misli v svoji možganski skorji

izgubila 174.000 kožnih celic

ki bi lahko končale v moji postelji

tvoje srce bo utripnilo šestintridesetkrat

in neodvisno od mene ustvarilo 72 milijonov krvničk

tvoje telo bo ustvarilo 100 vatov čiste energije

kri znotraj ožilja bo prepotovala štiri kilometre

kar je točno 600 kilometrov premalo,

da bi toplota tvojega telesa ovila moje telo,

da bi videl tvoj pogled, ki lomi, poslušal padce las

in uzrl ptice, ki v nizkem letu zunaj pesmi režejo zrak.

Majhne stvari

Ko se usedeš na praški tramvaj – jekleno ptico – in že nekaj dni v torbi nosiš knjigo Jaromíra Typlta, neodgovorjen klic matere iz klicne kode +386 in poznojesensko listje sosednjih ulic, razmišljaš o življenjsko pomembnih vprašanjih:

“Ali imajo psi glede na mnogoterost pasem privilegij glede izbire parjenja v primerjavi s človeštvom?”

“Ali so ti majhni otroci (beseda, ki v češkem jeziku pomeni sužnja), ki polnijo jekleno ptico, res sužnji interesov in frustracij svojih staršev?”

“Ali je človeška bližina zgolj opravičilo, da se medsebojno ranimo?”

In ko sediš na sedežu te jeklene ptice, na družbeno točno določenem kvadratnem metru odmerjene površine, ki morda zgolj za trenutek pripada samo tebi, se zaveš, da je premirja konec – in se ob tem spomniš na nedavni napad na mlado muslimanko v mestnem parku, na improvizacijo, na prijateljstvo (ta pesem je zanjo).

Ki bi lahko opozorila (če ne bi bila utišana), da obstaja še drugi svet, pisem napisanih na roko namesto e-mailov, ognjišča namesto televizije, erotike namesto online pornografije.

In se spomniš na svojo nekdanjo prijateljico,
ki dela v slovenski modni industriji (ali to obstaja?),
kako je nekoč na svojem Facebook profilu iskala dekle
družbeno točno določenih mer (60-90-60) arijskega videza
in te nato zavoljo tvojega komentarja (“arijska rasa ne obstaja”)
ne pozdravlja več na ljubljanskih vozliščih.

Bo noč, ko bomo izginili, ko bodo izginili
vsi ti ne-čisti ljudje iz tvojega okrožja
(ne boj se, s svojo snežno belo kožo, modrimi
očmi in plavimi lasmi, nikoli ne boš izginil).

Bo noč, ko bomo pozabili na to draženje
čistega zraka, ki se počasi zbira in tvori kamen.
Čas je, da izstopiš iz jeklene ptice, korak za korakom
slediš razpršitvi svetlobe in ponosno vkorakaš v najbližjo
pivnico (da pozabiš), opazuješ premikajoče se slike in
stikaš po svoji notranjosti in pri tem o(b)staneš (tiho).





Aljoša Šorgo

Aljoša Šorgo se je rodil leta 1988 v Mariboru. Z literarnim ustvarjanjem se je začel resneje ukvarjati leta 2005 in je doslej objavil nekaj kratkih del. Trenutno živi na Nizozemskem in na Univerzi v Leidnu pripravlja doktorat iz primerjalnega jezikoslovja. Trenutno piše v bronasto dobo umeščeno epsko pesnitev.

• Fotografija: AŠ

Nalija in Melin, VI. spev

V mestu Iši poteka slavje ob vrnitvi junaka Lanáda, ki ga je kralj Nidágu, oče princese Nalíje, na pot poslal pred desetimi leti. Lanadu je s seboj pripeljal enajst bojnikov iz vseh dežel sveta; prihodnjega dne se nameravajo spopasti z božanstvom Bylád¹ in njegovo družino v upanju, da lahko preprečijo padec obstoja. Poleg dvanajstih junakov je v Išo prišel tudi neznanec brez spomina, ki ga je Lanadu poimenoval Mélin.

Glasno veselje iz Iše donelo je daleč v ozadju, 1308
lepa Nalija pa sama sedela je v gaju božanskem;
beli akacij cvetovi so krili obod ji nad glavo,
nočni ji božal s toplino je zrak lepa lica cvetoča.
Zrla je v tihi Laugurun, ki lune odbijal je svetlost,
hladne so močile solze iz plavih oči ji obrazek,
stiska samote je huda težila srce ji in dušo.
Končno ljudje so verjeli, da dnevi jim niso več šteti,
silno junaštvo, da svet spet povrne na čas izpred móre,
zdaj so obeti za svetlo bodočnost vršali po mestu,
ni jim bila več potrebna beseda Nalije o upu,
nič več Naliji ni treba bilo nositi hrabrega lica,
mogla naposled je v miru jokáti, ko več ni potrebna. 1320

V tistem za njo šelestenje se slišalo listja je grmov,
príšla za hrbtom do nje iz zelenja je suha postava.
Hitro obrisala solze ob tem je princesa Nalija,
strogo velela je njemu, ki tiho samoto je zmotil:
“Reci, kdo si, ki v temí zalezuješ in motiš kraljično Išanov!”
“Nisem želel te motiti, princesa,” je rekla postava,
“le ob Laugurunu lepem želel sem sedeti v samoti,
nisem verjel, da še kdo se bo našel, ki ni ga na trgu;
Melin me kličejo, danes sem prišel v Išo z Lanadom.”

1 y beri kot ü.

“Právil o tvoji usodi Išanom je brzi Lanadu, 1330
 sam da si čakal na duše sorodne med črno praznino,
 vsega spomina oropan in svetu človeškemu tujec.
 Bodi pozdravljen med brati in sestrami, jadni tujinec,
 jaz sem Nalija, Nidagova hči in kraljična Išanov.
 Mislila bi, da želel po samoti bi biti med ljudstvom,
 kakšne te tarejo misli, da sam se potikaš po gaju?”

“Nič me ne tare, le mnogo preveč je besed in obrazov,
 srcu sta mojemu znana le mir in spokojnost samote,
 zreti zaenkrat še nisem v duš tak nebroj se privadil,
 mogel pa tebe bi vprašati isto, presvetla Nalija. 1340
 Reci, čemú si od svojih rojakov odšla v samoto;
 danes slavijo Išani prevlado nad strahom in temo,
 tebe pa slišal jokáti sem tam, kjer te níkdo ne vidi,
 tugo lahkó brez strahu mi zaupaš, ki biva v tebi.”

Videla v tujcu Nalija prelepa je tiho milobo,
 drznila prvič izreči je drugemu svojo nesrečo:
 “Srečen si, Melin, da dano bilo ti je novo življenje,
 kakor otrok si, ki níkdar izkusil gorja ni in teme.
 Mi pa, ki vse preživeli življenje smo v senci mrakobnih,
 nam je domače postalo razmišljanje strašno o smrti; 1350
 ljudstvo nesrečno raduje se v upu, da tega je konec,
 jaz pa spoznala sem strašno resnico o našem obstoju;
 tudi če jutri dokončno preminejo temna božanstva,
 njih je prisotnost mi dala spoznanje o tistem pred nami.
 Hodi nam duša po vrvi nad breznom pozabe in nič,
 prej smo hodili zazrti v nebo kakor ptice svobodne,
 zdaj, ko pa videli enkrat smo padec, nas ta bo določal:
 strah naselil se za zmeraj bo v dušo pred večno temino.
 Niso Byladu in društvo prekletstvo, ki svet nam razjeda,
 to smo mi sami, ki vemo o breznu neskončnem, ki čaka.” 1360

Melin dopolnil besede Nalijs s cvetočim je licem:

“Nismo ljudje le, ki v strahu smo smrtnem zazrti v večnost,
isti je Edanaš, stvarnik, ki tak je kot vrsta človeška,
večno zazrt v neskončnost in v strahu pred tistim, kar čaka.”

To je izrekel in roko njegovo je vzela Nalijs,
solze so tekle po lepem ji licu, ko tiho je rekla:

“Melin nesrečni, ki videl si brezno, enak si kot jaz.”





Anka Vidmar

Anka Vidmar se je rodila leta 1986 v Slovenj Gradcu. Zaključila je študij nemščine in slovenščine s književnostima na Filozofski fakulteti Univerze v Mariboru. Avtorica je članica pesniške skupine *Slam zverine*, ki enkrat mesečno organizira slamovske pesniške večere *Ožuljeni jezik*, kjer tudi redno nastopa. S skupino *Slam zverine* je sodelovala v različnih projektih, na primer v ulični predstavi v okviru Festivala Lent 2016 in Festivala Jazz za mlade 2017. Bila pa je tudi soorganizatorka *Deujega pesniškega slama* na festivalu *Deuje babe* v Cerknem 2017.

• Fotografija: Anka Vidmar

Ulica

vstopi brez dovoljenja. v tvojem telesu stanuje. hrani se in živi iz globin srca.

odpreš usta. prileze na plan. želiš zakričati, a nimaš glasu.

podoba je vsa sluzasta in grbasta. iz ust se cedijo sline. muhe letajo krog glave. slina ob dotiku kože zapeče.

opazuješ ...

postala si brezčutna. otrpla. hladna.

odvleče te v ulico, kjer se vlaga nabira na stenah. iz greznice smrdi po dreku. milnici. primeš se za nos. ne pomaga. grohotasto se smeje. uživa!

to noč se bo zopet najedla.

blodita naprej po smrdeči ulici. od nekje šum reke in zvok ladij.

hodita! dospeta do obrežja.

KRIK!

zbudiš se.

pošast spi.

muhe počivajo na polici.

(oktober, 2014)

Dolor(es)

dolores
v poletni noči
sedi
nekje v gozdu

pred
črnimi vranami
si ustvarja
drugo telo

pred
resnico
beži
v transcendentalni svet

na jasi
zre
v temno noč
si vrtil
filme prikrajšanosti

v vrtincu dolor
privrejo
občutki

hiene
krokarji
trgajo
nedolžno rožo
dolores
incéustus

za žrtve nasilja
(februar, 2016)

Pohorka sn

Pohorka sem,
ker moje oči radovedno opazujejo svet in se čudijo, da se v mestu ne
vidi dlje kot v zrak. redkobesedna med tujci, a s svojimi glasna in
odkritosrčna.

svoja prijateljstva sklepam po kozarčku vina ali mošta, rahlo opita pa
postanem močno zaupljiva, a že naslednji dan pozabim na vsa
sklenjena prijateljstva prejšnjega večera.

zaradi svoje praktičnosti, poštenosti in preprostega uma pozabim na
nepotrebno administracijo in uradnike. ne vem točno, kje se konča moja
parcela in začne sosedova.

za politično-moralna vprašanja se ne zmenim, saj me vodita prirojena
inteligenca in samosvoja volja. sodobni nazori so mi tuji, a trmoglavim v
svojih konservativnih prepričanjih in vraževerjih.

v jedru sem moškega značaja, po načelu naredi sama. iz ust mi z
lahkoto uidejo besede jebemti, fukjeno, zafukano, kurba, pizda, prasica,
svija, tele.

sem Pohorka?
v vseh letnih časih vozim rejli po gozdnih cestah in se na tridnevnih
kolinah najem pečene krvi in file za košnate klobase.

in še najbolj sem Pohorka,
ker namesto roka, rečem RAKA,
namesto noga, rečem NAGA,
in namesto voda rečem VADA.

“Jo, jo toka marzla vada pač ni za maje žgeče nage.”

(marec, 2016)

Včasih

*Na steklo vagona sem na rahlo narisala srce,
ga s sapo žametno okrasila
in z mezincem v njega napisala tvoje ime.*

Včasih je potrebna samo ena poteza, misel, razgled, pogled, objem, poljub,
da besede kot zblaznele padejo na papir in se otresejo pomenov.
Včasih je potreben samo pravi moment,
da nekoga primeš za roko in mu poveš, da je prav on premaknil skalo, s katero si
leta nazaj zakril luknjo v srcu, da ne bi pod težo veselja postala še večja.
Včasih moraš lebdeti visoko na oblakih, da se ti od višine zvrti, da zrak zareže v
pljučne mešičke, ki skoraj popokajo.
Včasih se moraš, res moraš na sprehodu v parku nasmejati tujcu, mu zaželei lep
dan. Poduhati tisto vrtnico in tvegati, da te njena lepota, skrita v trnju, prebode.
Včasih je dovolj, da se pogledaš v ogledalu in opaziš svoje oči, obraz, vrat, ušesa.
Včasih moraš s prepolno nabasanim avtomobilom kampirati na obali in se ob
mesečini lune vreči v morsko vodo, da sol zapolni vsako poro tvojega telesa.
Včasih morajo v tvoje življenje prikorakati temne sence, te prijeti za lase in z vso silo
butniti ob tla, telo zdrobiti na tisoče koščkov in ga kasneje zlepiti v lep sončen dan.
Včasih moraš sesti na vagon in se odpeljati naprej.
Včasih pa je dovolj že to, da se utrujen od delovnega dne zlekneš na kavč in
prebereš dnevni časopis.

*Naposled moraš zbrisati srce na steklu vagona,
pogledati svoj odsev in v srcu narediti prostor za novo ime.*

(februar, 2017)



Ariela Herček

Ariela Herček, rojena leta 1996 v Mariboru, trenutno obiskuje 2. letnik dodiplomskega študija anglistike in primerjalne književnosti ter literarne teorije na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Njene pesmi so bile objavljene v angleškem časopisu *Heartbeat* Prve gimnazije Maribor in v *EngListu*, študijskem časopisu oddelka za anglistiko na FF UL, napisala pa je tudi tri mladinske romane za natečaj Z domišljijo za potep: *Klic tišine*, *Minljivost bližine* in *Alter Ego*, od katerih zadnja dva še čakata na izdajo pri založbi Smar-team. Za roman *Alter Ego* je na Prešernovem natečaju Prve gimnazije Maribor leta 2015 dobila pohvalo za literarno delo. Ariela piše večinoma v angleškem jeziku, njena pesem v desetih besedah z naslovom *I Thought* pa je bila leta 2014 izbrana za eno izmed deset najboljših od petdesetih iz celega sveta na natečaju Insider Weekly na spletni strani Laura Thomas Communications. Avtorica tudi prevaja pesmi iz angleščine. Njen prevod pesmi *Home* pesnice Warsan Shire lahko najdete v zborniku *Zemljepesništvo*. Ariela Herček se udeležuje literarnih večerov in branj po vsej Sloveniji. Tako je svoje pesmi predstavljala na festivalu *Slovenski dnevi knjige* v Mariboru leta 2016, na literarnih večerih Društva za primerjalno književnost FF UL, na *Mladih rimah* v Ljubljani in *Obalnih rimah* v Kopru, sodelovala pa je tudi na literarnem večeru *Širi poezijo ne strahu*. Od marca 2016 je članica skupine *Slam zverine*, s katero so-organizirajo pesniške slamovske večere v Mariboru. Na slamovskih tekmovanjih redno sodeluje, dvakrat je zmagala, enkrat pa se uvrstila na drugo mesto.

gola koža

včasih boš
pogumen. nalašč.
ker ni ničesar, kar bi bilo dovolj svetlo,
dovolj mehko. nežno.
včasih boš
pogum ujet v praznem telesu
kot neznosna osamljenost, ki
jo čutiš, ko (ni)si sam.
včasih boš
pogumen,
ker nimaš več ničesar
razen
svoje kože.

preteklost

vse je zvok-svetloba,
vse nasičena
materija,
oceani, ki uničujejo
morske pošasti s kremplji,
reci, da ne veš, kako smo
nastali,
vendar smo,
smo,
in se oprijemamo svojega izvora
kot vere,
skriti pod temno rumenimi
madeži
strahotnih delčkov
in ležimo speči
v tej postelji,
tej hiši, teh drevesih,
ki mahajo s svojimi majhnimi rokami
v ozvezdja,
dokler tudi to telo soli
ne postane deževnica
in se lahko v njej okopamo
kot v zvezdnem prahu,
medtem ko vse blede,
še stara luna
raste nazaj v brezno,
ki mu je nekoč rekla dom;
vsi smo prišli iz
zemlje ujete pod našimi nohti,
v naših laseh, nečesa premehkega,
da bi nas lahko zadržalo.

kinetika

prehajam iz spanca v lunin prostor,
200 kilometrov na uro;
roke, ki se upogibajo kakor zrak,
srkajo ves kisik iz praznih črnin –

vedno hitreje, od vstajenja do padca,
dokler se koža ne spremeni v
radioaktivno rdečo in prižge
medene rose dneva.

vse tedenske molitve oblakom,
prsti v krču od prošenj za odrešenje;
vsa stara zvezdna svetloba v meni
je zdaj le še prah in pepel.

počasno kapljanje rumenih listov
in polnočne oči volkov in jaz

še zmeraj želim pobegniti v
divjino, kakor žival,

zobje, ki trgajo meso in še zmeraj verjamejo –
še zmeraj verjamejo, da včasih
življenje postane lažje
in odraščanje postane
manj zapleteno,
in je vse, česar si želiš, na dosegu rok,
in ne nedosegljivo –

prehajam iz veselja v grenkobo
kakor valovi padajo nazaj v ocean,
potrpežljivo praskam vse napake v znanje;

rdeča nit ni še nikoli bila videti tako blede.

MANIFEST (samostalnik)

1. krik, ki se zapelje v temo in blodi nad vrhovi dreves kakor oblak. tema, ki ga spremlja. ti, ob strani, tih in zamišljen. poln vrele navzočnosti.
2. roka zvita v krču, prsti popisani z zeleno, rdečo in modro. ogledalo polno prstnih odtisov in listkov s citati Sylvie Plath, "i eat men like air". Virginia Woolf, ki izza vogala potiska vate svojo knjigo.
3. valovi valovi valovi in morje imen, spominov, drhtenja, ki je zbledelo na koži. učiš se znova naučiti.

klicanje prihodov

nežna sapa, ki
se prikrade pod odejo –
zlati razvejani lasje,
temne glave v počitku,
plavajoč v sanjah in
nevedne.
nepredstavljivo stara pesem
lovi naše skrivnosti kot prašne delce,
in luna, ki pojenja.

luna, ki se plazi po sobi
polni prestrašenih zveri,
zdaj je strah še žalost in apatijo
in anksioznost.
tako vedo, da so žive,
tako lahko vžgejo pot skozi našo kožo.
sanje, ki se zapletejo v vzglavnike
kakor v pajkove mreže
in ustvarjajo nekaj tišine;
svet je tih. tišine so utopljene
v biti.
naše glave mirno počivajo,
prsti prepleteni.
vsa koža in nič kosti – vse kosti in nič koža.

jezik

angleščina

prebudi te zadnja sivina jutra,
dež v nenehnem šumu zunaj okna.
oblečeš mehke nogavice in pozdraviš
oblake z nežnim tonom
in sijočimi očmi.

stara grščina

besede, ki visijo nad tabo
v vseh sanjah.
gnothi sauton – prvi znak,
da greš v pravo smer.

nemščina

tvoja ramena niso več težka,
tvoji sklepi niso okorni kakor
nekoč.
dvigneš glavo v zrak in zasliši se
grom iz oblakov kot odmev
tvojih krikov.

perzijsčina

poljubi te in govorica ustnic
je nekaj nežnega,
nekaj starodavnega.
zapletenega v svoji preprostosti.

nizozemščina

tvoji prsti, ki držijo rdeče
poteze.
odtisi obraznih linij na belem papirju.
pesem, ki ti že nekaj časa odmeva v glavi
in zvok kitarских strun,
ki jih objema zelena trava.

latinsčina

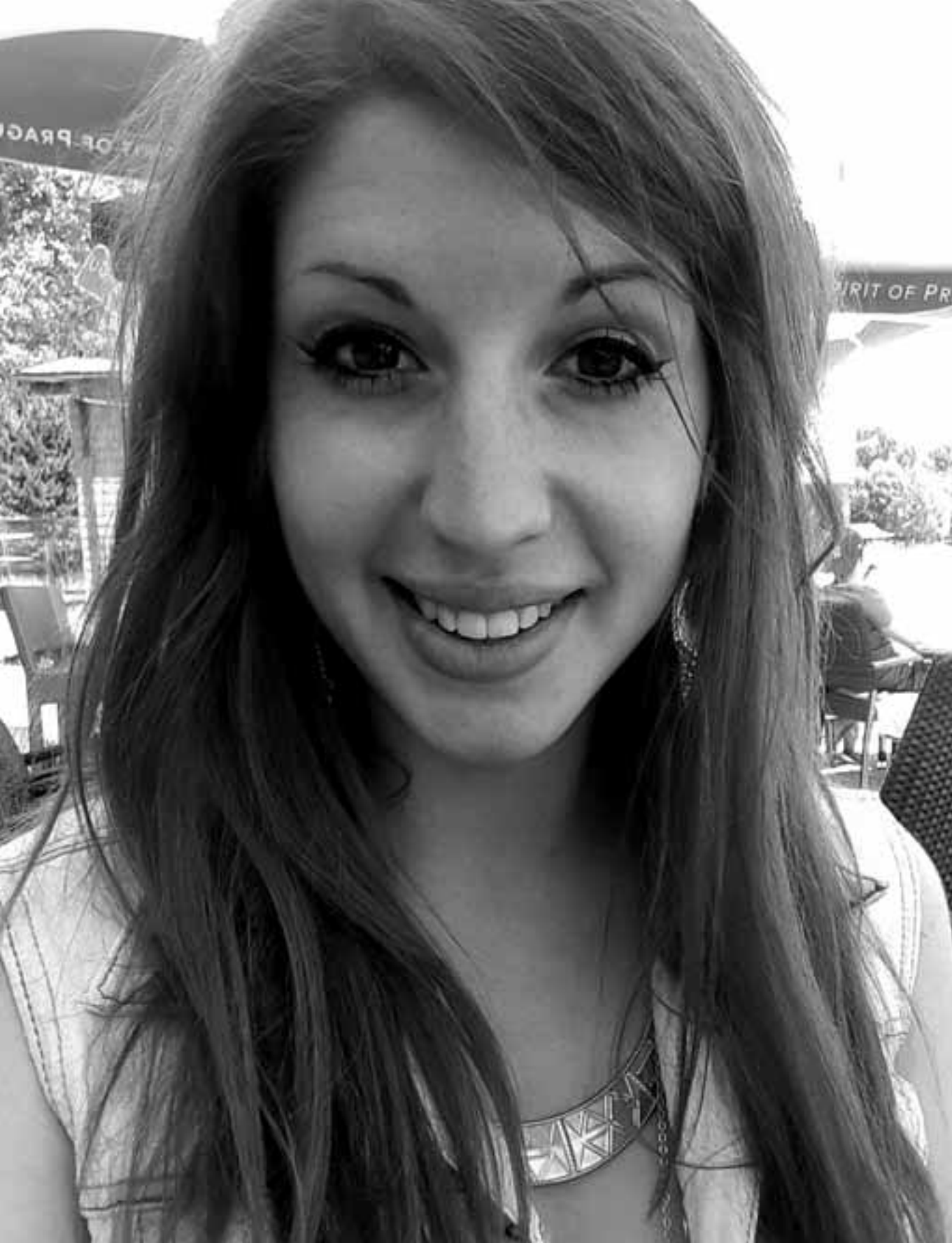
zavedaš se, da spadaš sem,
da si tukaj bolj doma kakor
kjerkoli drugje,
in da so šepeti starih
tlakovcev kakor jezik,
ki ti ga nikoli ne bo uspelo razvozlati.

slovenščina

v vseh pismih držiš

iztrgane ude prednikov.
spominjaš se prababice in
njenih zgodb. vse, kar
je prišlo pred tabo in bo
ostalo še dolgo za tem,
ko boš odšel neznano kam.
prva in najgloblja resnica tvoje
krvi.





Barbara Mastnak

Barbara Mastnak se je rodila leta 1994. Doma je iz Dobrne, ustvarja in dela pa v Mariboru. Diplomirala je iz slovenskega jezika in književnosti, je urednica literarno-jezikoslovne revije *Liter jezika*, pesnica, novinarka za spletna medija *Dostop.si* in *mariborinfo.com* ter urednica mariborske študentske revije *Spekter*.

• Fotografija: Barbara Mastnak

Kanje

Niti slutila nisem
da je zeleno perje tako zelo mehko.

Povabljeni sem bila v
mehak objem
in medtem pozabila,
da tisti vedno lajajoči tlakovci
prezirajo
mehke trebuščke,
mavrične zastave,
kupolaste strehe,
prvotne besede,
stare fotoaparate,
drugačne poljube in
spokojno ležanje.

Zeleno perje,
niti slutilo nisi,
da bi kmalu postalo večerja.

Za vse tiste 11. avguste, ki jih nisem videla.

živčno tipam hladen omet
ki poka pod tlakom vlage
da slišim ta ššškr škrrr šškrrrreec
zapiram deščice ki dihajo namesto mene
ki me tiščijo pa nihče ne opazi
vse je večje od človeka
drugi človek
in z razbitim obrazom niham
proti zasoljenemu centru
in držim tistega drugega človeka
dokler ne omahnem zaradi
šibkosti v mojem roju
nimfomansko sem izdala samo sebe
ker sem pohotna in požrešna in nasilna in besna in lena in
ker sem vstopila
nezadovoljna
in od včeraj nisem pomislila na to
Perzej, zažgi me.

Zamašil se je sifon

S Cevosanom Extra sem skušala
razžreti zabasanega svizca,
medtem ko se je slinil po plavi kratkolaski.
Kovinska ploščica se je nervozno dvigovala,
fuzični vonj svižčevega golaža s sveže
uhajajočim plinom
pa je povzročal nedolžno spremembo.
Za kopalniško zaveso sem
pretihotapila tujo polt,
da se ne bi več spominjala
gnilega
zamašenega sifona.

Dostojnost pogreba

“Nujno pridite na Gosposvetsko, zgodila se je nesreča! Morda je prepozno, ne vem, morda je prepozno ... Ampak ... kako? Koga naj pokličem? Ne, nimam izkušenj, ne vem, komu naj povem. Kako zapravljam vaš čas? Kako ga nimate? Ali ni to vaša naloga?”

Male deklice so plešoče
v prevelikih uhanih

želele

zlagati gležnje

in počasi
nenavadno počasi
dvigovale

odrgnjena kolena

Ampak gospod, res potrebujem truplo.

stari Lou se je grdo hehetal

ob mešanju

svinjskih ušes

s popokanimi ličnimi kapilarami

so se režali iz 4. nadstropja

nihče mi ni verjel

To je bilo novembra

zemljo je že odpihnilo

pojma nimam

kako sem se znašla

v Zahodni Virginiji

na kongresu mesarjev.

Ni si dovolila.

Lastne tlakovce mi je zmetala v zobe.

Zreducirana od Jančarjevih svinj

Sem zrla v ogledalo ideološkega fanatizma.

Nevajena polagati mehke preproge pod

padle noge

in basati nikogaršnjo motivacijo v čreva.

Preostre robove ima moja peta

Za njeno krzno.

Napake tujcev klešem na svoj

spomenik

I must have been so high.



Bine Debeljak

Bine Debeljak se je rodil leta 1996 v Ljubljani. Trenutno je študent drugega letnika filozofije in primerjalne književnosti na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Je soustanovitelj in urednik študentskega časopisa *Zamenjave*.

• Fotografija: LT

Iz cikla *Žena koje nema*

Tiho drsim, skoz mnogo vrat in oken tavam, ustavim se in prisluhnem vonju raznih trav. Razširjene roke prepoznajo potonike, sicer prezrele, a vseeno – nežno jih božam, da cvetovi ne odpadejo. Roke vtaknem v žep in krenem na pobočje, na tla prepojena z minutami strahu, korak za korakom mi škrti, slišim kapljice, kako se prebijajo skozi rdečkasto prst, skozi plast prod, počasi od epicentra do površja, kjer jih veter ošine in odnese kot zadušeni prsluh v jutrišnji dan, v svit in mrak, da krog se sklene.

Zunaj bi lahko bile opustošene premice noči. A ne vem in nočem vedeti, saj ne glede na čas v dnevu, najino bivališče na zemljevidu cveti. V enem kotu je luč, ki ne ugasne in ne ugasne, v drugem dekle, zdaj že ženska, igrive oči me premerijo od glave do pet, jasno, brez rahlega očitka ne gre, si rečem in zamižim. Ne zatavam v slepoto, oblike in podobe mi še niso odveč. A za vsak prizor je dovolj le kratka beseda, in teh imam v ustih polno, da trava zadiši, gre sapa čez sotesko, luč zabrli.

Zares me ni. Potopljena v valove sem stopila med neznane sence, v svet ovit s tkanino tišine. Ja, tudi to se včasih zgodi. Ne iščem več poti, samo še premikam se niže, gibljam navzdol, najprej z vdihom in z izdihom, počasi, počasi, nato z dotiki, hlastno, hlastno. Vse naokoli začnjam grebst, polížem rob prepada. Takole se trpeče plazim in zrem na drugo stran.

Iz cikla *Fantom slobode*

Po tlakovcih odjekne drenj, čez preorane razvaline si pot utirajo koraki. Razbit je ritem navad, razbit na koščice, pretrgane so niti, raztrosen je pepel. Edina živa forma za vogalom in čez cesto je. Glavni trg, ki pod pretvezo ohranja stari blišč. *Te dni pa nihče drug nič ...* Zbegan premik navzgor po klancu in na desno, kjer mami kafana odprtih vrat. Tu nekje stopicanje dveh teles pusti pečat. Drobna podoba ju povabi med množstvo divanov in prašne žarke. Nekaj drugačno, kaj natanko? Potovanje šepeta v dušenem zraku in v stenah vladavina srha. Drži, ni je čez to liso na obzorju kot je ta, kjer ju Mesto skriva pred krdelom mask.



Domen Don Holc

Domen Don Holc alias Nikola Ilych Bitič se je rodil leta 1993 v Trbovljah, živi in ustvarja v Ljubljani. Študiral je multimedije ter filozofijo. Trenutno kot član glasbene skupine in umetniškega kolektiva K. V. nastopa po klubih, festivalih in gledališčih po Sloveniji in Evropi.

• Fotografija: Kristijan Likar

Jazz

In potem se pogovarjava o dežju.

Rečeš da se počutiš živo ko gola sediš na vrtu svoje hiše in poslušаш kako pada

in pada in pada padapadapdapadapadap-a

neenakomerno po travi vonjaš svoj najljubši čaj

Jaz pa razmišljam da sem moker ko si otresam klobuk

in stiskam obrvi ko kadim na balkonu moker

in Zadet

V trenutku

razumem zakaj dež pada

In v kako drugačni glasbi

ljubiš

Mala Amerika

Mala Amerika

Končno sva prišla do tega
da ti je prijetno in udobno
ob poslušanju jezika
Kadi travo
in se nasmiha
malenkostim

Mala Amerika

Se skriva in teče
in spet čaka
ker je slišala v nekem filmu
da lahko se skrije ne more pa zbežati
kar jo spomni na očeta

Mala Amerika

predolgo je stala kjer je bila
in se zdaj razvila v nekaj čudnega
prikupnega
za tistega ki je ne pozna

Mala Amerika

Se na spominih naslanja
kot na kolegih
in na uho šepeta
rahle stvari o spremembah



Dominika Portić

Dominika Portić se je rodila leta 1988 v Slovenj Gradcu. Prihaja iz Šmartnega ob Paki, kjer je aktivna v domačem kulturnem društvu. Na Filozofski fakulteti Univerze v Mariboru je študirala slovenski jezik s književnostjo in prevajanje ter tolmačenje – nemški jezik. V času študija se je udeležila več literarnih delavnic in literarnih večerov. Njene objave najdemo predvsem na spletu, na strani *Literarni val* in na *Pesem.si*. Tiskane objave njene poezije so v drugi številki revije *Liter jezika* in v *Literarni krpanki* Subkulturnega azila. Z avtorjem Dušanom Enovo je sodelovala pri pesniškem projektu *Lunin sin*, ki je doživel plesno-dramsko uprizoritev v izvedbi plesnega društva Salam Ghazeea iz Ljubljane. Ukvarja se tudi s prevajanjem poezije.

• Fotografija: Štefanija Glušič

Eksperiment

Bela vlakna starega pergamenta.
Zaklenjena vrata pozabljene sobe.
Zapuščeni načrti skrivnega eksperimenta.
Svoboda za iz kletke izpuščene golobe.
Vstop na lastno odgovornost.
Sesutje načrtov z električnim mrkom.
Pet podgan dokazalo upornost.
Igranje živalic z vodno-električnim trkom.

Pregon kričanja v krčih.
Prekinitev neizogibno sledila tragediji.
Orodje po kotih sameva v vrčih.
Rumen trak govori o živalski komediji.

Enačbe v porumenelih knjigah.
Napaka v izračunih še vedno neopažena.
Rešetke kletk spete v verigah.
Tiha soba pa marsikomu osovražena.

Histerija

Razsekana z ostrino jekla,
napolnjena z drobci stekla.
Taka je senca pod celofanom,
mumija napolnjena s katranom.

Nosnice napolnjuje vonj po vodi,
brezbarvna kri polita po svobodi.
Scefrano polje miselnih oblog,
pisanje pesmi čisto brez predlog.

Praviš, da je nekaj pač nemogoče,
samo saj veš, da zmore vse, kdor hoče.
Spet laži, ki tolažijo raztrgan blisk,
blebetanje se stopnjuje v žarki vrisk.

Razkosan kos kosti leži na mizi,
histeričen je smeh človeka v krizi.
Pogled, ki lahko ubije z nežno silo,
kovinsko petje se v koži bo iskrilo.

Melodija svetlobe

Tako nežno je zlato lesketanje,
ko v svetlobo sonca so ujete sanje.
Tako svileni so pogledi tavajoči,
ko iskrijo se v svetlobi begajoči.

Tako počasi spreletava hrepenenje,
ko preplavlja čisto te življenje.
Tako globoki nežni so občutki,
ko se iščejo resničnosti trenutki.

Tako lepo ovija zlata te tančica,
ko nad tabo poleti čarobna ptica.
Tako močno zareže te v srce modrina,
ko se skriva v senčni gozd temina.

Tako sladko ožarja te lepota,
ko srce zapušča ti samota.
Tako zaslepljujoč je zvok dehteči,
ko zapelje te po poti tej iskreči.

Tako težko je razumeti melodijo,
ko popelje te v večerno fantazijo.
Tako močno se sanje prebudijo,
ko pozabljeno zbuditi si želijo.

Polja

Pisala bom pesmi za slavne junake
in štela neštete svetlobne korake,
ki sonce po lestvi jih brizga v vesolje
žareče in gibko kot makovo polje.

Plesala bom valčke za skrite poete
in gledala kite, ki v vetru so spete,
ki tiho se zvijajo iz zemlje peščene
in z makom si bijejo boje ržene.

Igrala bom vse kar si bodo želeli,
za vse, ki aplavze si bodo poželi
na poljih iz kit in rži in rdečine,
v vesolju, kjer večnost nikoli ne mine.

Škrat

Za en dan bila bi droben škrat.
Tak, ki zlezel bi pod špranjo vrat.
Škratek, ki obleče se v pajčevino
in namoči nasek v polito vino.

Za en dan bila bi droben palček,
takšen, ki se skrije v vsak predalček.
Palček, ki ti zleze v ušesa
in te cvileče pošlje v določen del telesa.

Za en dan bila bi škrateljica,
taka, ki je neumnostim prijateljica.
Škrateljica, ki te po nosu požgečka,
da kihneš kolikor se da.

Za en dan bila bi droben škrat.
Tak, ki te uščipnil bi v vrat.
Škratek, ki bi se lahko igral
in bi zvečer spet dolgočasen jaz postal.

Zgodovina

Piše se nova zgodovina,
nova knjiga, nov prolog.
Preлива se nova kislina,
nova liga in nov bog.
Spet uničuje se tišina,
vpenja nova veriga in kriči star zlog.
Ponavlja se zgodovina,
stara knjiga, večni epilog ...

Zmikavt

Utekočinjen dan lahko spolzi v želodec,
če razviješ jezik in popraskaš z njim oblak.
Človeka lahko prikleneš na povodec,
ali pa ujameš ga na kak lepilni trak.

Sladkorno peno lahko natlačiš v poglede,
če spretno plešeš ples besed.
V trebuh pretanjeno spuščaš ujede,
naivnim dlanem pa izmakneš ves med.

Z umetnimi nohti žgečkaš škatle smeha,
če pobobnaš po naivno zvezanih ušesih.
Iz ust ti kaplja le pohlepna pregreha,
ko valjaš se v jarkih po mrtvih telesih.



Ernest Alilović

Ernest Alilović se je rodil leta 1992 v Ljubljani. Trenutno študira prevajalstvo, smer slovenščina-angleščina-francoščina na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Piše že od trinajstega leta, v javni literarni prostor pa je prvič vstopil na Mladih rimah v prvem letniku študija pri devetnajstih letih.

• Fotografija: Karsten Fatur

Konec

zbudiš se. greš v vojsko.
dobiš dva prijatelja.
en se odseli na drugo stran sveta,
ampak zanj ti ni tako mar.
drugega imaš raje.
on te nauči, kako piti.
kako pecati ženske.
kako kaditi. kot pravi možakar.
potem umre za rakom.
spoznaš punco.
oprosti, punce.
postavljajo se v vrsto zate.
oče ti da denar in stanovanje
in avto. mama pa
pospravlja kozarce v omarico
zraven tablet, tablet, tablet.
mama premeri vsako punco
in se samo obrne. hoče, da imaš
ženo, ženo, ženo.
greš na žurko, spoznaš jo.
prava dama, jugoslovenka,
češnjica med višnjami.
poročita se. kako skrbi zate,
ima te raje od sebe.
prava žena.

imata otroke.
kako skrbi za njih,
ima jih raje od sebe.
prava mama.
žena, mama, mama, žena.
zbudiš se.
v grlu te peče, kašljaš.
pa ti naredi čaj.
ne sin ne hči ga ne naredita
bolje od nje.
popiješ čaj. hči se poroči, pridna hči.
postaviš skodelico na mizo.
sin se odseli,
kje pa ima ženo?
žena ni več mama.
ti nisi več oče.
tvoj oče umre, tvoja mama umre.
očetova žena.
žena mama žena mama.
grlo te še boli. žena ti reče,
da moraš nehati kaditi.
pa nisi moja mama. žena. mama.
samo ti narediš čaj, kot ga ona.
kdo?
žena. mislim, mama.
ostaneš sam.
grlo te še boli.
umreš za rakom.

Janko in Metek

moj vpliv ni medvedja past
je sled drobtinic
po kateri se sprehodiš
do mojega doma
hiše s prižganimi lučmi
sredi gozda
pridi
ti postrežem kavo
in pravo baklavo
bom vrgel še par drv
v ogenj
samo zate
vem zunaj je tako mraz
ampak tu notri ni
lahko ti ponudim
prenočišče
in zjutraj odideš
sit naspan
ostrejšega uma
ali pa odideš zdaj
in s svojo hrustljava
skorjico
postaneš lahek plen
nočni zverjadi

Čas za spanje

v sobi razločim zgolj
obrise predmetov ki jih polni
temna snov polnoči
oči sem pustil odprte
morda ujamejo liso
svetlobe kakšnega
avtomobila zunaj
in se je oprimejo
dokler ne izgine
in sem spet prepuščen
obrisom
obrisu samega sebe
votli posodi
telesu
ne to ni moje
lahko je od kogarkoli
samo ne moje
kogarkoli drugega
vzamem v ekipo
njega izberemo na koncu
škarje kamen pa papir
samo sedi tam

in se opazuj
kako kaplje dežja
režejo tvoj odsev
v oknu
a greš z nami na pivo
a boš kej rekel že enkrat
kje si bil
s kom si bil
zakaj si namrščen
a ti ni lepo doma
pa pojdi torej
naj drugi skrbijo zate
to bodo sigurno znali
bolje od tebe
pred čim se zapiraš tam notri
pred čim bežiš
veliko več te je
kot si misliš
ne poslušaj me
ne poslušaj se
ne poslušam se
ne obstajam
samo še pet minut

Potem, ko je šla

blazine med nama na kavču
so se raztegnile v države
in tako si prosojna, da te
komaj vidim, pravijo, da
človeško oko ne razloči
med različno velikimi
vodnimi kapljami, dokler
se ne raztreščijo po tleh
kot steklo steklo steklo,
včasih mi zvok prelomi spanec,
slišim ga tako blizu
svojega ušesa in ga
zamešam s tvojim glasom,
ko hlipaš, da ti je težko,
ne pozabi, da je razlika med
pristnostjo in prisotnostjo
zgolj v eni črki,
tako da če za prvo ne narediš
prostora, se tudi druga ne
more pridružiti, ampak
to vem, da že veš, tvoja
pristnost je grenka, prisotnost
pa odsotnost
in to je vse bulšit,
na kavču pa je še vedno
ostal tvoj odtis,
ti prasica.

Predstave

sem dobrodošla prisotnost
v tej hiši
ker sem vse kar
rabiš
sem igralec
sem hkrati občinstvo
sem dnevnik v katerega
lepiš svoje ostanke
sem krpa v katero se
obrišeš
sem obliž za rano
sem vedno samo
dva sms-a stran
psevdo-objemi
načrtovani poljubi
koreografirani premiki in tranzicije
naučeni šepeti in kriki
igra z istim koncem
obraz sem vsakič zakril
z rokami ko sem te videl
in roke so se mi zlepile na obraz
ko sem jih pa odtrgal:
kako si nenapovedano odšel!
pa tako lepo sva igrala
občinstvo je izginilo
kot mnoge druge
vnaprej ustvarjene
predstave





**GIBANJE
ZAJAVNI
GOVOR**

Pravica do izražanja
in javni govor,
slovesni govor, molitev
in tiho in strupeno
govor in molitev

BRZDA & LILY

Gregor Lozar

Gregor Lozar se je rodil leta 1980 v Mariboru, kjer živi in dela. Je predvsem pisatelj, ki ga mikata tudi poezija in dramatika. Njegova literarna pot se je začela v srednji šoli. Svoja dela objavlja v literarnih revijah, npr. Dialogih. Je tudi pisec spremnih besedil in je urednikoval v literarni oddaji Radia MARŠ. Pri Katedri je objavljajl zgodbe. Do sedaj je objavil eno samostojno publikacijo: kratke zgodbe *Spačene* (Litera, 2009). V soavtorstvu je izšla še pravlјica *Zmajeve solze: pravlјica za pogumne otroke* (ZKD Murska Sobota, 2004).

• Fotografija: PK

Privatnik

I.

Ko sta se stric in oma dogovorila,
da se preselijo v skupno hišo na podeželju,
so vsi skupaj prišli k nam na kavo,
da bi v to rešitev prepričali še mojo mater.
Ta ni bila proti zato, ker bi vedela, da stric
tega projekta ne bo zmogel uresničiti sam,
tudi ne zato, ker sta se oma in deda
odločila prodati stanovanje v sedmem nadstropju,
za katerega je oma rekla, da se boji narkomanov
in je deda imel izraz, če oma želi, pač oma dobi,
ampak predvsem zato, ker se snaha in tašča
nista zmeraj razumeli in se je bala,
kaj bo, če se slučajno skregajo.
A stric je hotel hišo in oma na deželo
in karkoli sem že imel pripomniti,
mi niso pustili izgovoriti,
ker sem začel sentimentalno.
Pri dvajset plus so me imeli za otroka.
Tako se je zgodilo, da so prodali stanovanje
in se preselili na polje v Gerečo vas,
mama pa se od tistega dne zaklinja,
da so jo odrezali od družine
in da je od takrat nihče več ni klical.
A hiša je bila velika in pred njo
je stal dober avto in če je šel kdo mimo,
je zelo verjetno rekel: Tu živi gospod.

II.

Stric je imel majhno trgovino v kleti bloka,
kjer so živeli v prostornem, trosobnem stanovanju,
in nikdar ne bom pozabil Magnuma štirištiri,
ki ga je bratranec dobil iz Turčije.
Bil je nemiren duh in je rad po svoje:
že zelo zgodaj je pustil službo na televiziji,
popravljal električne aparate, prodajal stroje
za razvijanje kolor fotografij, imel fotostudio,
videoteko, a ko je moral zapreti minimarket,
Mercator je tiste dni intenzivno širil poslovanje,
se je prvič znašel v dolgovih do vratu.
Kredite so jemali zanj prijatelji, moja mama
in njegovi starši, a vsaj za mamó vem,
da ji jih je le s težavo odplačeval; omi in dediju
pa najbrž ni vrnil ničesar, jima je pa v stiski
odpeljal avto iz garaže. Ampak kakšno
lepo, veliko, stekleno mizo so imeli.
Začel je znova, s krampom pri arheologih,
kmalu začel kot fotograf in odprl podjetje,
ki je obdelovalo nastali slikovni material.
Da, da, to so bili lepi časi in le malo
je še manjkalo, da bi se lahko selil v hišo.

III.

Ata in mama in dva brata in babica in stari ata
živijo skupaj v lepi in veliki, svetli hiši.
Čeprav včasih malo zaškriplje in sta si
bratranec in oma pogosto v laseh,
gostijo v prostorni jedilnici celo družino,
ki se rada zbira na okusnih pojedinah.
Po denacionalizacijskem postopku,
po neki daljni žlahti, dobijo še vinograd
in klet in zaposlijo še vinogradnika za povrh.
Resnično lepo se poda čisto nov bazen,
na vrtu, kjer pač nič kaj ne raste,
in ko bratranec dobi službo v Ljubljani,
deda preseneti in v dveh dneh umre.
Pa tudi s stricem, no ja, z njim pač ni najbolje,
raka ima na limfi in to ga žre.
A po drugi strani, tudi kri ni čisto v redu.
Roke mu ne morejo odrezati in
po dolgih mukah, skoraj eno leto,
preleži v bolnici, tudi stric sledi
očetu v grob. Hiša pa je tako velika
in oma in otroci se sploh ne razumejo najbolje.

IV.

Včasih razmišljam o tem, kako je bilo,
ko so začeli prihajati rubeži.
Ko so za začetek odpeljali avto,
v tem času sta se bratranca odselila,
in so nato odnesli še lepo in veliko mizo,
nekako takrat so zaprli tudi firmo.
V tisti ogromni bajti sta ostali sami,
tašča in snaha, obe po srcu dobri,
a skupaj sta le težko shajali,
pa tudi hiše niso takoj prodali,
ker je bila obremenjena s hipoteko.
Ne, to res niso bili lepi dnevi!
Na koncu so teti kupili majhno stanovanje,
omo pa, in tako je šlo osem milijonov,
peljali v dom, kjer še dolgo po tem jamra,
da bi šla domov, pa čeprav že nekaj časa
sploh več ne ve, kje bi to bilo.
Ampak, kako lepa je bila, tista velika steklena miza.

V.

Teta sama ne more preživeti.
Ko so bili še privatniki, so ji
nakazovali premajhno plačo
in zato ji pomagata bratranca.
A denar za položnice ima pač
svojo ceno in kadarkoli otroček
ne more spati, hop na cug,
pa v Ljubljano. Ne zjutraj. Zdaj!
In psa nikakor vzeti zraven.
Psi so umazane živali
in dragi otročiček lahko kaj stakne,
pa je ati odraščal z dobermanom,
a to je najbrž druga zgodba
in teta pusti psička in gre.
Denar za položnice ima pač svojo ceno
in strica ni, da bi začel na novo.
In ko pomislim na tisto lepo,
veliko in svetlo mizo, slišim jokati otroka,
ki nekoč v trgovini ni dobil igračke.





Helena Zemljič

Rojena leta 1995 v Mariboru, študentka 3. letnika filozofije in slovenskega jezika ter književnosti na Filozofski fakulteti v Mariboru. Prve pesmi je pričela objavljati na spletnem portalu *Pesem.si*, sodelovala je na *Mladih rimah* v Mariboru in Ljubljani, njena poezija pa se najde tudi v *Litru jezika*, *Novem zvonu*, *Spirali*, *Poetikonu*, *Mentorju*, *Apokalipsi*, spletnem portalu *Poiesis*, *Locutiu* in različnih zbornikih. V letu 2015 in 2016 je prišla v ožji izbor natečaja Urška in leto kasneje med dvanajsterico Pesniškega turnirja. Konec leta 2016 je v soavtorstvu v Alešem Jelenkom in Nino Jančič izšla tudi pesniška zbirka *Kontejner*.

za sprehajalca ptic

I.

Ujeti moraš tisto vmes Bi
lahko rekel da je tišina
pred viharjem a vsak vihar ve
da je tišina prikladna zgolj
za tiste ki štejejo ptice Ne smeš
jih šteti Jih je okoli 4386000
Veš vse o njihovi dinamiki Nosil
si jih na ramah dokler se kljuni
niso zagostili v tvojo hrbtenico
Ne smeš šteti ptic Moral bi iti
dlje Si potisniti prste v oči in
izpustiti ves mulj Naj teče
ti boš šel
vmes

II.

Naštevavanja so enostavna Padec
Kitajskega zidu Toaleta Neskončna
vrsta čakajočih strank Nekje vmes
se vrineš Čakaš na svojo dozo prahu
ki te bo ovekovečil za trajno bitje
Imel boš dovoljenje do začetka in
konca Vmes boš lahko napisal poljubna
poglavja Vse pomembno si že izgubil
Ključne denarnico avto ženo V tem
vrstnem redu Kako pasti v reko
ne da bi pri tem izgubil še čevlje

III.

Obstaja rek

da so atomi in praznina nujni
za obstoj drug drugega Ni gibanja
brez praznine in ni ničesar brez
lastovic ki letajo vanjo Ne smeš
šteti Lahko bi si predstavljal
da je velik snop svetlobe
premik in kako se potem
pomika vate Vse v tebi
se stiska Majhni vrabci
vrane vrane skobci
Napravil si majhno vrečo
vanjo mečeš kljune
ki jih melješ
v prah

IV.

Peter Praznota je na koncu
našel svojo reko
Ne moreš se sprijazniti z dejstvom
da je tok na koncu nekega
otoka ki izginja

V.

Končno si našel ključe Odklenil boš omaro
v kateri imaš mreže in se odpravil do reke
Čebelarji gnezdijo v stenah tako da si izkopljejo
vrsto majhnih lukenj iz katerih potem zletajo
kot čebele iz svojih panjev Ne veš natančno
po kaj prihajajo k tebi in zakaj raje ne ostanejo
na toplejši strani Zemlje Že tretje leto zapored
prihajajo in ti jih loviš v svoje mreže Skrivanje
ključev ne pomaga Ne moreš nehati
šteti

VI.

Jih je okoli 5386000 Še vedno
se odmikaš od praznine Atomi
trkajo drug v drugega in ustvarjajo
nove obroče Upaš da bo reka
nekoč prišla do tebe Zaenkrat
zgolj stojiš pri robu in si s ptičjimi kljuni
prebadaš roženice da mulj
steče nazaj

Kako umirajo živali južno od sonca

Dežuje
Deževalo je minuto in
pol Podrlo drevo in
nehalo
Strele so še naprej
rdečile nebo
Ne veš koliko
jih mora pasti da se napijejo
spodnje plasti zemlje Kako
dolge so korenine
afriških živali Kdo
jih hrani V svojem trebuhu
imaš zgolj gosenice Ne potrebuješ
vode in nalivi
so curki ki ti močijo
možgane da se lahko
prelijejo v črnilo Levinje obstajajo
da hranijo leve
Ne veš koliko
antilop Dežuje
Spet dežuje in tokrat
verjetno ne bo nehalo
Luže boš izkoristil
za potapljanje Kri antilop
za gradnjo hiš Vanje
boš skril svoje leve

V sredi

V lasne korenine si shranim mladost V veje ostanke
tistega nekaj ki se hrani v podrastí Vedno več
je živali ki pijejo iz istega tolmana In voda
se pretaka ne glede na menjavanje letnih časov Globus
vrtenja kot nekaj neizbežnega in v katero državo
bova potovala letos Sva spakirala kovčke Glavnike
položila vodoravno na stare srajce ki jih nočeš
vreči stran Misliš na relativnost postopkov skritih
v smejalnih gubicah Le smejati se več ne smeš Ker
se lahko spremenijo tirnice planetov Ker se
v veselju staraš počasneje Vse se sklada Kako
zlašaš stavke v vedno bolj previdna zaporedja da se ne
porušijo Mostovi kot krhke mreže a midva
še vedno laziva preko V naročja zlagava
vse kamenje ki sva ga nabrala na Braču Tuniziji
Pragi ob Muri Nizek zid ob strani preprečuje da bi noge
zdrsnile preko V ravnotežju sva ujeta Kot dve razkleščeni
ostrigi ki sta si izmislili biser da se ga lahko sedaj
tesno oklepata

Differences

Ne maram ljudi ki govorijo
v več jezikih Ali sploh povedo
kaj o nikogaršnji zemlji
ki je ne bodo mogli nikoli
osvojiti V trenutku lahko
preklopim iz lepo oblečenih
črncev do žoge ki noče pasti
skozi nobena vrata Skušam
ujeti ritem kot
roka
ki sega
globlje in nohte
uporablja kot
sablje in sablje
lahko režejo
platna Stvari ki so zadaj so zmeraj
nedostopne *Bila je izjemna*
priložnost Ne maram
reči ki govorijo
v tujih jezikih In odtenkov
nog ki zaradi sonca iz strahu
spreminjajo barvo *Če je kdo*
na tleh se mora igra ustaviti
Preklopim
Črnci še zmeraj v snežno beli majici
je z rokami Drug vztrajno piska
in kaže rdeč karton

Bitje

I.

Bitje je pod malo
drugačnim kotom kot
po navadi Ptiči v pljučih
trkajo v nenadnih
presledkih Tum
in spet tumtum
Razrašča se v telo
Noge se potisnejo v
noge Roke iztegnejo prste
v tvoje Postaneš
oblačilo Prilašča
si celice Tum
in tumtum Ritem
je nezamenljiv Pomeni
da postajaš prosojen
Bitje je večje
Vedno je bilo
večje

II.

Če luč utripa
in
je ura enakovredna blebetanju
stare sosede
lahko slišiš samo sebe
Se še enkrat skiciraš
Odvržeš staro kožo
na pločnik
in greš
kamorkoli pač gredo
novorojeni

III.

V zadnji shrambi
je bitje Čisto sveže
in mehko Kdaj bo zrelo
za gnojenje ni znano
Treba ga bo obilno
zalivati in mu vedno znova
postavljati vprašanja o ščurkih
in grobovih Na plano
ga je potrebno izpustiti
še le ko prejšnje
neha biti



Jure “Besni Dante” Bernik

Jure “Besni Dante” Bernik je bil rojen leta 1987 v Kranju, živi v Medvodah in študira filozofijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Aktiven je na področju slamovske poezije, v letu 2017 je bil med finalisti drugega slovenskega nacionalnega prvenstva v slamovski poeziji.

• Fotografija: Neje Ketiš

WALKERS ali JOHNNY DEPRESSED (final cut)

Prijahal sem v mesto
na veliki jekleni kobili,
veliki glasni kobili,
breji kobili, držeč se v vetru
za njeno parasto grivo
sem jahal nad kanjoni
in lovil muhe v gube
preluknjanih možganov.
S polno paro drseč
po hrbtenici te plodne,
kurbirske pokrajine,
ki dovoli vsakomur,
da pomoči prst vanjo
in čisto nič več kot to,
sem jahal ... in jo žgečkal,
da se je voljna razpirala
pred mojim, enim
od tisočerih jezikov,
zgovornih in polnih kulture,
ki so ji kot mrhovinarji oblizovali
razgaljena rebra.
In rebra svoje kobile,
ki nikdar ni bila zares moja
in vse prej kot kobila,
sem držal ukleščena med stegni
in jo gnal do onemoglosti
in kjerkoli že pogine,

tja bodo desetletja
za sabo prinesla golobe.
Spenjena izdihne, s piskom
skozi nozdrvi,
moja draga Klementina,
moja draga Klementina
podrhteva v zadnjih krčih,
da strese vso golazen iz trebuha.
In vsujejo se pionirji,
vsujejo se
stezosledci in izvidniki
in za njimi,
vsi sočasno in prerivajoč se,
banditi in lovci,
točaji in mali podjetniki.
Z njimi hodijo
kvartopirci, plesalke in cipe,
z njimi hodijo
požiralci ognja,
cirkusantje in pridigarji,
z njimi hodijo
tiskarji in pisarji s svojimi
pod peresi skritimi spremljevalci,
najeto pomočjo, lahko na sprožilcu,
katerih imena delujejo
kot mašila v tekstih,
ki zadevajo v polno
in jim dajejo kredibilnost.
Recimo ...
s Frankom ali Johnnymem
na tem koncu sveta
pač ne moreš zgrešiti.

V teh zgodbah preživijo
samo najhitrejši zlogovalci
in John zloguje
revolver ...
John zloguje
re-vol-ver,
re-ming-ton,
dvakrat trije zlogi,
šest krogel
in potem tišina ...
Tišina tisočerih,
glasnejša od tišine enega.
Tista Velika tišina,
ki jo zmore samo jezik.
Tista Velika tišina,
ki jo zmore samo mrtev jezik.
John nas po tri sto triintrideset
pokosi s po eno kroglo
in s preostalimi tremi
preluknja tri strani neba
z izjemo zahoda
in odkoraka
kot zadnji pokončni,
ko mu večerno sonce
odseva v režah,
ki jim pravijo oči.
Johnu ni mar za tišino.
John domuje v šepetanjih.
John se išče v zadoščenju,
da njegovo ime zlogujejo
s strahom,
počasi in previdno.

John-ny-boy ...
Tudi tebe bo preplavila
tista Velika tišina,
ob uradnem razglasu
pri vstopu v mesto;
No guns allowed!
Orožje odložite v garderobi.
Ob odhodu vam bo vrnjeno,
bolj ali manj nedotaknjeno.
Izročite ga v naše varstvo
tudi tisti
(in še posebej tisti),
ki morda
(ali pa ne),
streljate slepe naboje.
Meni ... meni je vseeno.
Jaz tako ali tako
ne bom zaplodil
nikogar vaše vrste,
sem rekel.
Jaz tako ali tako
ne trepetam pred vami,
zajebanci tega sveta.
Vsi zajebanci tega sveta
niso dovolj nevarni,
da jih že pička ne bi pokopala
in nobena deklica
tako usodna,
da se ne bi našel kakšen
v črno usnje oblečen
Frank ali Johnny,
Gently Johnny žigolo

in jo odpeljal v poceni hotel,
da bi se skupaj okopala
v švicu simbolizma
in ji pomagal shoditi,
preden bi se odpravil
k naslednji, ki jo zažeja
po moškem iz legend ...
In veliko je žejnih.
Veliko je žejnih
v tem mestu, polnem
lovcev na skalpe
in plešastih genijev.
In njihov osameli točaj
sloni ob podpornem stebri lokala
in se naslanja na svoj ponos,
ker je sam podporni steber
te zjahane beznice.
V oči bijoč napis za njegovim hrbtom
pa kriči - Ne dajemo na kredit!
Ne pozabite tega.
Njega ... njega se ne da preslepiti.
On ne pije in ne pozablja.
On nikdar ne pije, da bi pozabil.
Zato pa večkrat pozabi,
da ne pije. Potem pa
pije. In pozabi.
Vsaj za nekaj časa.
In še vedno ne daje na kredit.
Mehek v bokih,
trden v kolenih
in lahek na sprožilcu
pleše. Pleše – ples norcev,

pleše – po taktu hudičevih gosli,
on, Johnny goslač,
pleše – kot obsedeni šaman,
pleše – kot nori konj v sanjah Norega Konja
in ogenj pleše z njim
in vnema
debele, plešaste genije,
ki bi zamenjali svoj genij
za kanček njegovega ognja,
ki bi zamenjali svoj genij
za ogenj v pogledih
pristranskih opazovalk.
In ko med njimi izgorevam,
pristopi s prošnjo
skromni genij, ki ne pleše,
zato pa ne skriva svoje pleše,
rekoč – Nekdo je nekoč dejal,
kraljestvo dam za konja!
Jaz pa bi rad samo
svojo ženo zamenjal za sedlo,
da lahko osedlam tisto rdečo deklino
tam pri stajah,
za steklenico ognjene vode,
je rekel.
Nimam veliko,
imam pa dovolj,
da si priskrbim
malo, zagorelo in osirotelo
kraljično na zrnju graha
in s kraljestvom v njem,
ki mi bo dala svet za pomarančo ...
Ki mi bo dala svet za pomarančo

in vse njegove skrivnosti za požirek,
je rekel.

Tako poceni kraljestvo.

Tako poceni kobila.

Tako precenjena mladost.

Vsaj za lahke na sprožilcu.

Vsaj za nekaj časa.

In če mu kdo ne verjame,
naj vpraša tisto ostarelo punčko
na barskem stolčku,
ki ovija zabuhle ustnice
okrog razmočene cigare,
da se ji koščki tobaka lepijo
na porumenelo zobovje.

Ona ... ona je visela
kot trofejna žena
na sprožilcu zlogovalca,
ki je srečal hitrejšega od sebe.

Ona je že zdavnaj zamudila
svojega debelega plešca.

Izpita, izžeta, izžgana
in nevredna sedla
se sklanja nad masiven točilni pult,
ki je videti kot pokrov njene rakve.

Tudi njenemu spremljevalcu je ime – Johnnie.

In Johnnieja ne zanima,
kdo pije in kdo plača,
Johnnie samo je, dokler je,
dokler se okus njegovih poljubov
ne razgubi
za vogali beznic ...

Nihče v tem usranem mestu

ni podrl več cip kot Johnnie.
Sklonim se k njej
in ji zašepetam
v izsušeno školjko – Draga,
vse, kar ti manjka, je
a fistful of dynamite,
da bi resnično zacvetela,
le majhen pok, da razpre
tisto cvetlico v tvoji glavi,
ki jo koža tako skrbno prikriva,
le nekaj družic,
da ti spletejo konopljo,
dokler je še kaj upanja,
da postaneš jabolko spora,
dokler je še kaj upanja,
da nekdo stopi na prste
in te utrga
iz te zibelke pregrehe.
Po drugi strani pa ...
Pozabi. Prepozno je.
Odhajajo. Vsi so odšli.
In Johnnie odhaja z njimi.
John–John, he’s long gone ...
Vsaj za nekaj časa.
Vsaj do jutra.
In kličejo ga Johnnie Vrvohodec.
Ali morda veš, zakaj?
Ali ne veš, da
Johnnie ne ljubi nikogar?
Ali veš, kdo je
pravi gospodar tega mesta?
Johnnie hodi z vetrom

in ogenj hodi z njim
in žge...
Žge v hotelske sobe,
žge v pokrove cigaretnic
in v dna kozarcev,
žge v stopala in dlani,
žge v denarnice,
žge v pljuča,
žge v črevesja in žge v grla,
žge v pogledih in poljubih,
žge v princese
in prasice, ko jih žge.
Žge po ulicah in pleše po strehah.
Johnnie – pleše – z vetrom
in ogenj pleše z njim
in žge skozi to kurčevo mesto
in ga požge,
in ga požge,
in ga požge
do temeljev. Glej,
glej jih, tam gredo,
tam gredo po pogorišču.
Tam gre z njimi
tista deklica,
ki ima rit v obliki mojega srca.
Ki ima rit v obliki mojega srca
in oči na Johnovem sprožilcu.
Tam gre karavana
večnih sprehajalcev,
tam korakajo
iz kraja v kraj,
pijejo in pozabljajo,

pozabljajo na svojo kobiljo mater.
Tam korakajo skozi stoletja,
sprašujoč se,
kam za vraga izginejo
vsi tisti crknjeni golobi?
Meni ... meni je vseeno.
Vsi zajebanci tega sveta
niso tako nevarni
da bi trepetal pred njimi.
Jaz vztrajam
in sem vedno hitrejši
in čakam na svojo priložnost ... John?
Jaz čakam na svojo priložnost, John!
John zloguje ...
John zloguje remington.
Jaz zlogujem colt.

THE YELLOW MAN

Ubij me hitro in ne preveč nežno.
S čisto vestjo. Tako kot znaš. Ena, dve, tri ... zjutraj,
ko misliš, da te nihče ne nadzira, sem
privatno oko, nalimano na šipo
živo rumenega pick-upa, žabjega princa, punčka.
Sem opazovalec, vohljač, voajer,
Erebus, rojen iz kaosa. Erebus,
temačni. Duh iz steklenice Jacka. Kam pa kam
se ti tako mudi? Prisedi
in me spomni. Skoraj bi pozabil, da
v zgodnjih sobotnih jutrih mlade punce
dišijo po švicu in dežju in breskovi vodki.
Vdihnem sladkobo petnajstih let zamude.
Spomni me na deklice iz porcelana
na zaprašenih policah. Spomni me
na gube njihovih oblek,
na kodre in glaziran votlinast nič.
Z enim udarcem jim je mogoče streti
kičaste obraze. Kodri,
sramni kodri na robovih pisoarjev
me spominjajo na tiste porcelanaste lutke.
Spomni me, da se potrudim ne pozabiti,
kaj sem počel včeraj,
ko je v Jemnu osemletna punčka
umrla na poročno noč.
Zaspati z njo. Zaspati k njej. Kot da mi je mar.
Saj je vse le keramika.
Vdihnem sladkobo čudno domačnega vonja
po krofih in sekretu.

Po krofih, sekretu, žolču in poscanih ploščicah.
Sori, punčka, vse je le hladna keramika.
Raztrešči porcelanaste zobe ob rob stranišča. Veš,
moj lastni bog je hladen, ciničen prasec
po imenu Marlowe.
Lahko ga vidiš spečega v vzratnem ogledalu
živo rumenega pick-upa, žabjega princa, punčka.
Sanja o krhkih blondinkah,
ki se jim drobci lobanj zapletajo v lase
in joka ob šund romanih,
cyberpunku, stripih in videoigrah.
Joka cybersolze, ko
drka na napete riti kiborginj
in prisega, da je najintimnejše od vseh razmerij
tisto med moškim in njegovim orožjem.
In v žepu nosi odrešenico, Ingrid po imenu,
ki svoje sodbe oznanja z udarcem na boben,
v spremstvu šestih apostolov,
malih, zajebanih parazitov
najtrdovratnejše sorte.
Umivamo hrbte preplašenih zamudnikov
v soju žarometov
živo rumenega pick-upa, žabjega princa, punčka
in kličemo za njimi novice iz Jemna,
kot da nam je mar. Hej!
Kje ste bili včeraj, slamnati možje?
Kaj ste počeli včeraj, ko se je v Jemnu
porcelanasta lutka razletela ob robu postelje?
Kam pa kam se vam tako mudi?
Ali ne veste da je vaš mali mesija
lastni materi himen raztrgal?
Punčka ... toplo se obleci in vzemi, kar je nujno.

Nekaj stotakov za potne stroške,
šminko morda in ceneno večerno obleko
iz kataloga, da se skupaj pretipava
skozi eno noč v Vegasu,
da se skupaj pretipava skozi eno noč v neonska mesta,
ki so predaleč in gredo prelahko z jezika.
Skoči noter, na sovoznikov sedež
živo rumenega pick-upa, žabjega princa, punčka.
Ali veš, da na Petrolu računajo
evro za kavo iz avtomata
in petdeset centov za ljubezen?
Petdeset centov za ljubezen na hladni keramiki
skozi eno noč, potem pa ...
me ubij hitro in ne preveč nežno.
Tako kot znaš. Edino kar znaš.
Ne boj se, saj ne bo prvič.
Le da tokrat ne bom jaz tisti,
ki ti bo pomagal zakopati truplo.
Zakoplji me hitro in ne preveč plitvo,
da se ne usmradam prezgodaj,
da si me zapomniš točno takšnega, kot sem ta trenutek.
Lep kos mesa. Dober kos riti, nepokvarjen,
nova vrsta norca za volanom
živo rumenega pick-upa, žabjega princa, punčka.
Zapomni si. Tole. Njegov um je kristalno čist,
ampak njegova duša je nora.
In greva. Ena, dve, tri ... štiri ... zjutraj,
ko me nihče ne nadzira
in me nihče ne pogreša,
sedim na robu tišine
in čuvam meje človeštva. Sedim
obrobljen s tišino, pod hladno rumeno kožo
žabjega princa, punčka.

ROJSTVO TRAGEDIJE 2.0

Hamartia.

Zaljubil sem se,
ko so se ji usedli na ramena.

Takrat se mi je zdela
popolnoma odrasla ženska
in šele leta kasneje
sem se vrnil na prizorišče zločina
in zmogel objokovati
otroka. Tega in tistega drugega
otroka, ki je prvega ljubil
mimo prostora-časa,
otrok, prebivalec tega
in tistega, najboljšega
izmed možnih svetov.

Hamartia.

Trije dogodki so
zaznamovali mučeniško naravo
otroka. Sredi mestnega trga
nihajoče truplo ciganske deklice-
otroka-skoraj ženske,
večerni sprehod z očetom
v okolici Verone
in dan, ko sem v svoji dnevni sobi
videl umreti Sala Minea.

Oče je bil poslovnež,
pokončen mož-
otrok, ki je skrival solze
in izražal naklonjenost obenem,
držec za roko
otroka, večji dramatik
od Dramatika,
v tistih nekaj kratkih povedih
o veronskih ljubimcih,
otrocih dveh svetov.
Hamartia.

Kdo bi vedel, da bo
sam končal kot ciganka,
ki je začarala njegovega
otroka,

čarovnika,
razparanega
z metalnim zvokom zadrge
na rdeči jakni,
tistega drugega
otroka-skoraj moškega,
na nedeljsko popoldne,
ko je bil v moji dnevni sobi
ustreljen Sal Mineo.

Zaljubljal sem se
ko so umirali heroji,
ko so umirali
otroci.
Peripeteia.

ARKADIJCI

Želel sem jo, Artemidino hči,
bosonogo grofico, volkuljo,
s smaragdnim pogledom Ave Gardner
v Technicolorju,
pred gozdom razgaljeno,
zasmehovano od tujega tropa,
ki jo pozdravlja s poljubom med oči.
Kaj veš o sramu odrte volkulje?
Korenine starih mož
trohniijo pod njenimi stopali,
korenike njihovih potomcev
se z njenimi boki zibajo,
veliki Pan pa poje blues prostitutkam;
Baby, please don't go ...
Pol volk sem in pol drevo.
Sanjal sem vonj njenega krzna
in srkal sok njenega lubja
in smrček zakopal globoko v sneg,
da ne bi zavohal njenega strahu,
sramu pordelega mesa, sokov,
ki so luknjali pobeljena tla
z rožnatimi obljubami na pomlad,
sramu, ker sem se zakopal
v njeno živčevje, ker sem nosil
njeno ranljivost kot plašč,
z ovratnikom potegnjenim
visoko čez tilnik, da je vpijal
nevihtno nebo nad mano.
Želel sem ga sleči

pred njenim brlogom,
pa nisem zmogel. Postal je pretežak,
pretesen. Postal je moja koža,
pretesna za vse, kar sem želel postati.
Svoj. Njen. Cel. Nočni gostitelj
antropomorfnih obiskovalcev,
vstopajočih skozi zadnja vrata.
To je tam, kjer duša človeka
nikoli ne umre.
Likantropija je boleč pojav,
če si rojen s srebrno žlico v riti.

JHNNY.SD.EYS.

I.

Kličejo me Nežni Johnny Žalostne oči,
oči so edino vezivo med nami,
žalostne oči me kličejo, moj
črn skalp, črne škornje, črn plašč,
žalostnih oči me kličejo, oni,
vsa moja družina, sleherni od njih, ti,
ki štekaš moj *mad drive*,
ne pusti me stati na dežju,
staknil bom pljučnico,
enkrat potrkam na vrata,
vedno samo enkrat, samo enkrat
bom prosil za povabilo, moje
sramežljivo trkanje se duši v kašlju,

tako tiho, moj um se v lužah raztaplja
 s statičnim šumom magnezijeve tablete,
 sssssssamo še malo počakam,
 da popustijo krči v utrujenih udih, saj,
 rodil sem se z zakrnelimi nogami,
 vedno na mestu, svet
 je varnejši, če ga samo prelistaš, sem
 nekje v premiku, sel na pohabljenem konju,
 prisiljen v večno gibanje
 prinašam obljubo miru,
 tebi ki stikaš za njo, obljubo, ki je,
 ki je ni, povem ti, trideset let so se
 moji prsti zgolj poigravali z *magijo*,
 nič več kot vajenec nisem,
 dvomljivec, ki fuka z dotikom
 in želi verjeti. Deček žalostnih oči,
 me poznaš? A poznaš
 mojo poezijo?

II.

Nežni Johnny Žalostne oči, kličejo te,
 oči so nepremostljiv zid med nami,
 Besni John – oni, vsa moja družina,
 ki jih odlikujejo ritmično dihanje
 in nemirni pogledi, črni psi, črnih pljuč,
 žalostnih oči te kličejo, jaz štekam
 tvoj *mad drive*, Johnny,
 ne stoj predolgo na dežju,
 staknil boš pljučnico, nihče
 ne sliši tvojega vztrajnega trkanja, samo

nikoli, ne enkrat, nikdar, nikogar več
ne moleduj za povabilo, ne preglasno,
tvoje kričanje te sili na kašelj,
tako divje tvoj jezik v lužah tipa
za sorodno gibljivostjo deževnikov,
lalalalahko bi vsaj malo počakal
in spočil utrujene ude, saj,
rodil si se z nogami naprej,
vedno naprej, vedno se ti tako mudi,
da preskakuješ celotna poglavja, si
nekje na obrobju, oko na razgledni točki,
nemirno prestopaš, prisiljen ostati
na varni razdalji, se oziraš
za obljubo miru, obljubo, ki je ni,
ki je ni, povej mi, zakaj si trideset let
čakal na dotik *čarovnije*,
nič več kot gledalec nisi,
naivnež, ki fuka z očmi
in verjame. Deček žalostnih oči,
poznam te. Poznam
tvojo poezijo.

III.

Kličejo ga Nežni Johnny Žalostne oči,
oči so tisto, kar sili njegov obraz
iz množice, kličejo ga k sebi,
žalostnih oči, vsa tvoja družina, vsak
od njih, kliče te, on, Črni John,
črn skalp in oči, skoraj črne, skoraj tvoje,
tebe ki štekaš njegov *mad drive*,

ne pusti ga stati na dežju,
staknil bo pljučnico, John
ne trka na vrata, nikdar, ne prosi
za povabilo, pride enkrat samkrat
in morda bo stal, dokler
ne izkašlja pljuč na predpražnik,
tako blizu njegova stopala po lužah topotajo
nestrpno mantro sončnega plesa,
taktaktakoblizu, da ga lahko ujameš,
vedno počasneje se giblje, saj,
rodil se je z utrujenimi nogami,
vedno previden, želi se ujeti
med strani zlepljene s tvojo posušeno slino, je
nekje vmes, mejaš v izvidnici,
prisiljen plaziti se skozi divjino,
sledeč vijugavi liniji, stika
za oblubo miru, oblubo ki je,
ki je, povej mu, trideset let je čakal,
da odkrijejo njegov *magic touch*,
veliko več kot čarovnik je,
lažnivec, ki fuka z jezikom,
mu verjameš? Dečku žalostnih oči,
ga poznaš? A poznaš
njegovo poezijo?



Jure Kapun

Jure Kapun se je rodil leta 1993 v Mariboru. Pesniško se je najprej nekaj let razvijal pod mentorstvom Danice Križanič Müller na II. gimnaziji Maribor, kasneje pa ob spremstvu poezije Rilkeja in sodobnejših tujih pesnikov. V Ljubljani je študiral primerjalno književnost in japonologijo, trenutno pa živi in dela v Berlinu pri literarni hiši Lettrétage.

• Fotografija: Žiga Koprivšek

Krivda

Včera je blo tak leipo,
sn vidla ousem zvezdnih utrinkov.
Samo tebe ni blo.

*Ja mami, polnočni vlak
ne vozi več iz Ljubljane,
saj veš da
bi prišel
če bi lahko.*

Vejš, ko sn bla še mala, ni blou
nič hiš tu okouli. Sama gouša,
sn se špilala da mam grad,
sn dejlala tunele v grmovji.
Ko sn bla še mala ni blou
nobenga tu.

Mami, teta mi je zadnjič rekla.

Vejš, Ota je sam hišo zgrado.
Noben mu ni pomago,
pol so pa vsi nekaj houtli.
Ta spodni soused nam je skozi
kure krado, ta zgornji pa vino.

*Teta je rekla,
da si ti začela.
Da si ji plenice od tamalega
ovijala v svojo kri.*

Si jih res?

Na motoru se je prfurala
iz Bousne, pol je pa kr ostala.
Vejš, mali se je skozi drl.
Vejš, ona je tud bla žleht.
Vejdno ko je Ota spal
je okoli houdla pa ga zbujala.

*Včera j si vidla vlko zvezd,
praviš?*

Ja, devet sn jih vidla. Samo
naslednič še ti
priji gleat.

Na pošti so stehali pismo.
200 gramov.

Ob drevesu sem
poslušal pulz in slišal,
kako se mu iz žil
razliva voda.

V roke sem skril kamen
da bi ga segrel,
in se opekel.

V opoldanski ostrini
sem si od majice in hlač
izposodil senco.

Vsak dan se vedno bolj
odmikam v jutro in

*Če me kdo v tišini stehta
post-mortem, naj napiše
da sem po smrti lažji
kot v življenju.*

Jutri bodo klicali s pošte.
Pisma brez naslovnika
ne morejo poslati.
Še vedno tehta
200 gramov.

i carry your heart (i carry it in my heart)

plezala sva skoraj vse
življenje, previdno, da ne zlomiva vej

zdaj ga zgrabiva in preobrniva
na glavo, to drevo, in se spustiva
po oblakih oblakov, vetru vetrov,
nazaj do popka popka sveta.

globlje od najinih globin
sestopava po razpokah v lubju
dol dol

dol, spustiva se pod zemljo
vse do konic korenin.
naj zdaj drugi držijo narazen
zvezde

preplezajva ponovno, to drevo.

Majhen atol

Kličite me Izak –

Zdaj se lahko samo še obračam
kot zmedena frnikola
vrtim
vrtim
v svoji osi.
Vrtim.

Moj atol je čez noč vzelo morje,
zrno za zrnem peska in
v enem požirku še vse ostalo.

Samo drevesa še štrlijo nad gladino,
vedno bolj utrujeno povešajo liste.
Nato bodo samo še sonce in
oblaki in podoba človeka,
obrnjeni v popačeni gladini.

In samo še podoba človeka in luna,
morje naj me potisne skozi njeno luknjo,
samo še to modrino moraš prestopiti
pazljivo se obrni samo še enkrat –

In se pokliči Izak.

dom**II**

kakor da se
moje osi
nikjer ne sekajo

in moja semena
se ne pustijo
zasaditi

v odsotnosti
bogov in mrtvih

kann ich erst außerhalb
meiner sprache sprechen

lahko šele izven
svojega telesa čutim

grem in nazaj
ne najdem več

šele v tvojih rokah
sta se prekrizala moj
ver
ti
kal
in horizont
šele v tvojih rokah
sem drugič našel pot

domov

Pokrajine

III

Kanjon

Kakor da bi se čas ustavil,
kdaj so se odselili
in ali je tu sploh kdo živel,
seveda, čemu potem izpraznjeni
domovi v teh soteskah?

Včasih je dom nosil simboliko
kot drevesa.
DOM = DREVO;
središče, ki se je razraščalo
in nato zarastlo
in se nato razraščalo navznoter.

Posekali so svoja drevesa
in odšli drugam,
njihove teže pa so se pogreznile
v nepregledne padce
in rove

iuojzfgresres
iojvhdxrywae
,olkgae jkber
flmer oemhndkjbe
otvisronwvldenelf
igajnhbef(dom)evrjer<,k

to so kanjoni človeških src,
v katerih nihče več ne ~~že~~ more živeti
veličastni
a izpraznjeni
kakor nebo
nad njimi.

Tudi beseda ne more zgraditi novega sveta
zgolj iz prahu in vode.



Kaja Blazinšek

Kaja Blazinšek se je rodila leta 1991 v Mariboru, večino otroštva pa je preživela v Krškem. Trenutno končuje podiplomski študij primerjalne književnosti in literarne teorije. Svojo poezijo je objavljala v reviji *Poetikon* in v literarni reviji dijakov Bežigradske gimnazije *Kamen*, v letih študija pa je objavljala kratke zgodbe na različnih spletnih portalih. Zadnje čase se aktivneje ukvarja z literarno kritiko, ki jo včasih popelje tudi na področje filma. Poleg poezije se ukvarja tudi s pripovedovanjem pravljic.

• Fotografija: Tadej Čaušević

Težo kamnov v mojih žepih
je odvalil južni tok skupaj s tihooceanskimi želvami.
Površje.
Nezmožnost prvega vdiha
se vzdiguje iz nepresajenega zrna,
ob trku konformizma s konfliktom.

Izsesali so mi vso mesenost organa, ki
Urnava toploto tekočine pretakajoče se po avtocesti mojega ožila.
Vse je samo še trd beton,
Z razpokami in vdolbinami drevesnih korenin in
Madeži razlitega olja.
Racionalizacija čustev je vedno manj mogoča
In škorpionovo žrelo prodira vsakič bolj
V prekrvavljeno podkožje.
Vsakič z močnejšim strupom, ki ga zvari zid ignorance.

Skočili so višje, kot je bil postavljen zid,
In zdaj dodajam rdeče-rjave opeke. Še višje.
Skupaj jih drži malta pretočene apnenčaste vode
Mezozoika in paleozoika.
Žrelo se veča. Strup spreminja barvo.
In jaz bledim v slikah preteklosti.

Mačji koraki so obzorje za smaragdnim hribom obarvali v medeno barvo žarečega jantarja. V pretakanju neotipljivosti smo se v milnem mehurčku počasi spuščali v skoraj nevidno vtkano odejo oblakov. Spodaj so na rjasti zemlji stala drobna bitja, v luknjastih copatih, z bisernima kamnoma sredi okroglih obrazov. Stegovali so roke in mahali v zaupanju upanja, skozi sanje narejene iz mlečnega voska in sladkornih blazin. Bili smo tako blizu, a še zmeraj neulovljivi za drobne dlani v sapi volčjega zavijanja. Še zmeraj lovijo milne mehurčke, čeprav zdaj, ko jih prerašča trnje brez cvetov, ne vedo več, zakaj. Izgubili so se na igralni plošči brez nepredvidljivih črnih lukenj, ki vsrkavajo vsakdanjost in so vedno znova napisane na belem papirju s črnim peresom. Mi, še zmeraj plujemo v varnem objemu milnega mehurčka skozi mozaične steze ozvezdij in jočemo v potoke neznanih puščav.

V objemu ognjenih valov smo si lica pobarvali z rumenim in rdečim prahom. Ta zdaj pronica v povrhnjico kože in nam počasi kaplja v kri in skozi nos v usta. Bršljan nam je zarasel možgane, s svojimi tankimi nožicami se oprijema vsake še tako majhne špranje. Ne čutimo več sebstva, ko nam olesenijo nožni prsti in začnejo proti zamrznjeni zemlji poganjati svoje korenine. Ni nas več strah, da bi se zvezdnato nebo razlomilo nad nami, ker se je že. In vendar se vsakič znova vzpostavlja, razstavlja. Smeri neba so tako izgubile ves svoj smisel in ker se je sonce razpočilo v okovih črne luknje, zdaj samo še plavamo po vesolju. Vsak na svojem kometu. Zaraščeni z nožnimi prsti, globoko v njegovem jedru.

Našli smo ga v trenutku, ko smo drseli po zraku nad peščeno zemljo. Rdeč kanu. Izkopali smo ga s prstriženimi nohti in ga spustili v vodo. Tako smo zapluli po ogledalu jantarjevega sijaja v imenu zahodnega jutra. Pluli smo v dvojcu, katerega krmar se je izgubil na kvadratnem metru palube. Valovi polplime so nas obračali v nepredvidljivih centrifugalnih ciklih, da se nam ne bi zmočila pregreta mlečna koža. Po ovalni površini nas je kakor semena regratovih lučk razpihal veter in nas za tem z nevidno mehko roko potisnil v deželo kormoranov. Ti so vsak na svoji kocki šahovnice v odmevu verižne reakcije razprostrtih domin po parketu metali kopja visoko v zrak. Prepomembni, da bi se zmenili za naše glasno zamolkle tone mrmrajočega napeva v ritmu rahle sončarice. Odplaknilo nas je na bližnjo ploščo kopnega preraščenega s posušenimi travnimi bilkami, ki so se mešale s svežim nanosom morske endivije. Previdno smo stopali skozi, po sledeh fasadnih okruškov, vse tja do olivno zelene pečine, nad katero so se zgrinjali oblaki preraščeni s pajčevino rjavih poljskih cvetic. Tam smo se pasli, mrgolišče gosenic z ogljem namesto oči. Vse do takrat, ko smo v kriku noči zatulili, da "Ne zmoremo več poletja."





Katarina Gomboc

Katarina Gomboc se je rodila leta 1993 v Šempetru pri Gorici. Živi v Ljubljani, kjer na Filozofski fakulteti študira slovenski in ruski jezik. Poezijo objavlja na spletnih literarnih portalih *Poesis*, *LUD literatura* in *MKC Črka*. Piše prozo in poezijo, preizkuša pa se tudi v pisanju literarne kritike. V letu 2017 je bila ena izmed treh izbrancev natečaja Mlada kritika 2017, ki poteka v okviru festivala Pranger.

• Fotografija: Jure Rajh

Če si mislil

Če si mislil,
da boš ob zvoku dihanja
drugega telesa
lahko zaspal,
si se zmotil

rojen si bil v samoto
sam si se izvalil vanjo
skotil si se v njeno
okroglo neizbežnost

Kako vzljubiti poletje

razbij ga na kamnu kakor lubenico,
da priteče sok

iztisni ga kot limono in zmelji kot špinačo,
da bo zeleno

ne zmeni se za vsa poletja prej
rojevaj ga iz neusmiljenih zim,
ne iz ponesrečenih tesnobnih poletij

bodi upogljiva, kakor da si razgreta od sonca,

in se opominjaj, da bo ugasnilo

Malo je pesmi, ki uspejo.
Dosti je tistih, ki pridejo v antologije
in se bahajo skozi tisk.
Ko opazujem svojo sestro pri kvačkanju,
se včasih sprašujem,
zakaj pod mojimi prsti nastajajo samo besede.
Polzeče, neoprijemljive.
Če ne bi bilo ob pesmi mojega imena v latinici,
ne bi vedela, da je moja.
Že prevod bi jih spremenil v komajda spoznavno obliko sveta,
ki mi je tuja.
V japonskem jeziku ali jeziku ptic je nikoli več ne bi prepoznala.
Nekatere stvari so neminljive, ampak jaz jih ne poznam.
Tako tudi tebi dajem samo grenko tolažbo:
tvoj trud je v svetovnem merilu zrno soli.
Zato je morje slano, ne zaradi drugega.
Sprijaznjen si s tem, da sva omejena na čas in prostor
od svojega rojstva do svoje smrti in potem nič več.
Zato ne sprašuješ dalje, čeprav imam odgovor zate.
Zrno soli si in zame si sol zemlje.
Moja zemlja je zaradi tebe pripravljena na seme.

Mesto

Za seboj si pustila mesto in nič ti ni prišlo do živega,
gost zrak na podzemni ti je morda enkrat vzel sapo
in potem se mu nisi več dala,
skrbno si preračunala mrežo ulic, dokler je nisi povsem obvladala,
množice ljudi, čakajoče na trajekt, te niso prestrašile, niti turistične skupine s Kitajske,
tista težka slabost po preveliki porciji sušija,
čudna mešanica vonjev v italijanski četrti, ki ti je drla v razdražene nosnice,
presladki karamelni makjato med prebiranjem mang na tleh neke knjigarne –
nič ti ni moglo vzeti poguma in želje po preživetju –
mesto
ti ni prišlo do živega, njegova oddaljenost, tujost, neobvladljivost,
potovalna insomnia in rahlo tresenje na letalu ti niso mogli odvzeti upanja

zdaj pa si prestrašena
prepredena s strahom in luknjo v želodcu strmiš v svoj odsev v ogledalu,
v prostorih, kjer so odraščali drugi otroci, kjer so tuji dečki preigrali vedno iste videoigre
in včasih v razposajenosti metali svoje igralne konzole po tleh,
čutiš nevzdržno osamljenost,
bojiš se sprehoditi skozi sadovnjak, kjer bodo spomladi cvetela sadna drevesa
in kjer bodo poleti na gredicah rasle jagode,
zjutraj nočeš dlje gledali skozi okno in opazovati ravnice, prekrite z gosto zimsko meglo –
da se le ne bi vse to z neskončno lepoto vtisnilo vate in te zaznamovalo

čutiš, da imaš zvezano drobovje in da je tvoja zaljubljenost obkoljena –
tvoj namišljeni sogovornik z newyorških ulic, ki te je takrat nagovarjal,
da jej, da spi, da se sezuje, da se preobleci v pižamo, si umij lase in občuduj v ogledalu –
ima zdaj meso, ima toplo žuborečo kri, vonj po človeškem,
ima dlačice, materina znamenja, pričakujoči ud –
in ti zdaj nežno prigovarja, da se pomiri s pokrajino, ki je v tebi,

da vzljubi preresetano zemljo, ki je bolj plodna od ulic Manhattna
vzljubljanje sebe in vzljubljanje drugega bo od tebe,
potem ko si bila tolikokrat prestreljena,
terjalo nevzdržni strah pred votlostjo človeškega bivanja,
toda pomni, da je to strah, ki ti ne more vzeti
ničesar, kar je že v tebi

Nekaj nenavadnega je
bati se poletja

izvotljenih dni kakor
izdolbenih kokosovih lupin

kratkih noči
svežih juter
bolečin v želodcu

tesnobnih prebujanj sredi noči
ko se navsezadnje le nasmehneš in si rečeš,

ne morem verjeti,
da bom to res storila

Nekdo, ki najbrž ne piše pesmi

Nekdo, ki najbrž ne piše pesmi,
je nekoč, skoraj očetovsko, rekel majhni skupini študentov prvega letnika,
da si moramo, da bi razumeli
razsežnost števila Stalinovih žrtev,
zamisliti osebo, ki jo imamo radi in jo pomnožiti
s tisoč, sto tisoč, več tisoč.

Skoraj štiri leta po tem pišem, da bi izkoristila
možnost ohranjanja, ki mi jo ponuja to
ščemenje v prsih.

Pišem zanj, pišem za vse te žrtve in pišem za vsakogar, ki sem ga,
ga imam in ga bom imela rada.

Poskušam razumeti razsežnost tega
neskončnega števila s tem,
da seštevam,
prištevam,
množim noči,
ki jih ti morda ne bi preživel ob meni.

Odgovor

Uresničitev ideala bi bil dokaz nesmisla
in odstopi, ki se vidijo v razvoju moje osebnosti,
so dovolj edinstveni, da se lahko nekdo zaljubi vanje

projekcijske packe morda resnično povedo vse o moji podzavesti,
ampak ne morejo ničesar izreči o Bogu,
utesnjujoča praznina psihologije pozablja na *melan chole*,
črni žolč, ki se neustavljivo pretaka po mojem telesu,
pozablja na mrzel februar, ko sem bila spočeta sredi mrtve narave in
moker, deževen november, ko sem se rodila

pozablja, da so
znotraj mene preprazni prostori in znotraj nekoga drugega prepolni,
da se mora nekaj zgoditi,
da mora priti do transformacije, do vesoljne metamorfoze dveh bitij v eno,
vem, da je naivno zaupati veliki številčnici veselja, ki si prizadeva za najino prihodnost,
da naju je izmerila v svojih enačbah,

ampak zaupam jim bolj kot štirim natipkanim stranem kliničnopsihološkega poročila,
zato je moja lirika ljubezenska in filozofska
in to je dovolj, da imam
odgovor na vse to, zaradi česar sem prišla

Z okna apartmaja v Malinski

Z okna apartmaja v Malinski

lahko vidiš trajekt, ki pelje od Reke do Cresa

lahko vidiš vrh Učke in večerno nebo nad morjem,

konec septembra lahko že slutiš jesen, čeprav je še poletje,

zvečer se moraš, ko se vrneš iz vode, obleči v pullover in si

čim prej posušiti lase, da se ne prehladiš

v apartmaju v Malinski bele rjuhe v spalnici dišijo po ljubljenu,

skozi odprto okno poslušáš klepet prijateljev, dokler ne zaspiš

in v tvoje kopalke, ki se sušijo na balkonu,

se večer za večerom ujame sladek vonj po cigaretah

pomirjena si, ker imaš vse,

sladoled z okusom smokve in večerno nebo,

nič ne more napovedati

prihajajoče strtosti tega

skrbno varovanega sveta.

Žalost naj bo osmi glavni greh

Žalost naj bo osmi glavni greh,
da bomo razumeli svojo pokoro

da ji bomo predani
in da se ne bo izgubila kakor
skrčena zdravamarija,
izrečena med glavnima stebroma in
oltarjem

osmi glavni greh naj bo *tristitia*,
da se ne bomo več spraševali,
zakaj je od časa do časa tako težko
nabirati zrele češnje v sadovnjaku,
zbujati se gol v neprezračeno jutro,
obešati perilo na balkonu, ko se mrači

žalost naj bo osmi glavni greh,
da bomo razumeli svojo pokoro
svojo "iz dneva v dan" vdanost



Katarina Rakušček

Katarina Rakušček se je rodila leta 1991 v Ljubljani, kjer se je vpisala na magistrski študij anglistike in primerjalne književnosti. Trenutno živi v Pragi, kjer ustvarja, prevaja, se ukvarja s kulturnim menedžmentom in piše magistrsko nalogo o Adrienne Rich.

• Fotografija: Adam Hruby

vidre

to je zgodba o dveh vidrah.
ko vidre zaspijo, se držijo za tace,
da jih tok ne odnese predaleč narazen.
tudi dotični vidri sta se ob
nemirnih tokovih držali za tace. še v spanju
nista popustili nežnega prijema,
da sta ob jutrih lahko lebdeli ob znanem telesu.
dotik je bil spontan in samoumeven. bližina
ju je hranila bolj kot rečni raki, ki sta jih
izbrskali izpod kamenja. nato je prišla nevihta
in eden izmed parov tac je v hudi eksistencialni
stiski splezal na breg, da ga vrtinci ne bi potegnili
vase. mislil si je, hej, saj drugi ne bo nič hudega,
saj zna poskrbet zase kot vse druge življenja
sposobne vidre. vendar drugega para tac ni bilo
na breg. življenje jo je pogoltnilo skupaj z rečnimi
raki in račjimi mladiči in pari ribiških škornjev,
preprosto ni zmogla, uboga vidra, bilo je preveč
in preglasno, in v zadnjih izpitih
požirkih vode ni bilo ničesar drugega kot
srce parajoč vidrast bes na drugi par tac,
ki si je dovolil preživeti
dovolil si, da me požre življenje
to ni zgodba o dveh vidrah

da ne znam

ko začutiš prepad med svojim telesom
in najbližjim atomom v vesolju, ki to ni
pride žalost, ki je podobna momentu slabo odprtega jogurta
ki ni na mestu
iz katere bi te – če bi bilo vse tako, kot mora bit –
rešil nekdo tretji
s čudežnimi kapljicami in prerazporeditvijo sredstev v javnem sektorju
ampak je vse, kar ti ponudi svet
nenadna sposobnost celic
da ustvarijo prikladno srečen duplikat, ki te nadomešča pri vsakdanjih opravilih
to in sram
da ne znaš
kar s takšno lahkoto počnejo vsi ostali
zjutraj vstati
brez skelečih dlani

rože

v bistvu

si nič ne pomagaš

če me pohodiš

raztresla bom svoj pelod vsepovsod

nalašč

in se razrasla v legijo stebel

vzpenjajočo se

po tvoji pokončni hrbtenici

preko čelnega režnja

preko tebe

proti luči





Klavdija Volf

Klavdija Volf se je rodila leta 1989 in živel v majhni štajerski vasici Kristan Vrh. Zdaj prebiva v Mariboru, kjer je na Ekonomsko-poslovni fakulteti študirala marketing. Nastopa na večerih slamovske poezije in na literarnih prireditvah *Mlade rime*.

• Fotografija: osebni arhiv

Zatožna klop

Prisežete, da boste priznali resnico,
nič olepšano in nič prikrojeno resnico?

Obljubim.

Je res, da vam je obtoženi
od prvega stika
pa do zadnjega skupnega izdiha
povzročal disfunkcijo miselnih procesov,
aritmijo,
motnje v delovanju živčnih impulzov
ter je kriv za dokončno odpoved
vseh možganskih celic?

Da, res je.

Drži, da je obtoženi
prisostvoval pri okvari
vašega duševnega stanja,
kar je vodilo v popolno
čustveno paralizo?

Drži.

Obtoženega proglašamo za ...

A-a-ali lahko
nekaj pripomnim?

Izvolite.

Obtoženi ni kriv.
S svojim ščitom me je nehote ranil,
zatem ko sva se podila
po ruševinah njegovega ozemlja
in sem nerodno butnila
v njegovo obzidje.

Dovolj.

Življenjsko sodišče
proglasa obtoženega
na večno apatijo.
Toda zakaj?
Bila je le ...
... samoobramba ...

Razvezana

S palcem in kazalcem desne roke
si previdno objel vezalko mojega
desnega čevlja in jo počasi povlekel,
dokler ni zlezla stran od druge vezalke.
Čevlji se je odpel in stopalo je
zadihalo v svoji prostosti.
Pogledala sem od čevlja navzgor
proti tvojim navihanim očem
in vezalka je kot metulj iz gosenice
zrasla v metaforo.





Luka Bauman

Luka Bauman se je rodil leta 1995 na Ptuju, od trinajstega leta dalje pa živi v Mariboru. Trenutno študira primerjalno književnost in slovenistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Piše spletni blog in objavlja na spletnih literarnih portalih.

• Fotografija: Blaž Rojs

Kaj če

Kaj če imam hrošča v rokavu?

In je rokav strgan?

In hrošč kar plazi in plazi ...

In se ne ustavi in plazi ...

In me tišči in kako paše,

preklete, da paše.

Hrošč pa tega ne ve.

In kar gre, on kar gre ...

Gozdovi so polni vil, ki preganjajo medvede

Gozdovi so polni vil,

ki preganjajo medvede.

Srečna si, ker te psi ne lovijo.

Lahko ješ, ker konji ne galopirajo.

Dobila si otroka, ker ribe ne plavajo.

Ker petelin ne kikirika, lahko misliš.

Lahko ljubiš, ker orli ne letijo več.

Spiš, ker krt ne koplje.

Hodiš, ker ni lisic.

Gozdovi so polni vil, ki preganjajo medvede.

Guerrero

Ves prešvican hodi po Guerreru
in pravi, da mu ni vroče,
da je kmet, da je navajen.
Pa ve ženska, da ni.
Ker nima otroških brazgotin,
ima le priučene.
"Porque estas aqui?"
On izvleče pištolo,
jo prisloni ob njeno glavo.
"Quien eres? Callarse!"
Ženska zakriči z dlanjo na ustih, moli.
On se obrne in naredi deset korakov,
se spet obrne
in jo ustreli v glavo.

Podoba

Ker ni vonja po sladkih, oskubljenih
koščicah nekdanjih svežih marelic,
je nežna podoba vse, kar ima.

Ker ni vsak dan globokega glasu
pri *lahko noč*,
je nežna podoba vse, kar ima.

Ker ni tega, ker ni onega,
je ta nežna podoba njegov edini objem.

In ker ji oči že vrsto let ne delajo,
je nežna podoba izmišljena.

Odhajam

Odhajam v
hišo punčk,
kjer sta
Pavla in Palva.

Ker mi je
tukaj pretrdo,
včasih pa se
mehkoba
pre-preliva.

Ni me strah
za maso mesa.
Odšla bom, odšla bom.
Tja, tja ...

Bosi, goli

Sezujemo si čevlje in
stopimo na najbolj
ostre ali blage stvari.
Brez sramu, brez nadzora.
Stopamo, stopamo ...
In ta *stopamo* je le
razmišljanje o naslednjem
koraku. Nakar pa
zakorakamo, shodimo.
Pademo, prehodimo.

Večna je ta hoja,
hoja samega biti.
Samega uresničenja.
Prelepega rojstva.
Srčni utrip, razmišljanje.
Stik z obstojem,
z obstojem dih.

Zajček

Cigaretni dim napolni tista
mičkена zajčja pljuča.
Za vsakim vdihom se sliši
nežno glasen huuuu.
V šapici drži cigareto,
v puhasti, dišeči šapici.

Že dolgo čaka na ta
prekleti avtobus.
Stoji, pa odskaklja. Stoji.
In "mimeki", kakor
pravi mimoidočim,
ga prešinejo ali pač ne.

Nekdo se ustavi,
ga prosi za cigareto.
In mu jo da.
Avtobus le pride,
zajček odvrže cigareto
ter se odpelje.



Lukas Debeljak

Lukas Debeljak se je rodil leta 1999 v Ljubljani, kjer končuje gimnazijsko izobrazbo. Za svoje literarno ustvarjanje je prejel pesniško nagrado Župančičeva Frulica, v času otroštva pa tudi ameriško nagrado Jo-Anne Hirshfield Memorial Poetry Award. Objavljal je v študentski reviji Zamenjave.

• Fotografija: osebni arhiv

Žalostinka

- Modre oči. Zelene oči. Sive oči. Modre oči. Zelene oči. Sive oči. Modre oči. Zelene oči.

Sive oči.

- Bila sva mimoidoča.

- To nima zveze z ničemer, lahko bi bil na kateremkoli prenatrpanem ali prepraznem pogrebu, veljalo bi isto, zrak se rumeno in otohlo širi in krči med vročimi ljudmi. Imel sem sina – Marko mu je bilo ime. Marko. Bila sva nekako samo še kretnje, teža, ki niha v vse smeri in nazaj proti respektivno meni in Markotu, po kompleksnih in nevidnih poteh v kisiku, v nama, ki klečiva v kisiku. Bila je bližina in bile so besede. Analogna meni in Markotu sta dva debela, skrajno si približana balvana, ki stojita na podstatih, ki rotirata balvana na svojih posameznih oseh, tako da balvana že leta in desetletja brusita drug drugega in se lupita in ljubita. Površji njunih teles sta teksture brusnega papirja – v tem neznosnem drgnjenju – ko se je en balvan dotaknil drugega se je v prvem naredila izboklina in v drugem vdrtina. Kakor žlebi v vlažnem blatu in deževje, ki jih je naredilo in je v njih. Balvana poznata vse reze in plitke meridiane pol-teles drug drugega; gibljeta se v teh lokih in obratih, ki vodijo prstke in štrclje enega balvana čez brazde in reke drugega, kar je tudi najbolj naravna pot, kjer umanjka upor, da si sam in skupaj, kot se nebo zaleže v obzorje. Zaradi tega zgleda gibanje teh dveh balvanov naravno in kontinuirano; zgleda, kot da balvana progresirata naprej, čeprav se vse vrti na svojih oseh. Da si sam in skupaj. Lahko bi se reklo, da sta balvana kompatibilna ali pa da sta ubila upor, ki ga telesi v stiku generirata. Vem, da je Marko igral violino in bil pesnik, tako da sem lahko bivšim sodelavcem na piru povedal, da Marko igra violino in je pesnik. Ampak pravim; to nima zveze. Naj analogija ne zavede. Tudi današnjega pokojnika sem poznal. Vsako jutro v delovnem tednu sva skupaj čakala bus. V tišini dihala isti rezki zrak. Potem je vsak stopil na svoj bus. Bila sva brata. Danes bi mu rad posvetil in recitiral izsek govora, ki sem ga pred šestimi ali sedmimi ali osmimi leti recitiral Markotu na njegovem pogrebu:

- Plava v polmraku, sanja v polmraku,

ljudje pravijo dobro, mogoče je zvezda repatica.

- Nohti na njegovih palcih orjejo skoz žametno preprogo drobne domestične Nazca linije, ko se nogi gibljeta v lenih polosmicah in se boki zibljejo. Pleše. Svetloba je barve Jegra na suhi koži, ki dela lupino. Jutro se kot novorojen ptič izvija iz nevidnih prostorov in steguje svoje poškodovano telo skoz hiše in drevesa v daljavi. Zrak je iz nitk, ki se vdajo drhtenju te-

les. Pleše. Nad njim se kot druga luna vrti cenena disko krogla, in je potopljen v svetlo modro, kot pod gladini etra, in s solznimi in modrimi očmi in s tresočimi ustnicami, čez katere je nakrcljana pijana šminka v obliki nasmeha dela lene polosmice v ritmu v preprogo in ziblje boke in poje:

- Vrzi cvetlice na tisti kup, ki počasi postaja estetsko too-much, baročen. Naj ti bo nostalgično, neudobno, spomni se na lastno udobje, na rastline, ki jih boš jutri zalival. Pokaži svoje neudobje na fizičen način, ki ga bodo žalujoči prepoznali. Moli, da nisi tudi ti prinesel gladiol. Lahko si zavisten, ali pa tudi ne, ne skrbi. Naj ti skoz glavo cirkulirajo fraze, ovrzi vse. Pobožaj tisti obraz, kot bi bila kocka ledu, čuti kapljice med prsti in tistim, kar je dejansko njegova koža. Ovrzi vse, dokler ti ne zmanjka časa, familiaren si že, toplota tistih neposredno za teboj ti sili skoz pore, senca čakajoče kolone nekako vstane iz zemlje v loku, dvigne se čez kapelico, kot angel postane svetloba in zrak. Zdaj si tu, mogoče mu boš ravno ti s prsti prekril veke čez oči, znajdi se, reci kaj.

- Skupaj smo potovali na Savudrijo.

- Klical me je Đepa.

- Bila sva mimoidoča.

- Za ta dan smo želeli brati iz dnevnika, posebej izseke, ki bi bili posvečeni prijateljem in družini ali bi proporcionalno reflektirali veličino njegovega duha. Na žalost veliko tekstov ni na voljo in ne obstajajo – naš fantek je izražal svojo svetlo bit skoz artistični medij risbe, v dnevniku je bilo mnogo ilustracij živali, posebej bikov in želv. Izbrane ilustracije se bodo zdaj projecirale na projektor, ki stoji neposredno pred vami, tam nad krsto. Izbrali smo cikel ilustracij *Bikov Infarkt I. – VI.* Kot vidimo, nestalni črni jezik risbe in skicirska tehnika spominjata na tiskani cikel *Disasters of War* Franciscota Goye. Prosimo, brez aplavza.

- V tej predstavi bi na oder prihajali igralci bodisi samotni bodisi v dvojicah. Vsi bi bili otroci, nekako do trinajstega leta na primer. Zavzemali bi različne pozicije na odru, na katerih bi potem mirovali, da bi se postopoma oblikovala v njegovih besedah nekakšne nesmiselna geometrična struktura točk v ravnini, iz ptičje perspektive. Na sredini odra bi na takem kičastem obalnem ležalniku ležal igralec, ki bi bil edini starejši, srednjih let in zavaljen bi bil. Nosil bi sončna očala, na glavi nesimetrično lociran slamnik za sonce, pil bi koktajl. Pred njem bi dejansko vgradili v oder bazen, bazen s stainless-steel obrobjem in dejanskimi stopnicami za v vodo. Bil je absoluten resen. Kazal mi je skice in sezname potencialnih sponzorjev in gradbenih podjetij. Otroci, ki bi postopoma prihajali na oder, bi na najrazličnejše načine proizvajali zvok; igralo bi se nekaj instrumentov, neka blondinka Eli violino, en froc kot tisti iz Pločevinastega bobna, ena tomboy na neuglašen harmonij, tako en ton na

deset sekund, od znotraj zbit, tako atonalno, dva ene 5-letnika si podajata tenis žogico, tako da se žoga enkrat med njima v loku odbije od tal, vmes tist atonalen zvok, *pok, shii, pok, shii, pok, shii*. En bi delal kroge okoli odraslega igralca, na štriku bi nad njim plesali baloni vseh barv in on bi enega za drugim s štrikom vlekel k sebi in enega za drugim počil s šivanko, hkrati pa v falsetto registru ponavljal: mizerija, mizerija. Oskar kriči. Martina dela skledce in globoko diha: *haa ... haa ... haa*. Anika joče. Večkrat je uporabil besedo prisotnost in besedo lament in besedo tisočletje. Franja ploska in z jezikom dela tisto konjsko hrzanje. Novorojenčka bomo naučili peti Nessun Dormo, reče in se nasmehne. Za odraslim igralcem bleda brat in sestra koljeta prašiča. Elin lok zdrkne čez strune. Schubert, boben, od znotraj zbiti tako atonalni stoki harmonija, pok (odboj), shii, pok (odboj), shii, pok (odboj), krč plastenke in helij osvobojen v eter, mizerija, mizerija, krik, dekliški dihi, jok, clapping hrzhrz, pred-pred-pubertetna rendicija Nessun Dorme, prašič in njegov odprt trebuh. Odrasli igralec vstane s svojega ležalnika, nanj položi očala, koktajl in slamnik, nato skoči v bazen. Tu stvari prenehajo biti smiselne. Rekel je, da bo študiral zvočno izolacijo, govoril je o možnosti slušalk za posamezne igralce, o zvočnem zidu, rekel je: duša v grlu, divina tišina. Vprašam kaj se zgodi potem, v igri.

- A black star appears, a point of darkness in the night sky's clarity. Point of darkness and gateway to repose.

- Bila sva mimoidoča.

- 'Ne glej več predse, Marko, zapri oči, Marko, ne joči več. Nisi poseben. Vedi, kako vsak diha in vsak odide na isti način: z lasmi v blatu in nogami nerodno obviselimi v zraku, kot umirajoče cvetje mesa in s stopali obrnjenimi proti Bogu. In glej, Marko, ob vznožju hriba, kjer sonce prodira v figure, ki tam kockajo in pijejo, glej sloke silhete njihovih sulic, črnih, črna na rumenem, glej rdeče perjanice njihovih čelad, položenih na mizo, vtisnjene v dvigajoče se telo sonca, rdeča v rdečem. Kockajo in pijejo, Marko, zdi se, da so pozabili, da si še tukaj na vrhu hriba. Teža telesa se je naselila v obraz, modre žice in iskre plešejo v glavi, ko se kri z vrh telesa približuje, horde muh se hranijo na ranah, tu pa tam ter tu pa tam v mehko hrano, da niti ne boli več, zares ne boli, samo še njihove mokre drobne črne nogice, samo še njihove vlažne nogice skelijo v odprtinah. Marko, razumeš, Marko, relief raste iz zraka, kri se premika proti glavi, kjer se v prekomernih količinah nabira v bazenih, pritisk se viša, krvni strdki se pariyo kot živali, izguba življenja nastopi med osmimi in desetimi urami v tem položaju, torej razumeš Marko, kri počasi potuje, dno je daleč, zavest vztraja, ko jo boš izgubil in nazadnje sposobnost dihanja, bodo tisti ob vznožju hriba že zdavnaj prenehali kockati in piti, Marko, spali bodo in sanjali Kristusa jutrišnjega dne. Ti, s svetlobo prestre-

ljenimi očmi, boš ponavljal: Zakaj me noben ne vidi, koj kurac, zakaj so me narobe obrnili, speči ikonoklasti, esteti še v smrti? Kristus, rahlo nerodno in sploh napačno in inkompetentno križan, Marko ti, Marko jaz. Marko, metulj je pristal na tisti žebeľj, glej krila, glej Marko, tam je stal do tvoje smrti in se te nikoli ni dotaknil.'

- Bila sva mimoidoča.

- Govoril takole – ječal takole –

- Ave atque vale.

- Enkrat je po celi sceni razširil trače, da sem noseča, noseča kurba. Nikoli ni priznal, ampak prepričana sem.

- Tista močnejša punca v razredu, ki nikoli ne dobiva popolnoma odlične ocene ampak poleg tega še korespondira v imenu razreda s profesorji, objema jokajoče, organizira razredne piknike, z nje dežujejo zapiski, pogosto nosi obleke vzorčene s cveticami, tista debela punca ob zvonjenju, ko je učilnica že prazna in se v njo naseljuje to, kar ostane od švica, ona podčrtuje izraze, ki jih ne razume v drugih kontekstih, z markerjem, ker enostavno ne sliši množicam dijakov za vselej zastrupljeno melodijo Mozarta, ker se preveč koncentrira na barvno harmonijo svojih zapiskov. Petletnik z nosom zabodenim v ekran, potopljenim v živem svetlem sevanju televizije, ki ga mama sedemindvajsetkrat pokliče jesti. Mravlje v rovih mravljišča. Zaposleni na bencinski črpalki v pizdamatni, kjer ni nič, ob treh zjutraj, kjer je šum mnogoterih električnih naprav in je parjenje kačjih pastirjev v mraku. On že nekaj ur strmi v belo puščico na betonu, ki označuje izhod iz pizdematne. Ljudje, ki čakajo. Ljudje v kolonah. Ljudje, ki zrejo v svoje obraze, odsevane na steklu in očiščeni kovini in vodi. Tisti v partiji kart, ki ga morajo ostali vedno znova opozoriti, naj igra, ker ureja svojo roko po velikosti in potem znaku in potem barvi in potem velikosti in potem znaku in potem barvi. Vsi naštet primeri odsotnosti delujejo na podlagi mehanizma bodisi koncentraciji na ravni take intenzivnosti, ki doseže izolacijsko funkcijo zoper čas in prostor, um v vakumu, kot bi se reklo, bodisi monotonosti duše, kot bi se reklo, inerciji, statiki, itd. Pri njem je bilo drugače. Komunicira s tabo in se odziva na dražljaje, ni pretirano osredotočen na kaj in ni v sebi mrtev. Nasmehne se, posluša. In hkrati: neko neznosno, neskončno padanje in dviganje.

- Bila sva mimoidoča.

- Don't hurt me, don't haunt me, don't hurt me, don't haunt me.

- On ali ti ali kdorkol na tem svetu diha. Zrak je nemo spremenjen. On ali ti ali – svetu – diha – nemo – *shantih shantih shantih*.



Maja Milošević

Maja Milošević se je rodila leta 1989 v Slovenj Gradcu. Korošica – Črnjanka, ki je srednjo šolo obiskovala v Metliki, v Kopru pa študirala predšolsko vzgojo, se s pisanjem bolj resno ukvarja zadnjih pet let, čeprav je njena prva pesem nastala še v nižjih razredih osnovne šole. Leta 2014 je bila finalistka Mentorjevega natečaja za mlado literaturo *Urška*, trenutno pa sodeluje pri načrtovanju in izvajanju programa za *Ignor* – platforme za literaturo, zvočenje in performans, ki se dogaja enkrat mesečno v Gromki na Metelkovi v Ljubljani.

• Fotografija: osebni arhiv

Nevrologija, prvo nadstropje, oddelek A

Moje misli stojijo na višku Ljubljane.

Luči, barve,

na pol narisani grafiti.

Saj veš, Srečko, ni pravice,

vsí smo nedokončani.

1.

Izgubil sem noge,
iskal sem jih,
zares sem se trudil,
pa nikjer nisem našel ravnotežja.
Vsi smo prišli s tokom
in zmrznemo, če ga kdo ugasne.

2.

Danes pesniki rešujejo kvize, Srečko,
jaz ležim v ožilju birokracije.
Nekdo vstopi, me sleče,
obrne na bok, nežno podrgne,
zamenja robček, spet podrgne,
in odstrani, kar smrdi.
Vidiš,
pred nama pletejo mreže,
vrvi, ki razpadejo,
če jih preveč nategneš.
Evropski človek,

zaprte oči,
narodnjaki iz geta,
in ti na sredini,
pravica.

3.

Poskušam vstati,
Meje so povsod.
Se greva igrat?
Revolucijo.
Kako začutiti telo,
pripeto na voz.
Vsak ima svoj voz,
svojo hitrost,
druge gume.
Udobje je zanka,
ki se zatakne v centru.

4.

Tudi mene je kdaj sram,
ko streljam nase.
Ritem je isti.
Vse se ponavlja.
Ko me zdravijo, bruham.
Dobro je stisniti
še čisto malo,
saj enkrat pridejo ljudje,
ki znajo nadomestiti organe.
Čakaš jih.
Jaz jih čakam, Srečko.

5.

Greva na magnet,
da nama preslikajo glavo.
Dnevna doza notranjosti
ni primerna za vsakogar.
Ležim v tunelu,
tukaj imam čas,
o katerem vsi govorijo,
pa ga nihče ne jemlje resno.
Oba sva vedela,
da se poezija pod magnetnim poljem
lepše lušči kot na rentgenu.
Ljudje smo
in ignoriramo načine,
če se cilj dovolj sveti.

6.

Vroč sem,
blodim.
Preveč sem pritrjen,
da bi se spustil in kar hodil.
Raje imam rebuse
in iščem vsiljivce.
Težava je, da je vsiljivec
vedno zunaj križanke.
Napadi morajo prihajati od zunaj, Srečko,
ker je lažje.
Jaz lovim.
Ti loviš.
Notranji mehanizem pa zaudarja.

7.

To ni ring.
Fizioterapija.
Vse iz počepa,
delo in delo in spanje, občasno.
Ko se zmanjšaš, rasteš
in ko rasteš, te sovražijo vsi.

8.

Razlika med biti zdravnan
in skakati vsak dan pod drug avto
je minimalna.
Kaj vidiš?
Vsi se razbijajo
zunaj sten
množično,
v vsakem vremenu.
Midva sva notri.
Bral sem te,
ko so me punktirali.
V hrbet so mi zapičili iglo
in zdaj me delijo povsod.
Seveda niso pozabili nate,
hodijo okrog in vadijo besedišče.
Nezavest,
neonski sij
noče človeka.
Slutnjo se da ignorirati,
če jo prav topiš.

9.

Zakaj bi ti lagal, Srečko?
Globoko v sebi sem nekadilec,
ljubitelj diet, revolucionar.
Globlje kot vstopaš,
večja je možnost hromenja,
zavedaš se, da je živčevje spolzek teren,
besede pa nimajo drsalk.
En kratek stik
in si tukaj,
če imaš srečo.





Nada Kavčič

Nada Kavčič se je rodila leta 1991 v Ljubljani, živi pa v Stražišču pri Kranju. Trenutno pripravlja svoj pesniški prvenec in končuje študij primerjalne književnosti in hispanistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

• Fotografija: Tereza Kozinc

Pod vekami se razlije blišč leče,
se odkrije kristal.
Pod vekami so stvari
najprej tujki, nato vzkalijo.
Brstenje se požene čez rob.
Poljubi rob, ki greje,
kar je ponoči izostalo v ljubkovanju.
Kar se je izmuznilo toku,
snopom las,
šumu sline.
Pod vekami
se blešči
leča.
Tujka,
sem,
si
rekla.
Ne,
druga
sem,
si
rekla.

Po nekaj udarcih senca potemni,
po nekaj besedah bo spet bela,
ne, lepa bo, lepa, čista, prazna!

In zna telo nadomestiti svojo senco
z nečim, kar bi vzgojilo samo?

Po nekaj udarcih senca potemni,
po nekaj besedah bo spet bela.

In če bi udarjala v prazno,
kdo bi nadomestil mojo senco
z nečim, kar živi v padanju,
s puhom, vpletenim v kito,
s kito, ki ta puh šele zares rodi.

Edina senca, ki jo poznam, je v bližini oči.

Po nekaj udarcih senca potemni,
po nekaj besedah bo spet bela.

Zato udari v prazno,
usidraj telo,
ki zacveti,
ko v zraku obvisijo niti
in je po nekaj udarcih
melodija.

V pisavi
orisana
usta.

Neka druga roka
jih bo izrezala.

Neka druga usta
jih bodo omočila.

Neki drug skovik
jih bo razprl.

Neka druga želja
jih bo nahranila.

Ko to pišem,
se zavedam,
da poezija
lahko pride globlje
od vsake etike,
od vsakega
spominjanja.

Kajti v pisavi
orisana usta
govorijo
v svet tako,
da strah

*ne živi več
od tuje smrti,
ampak od svoje
lastne.*

In da je ta strah
kot pero,
ki v krču
vzdrži
vsak
dih.
Tako kot
roka, ki piše,
ko se srce
že utaplja.

Vzdrži
vsak
dih.

Zato iz pesmi
ne delam sveta,
ampak izraz želje,
ki je želela biti svet.

In misel,
da v orisu
ni konca,
ni plitvin.

Odblisk uhana,

tako natančen,
kot bi bila ogledala
v rani posrebrena.

Kot bi bile
sence zlite
iz ene same sline.

Kot bi bila
pesem v prividu
tista, ki sanja.

Odblisk uhana,
koga kličeš?

Svet ušes
je poln kotanj.
Osvetlila sem
svoji nakovalci.

Vstopi.

Črta neba,
ustvarjena
v mežiku.

Ki bo
z nekaj kapljami
potu
usedlina.
Bo tiho šumenje.

Ti pa: Naj bo grom,
lesk jezikov,
krogla na poti iz telesa,
ki z glasovi išče,
kje je površina.

Ti pa: Naj bo črta razdvojena,
poti iz nje ožilja novih bitij,
svet pogovor, premik v neznano.
Globina ni nikoli pregloboka.
Črta kopni.
Bel prostor, upanje, na videz nujno.
Kriterij pesmi je nevarnost.
Ti pa: Naj bo kriterij označevanja,
naj bo resnično in nepopustljivo.

Črta, oznanjaj svojo razpuščenost.
Ti pa: Naj bo dež,
ki poje na obali.
Naj izpira ta vonj iz peska,
naj nosi ta izbruh kot kelih.

Samota je v tem, da se med ljudmi prepoznam
kot senca.
Na odprtem diham v krču,
na ulici v prazno.
Samota je v tem,
da se med ljudmi sploh prepoznam.

I

Zabliska se. Opre se ob drhteče telo.
Takrat verjamem v konec sveta.
To je izkušnja pisanja.
Bližina vira toplote.
Popolna izmenjava predanosti in tesnobe, soli in snega.
Tako jasno bi rada pisala zdaj, ko ne morem pisati.
Pod napuščem petje vstopa
v nasedla telesa
kot v drsalce.
Za zmeraj obstati nad gladino. Nič hujšega.
In spet strele in grom in sanje:
kot da iz zemlje vstajajo luči, ki smo jih pokopali.

Vse to je v absolutni svobodi.

II

Razvezan ritem,
bit na bit, orgazem,
osrenica na osramlju,
vzdržati ravnotežje,
nase posaditi jezik, vrvoходka,
se sprehoditi
in molčati,
da ni mrež.
In šele nato strah,
ošabnost,
ki ne zna biti svoja niti v tem, da ne deli.
Ki se prilega do te meje, da prosi.
Prositi kot otrok na prsih.
Prositi.
Majhne smrti se rodijo v prošnjah.

III

Majhne prošnje gredo skozi bolečino.
Zaznava nas. Nas greje. Razbolelo mesto.
Vir toplote. Nekaj podatkov o tem,
kako zdraviti. Kaj zdraviti.
Kako dvigniti roke, ki prosijo,
kako osredotočiti pogled samo na te roke.
In še ostreje: na dlani. Ali gre za nov svet,
ga bomo spet osvojili, ga bomo premamili z obljubami,
ga poimenovali, ga zazibali v spanje, ga zapustili?

IV

Moj svet. Ali si moj za vse?
Se bo vse z mojim šele začelo,
že končalo?
Iz plašča, ki ga nosim
sem napravila živo bitje.
Ki vstaja pokopano,
ki se priklanja kot zavesa.
Za vse luči.
Za govor.
Za prošnje v nočeh,
ko je na svojem mestu
vse, razen hrepenenja.
Takrat verjamem v konec sveta.
To je izkušnja pisanja.
To je najtežje razumeti.
Temu se je najtežje predati.

V

Koža je novo prizorišče simbolnega.





Nina Ditmajer

Nina Ditmajer se je rodila leta 1988 v Mariboru. Končala je študij slovenistike na Filozofski fakulteti v Mariboru in študij teologije na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani. Zaposlena je kot mlada raziskovalka na Inštitutu za slovensko literaturo in literarne vede, kjer se ukvarja s starejšim štajerskim pesništvom. Svojo poezijo je objavljala v literarnih revijah (*Liter jezika*, *Mentor*, *Vpogled*) in nastopala na literarnih prireditvah (finale Pesniškega turnirja, Dnevi poezije in vina na Ptuj, Dnevi knjige v Mariboru itd.)

• Fotografija: Nina Medved

Creme brulee

Vsako noč sežem z roko v hlačke.
Vem, da bo takrat prišel.
Odgrnil bo zaveso mojega obraza
medtem ko bom jaz usločena ležala na postelji.
Priprl bo vrata mojih trepalnic
medtem ko se mi bodo prsi lahno dvigovale.
Neslišne korake mi bo položil na usta
medtem ko jih bodo močili moji prsti.
S svojim pogledom bo slekel prozorno srajco
medtem ko bodo moji nohti drseli po koprenasti koži.
Vroč sapo bo položil med stegna
medtem ko bodo moji pritajeni vzdih napolnili sobo
z vonjem Creme bruleeja.

Vihar

Zvijam se pod odejo.
Peščeni nasip narašča
tik pod mojim grlom.
Vlažen od dihanja
polzi v globino mojega popka
in povzroča peščeni vihar
pod mojo odejo.

Izsek noči

Temne oči utripajo izpod plavajočih obrvi.

Njene prsi mežikajo v jutro

in se izmikajo sončnim žarkom.

On vstane

in z odrezano kretnjo izpije kozarec

rdeče tekočine na mizi.

Ona sedi na postelji.

Pobira steklene drobirje noči

in jih sestavlja med svojimi stegni.

V zidu so še vidne razpoke njenih nohtov

in v postelji še tli pepel njegovih udov.

Na beli posteljnini

leži njeno preperelo telo.

Med zobni vihravo stresa rjuho,

skozi nos vdihava drobtine njenega vonja.

Ostala sta le še dva mešička

njenih dolgih las,

ki jih bo danes skrbno zaklenil

v leseno skrinjo,

v kateri že leta trohnijo ostanki njegovih žensk.

Veverice

Sedeli sva sredi posušenega ribnika
in si z zlasticami barvali lica.
Nabirali sva klobučke,
da bi jih podtikali jutranjim pticam.
Smukali sva se okoli hrasta
in mu belili odmrlo tkivo,
s katerim sva zakrpali njegove mladike.
Doma sva jih skrbno zavili v najin kožušček.

Nekoč si mi rekla,
kako zelo si želiš jadrati med drevesi.
Vzela si klobučke
in si jih nataknila na tački.
Nato si odletela iz klopbiča debla.
Nikoli več te nismo videli ...
Samo kdaj pa kdaj se mi zazdi,
da iz drevesne dupline starega hrasta
moli velik, košat rep.

Vrbe

Pri ribniku za našo hišo
sem vsak večer
skozi okno
videval majhno punčko.
V vedro je lovila žabe.

Neke noči je zelena pajčevina
preplavila ribnik.
Zjutraj se je sonce kopalo v peni,
iz katere so molela nešteta vedra.
Drsteče se ribe so polzele po dnu,
tu in tam so ptiči s kljuni zajeli vrstico mresta.
Raki so klestili po mulju
in razrezali zadnje potomce vode.

Punčke ne videvam več.
Vsak dan pobiram odplake veder
in jih obešam na veje.
V ribnik mečem zelene trnke vrb,
da bi se nekega dne lahko nanje ulovila.

Mlin

Oči so iztegnjeno zrle v nebo
je imelo vonj sveže pokošene trave
so se nežno sprehajale med nogami goveda
so bila lisasto razporejena po pohorskih senožetih
so kosci grabili vozove sena,
ki jih je dan za dnem poganjal babičin mlin,
katerega voda še odmeva v ušesih.

Pomlad

Dolgi šibji prsti se sklanjajo nad odejo.
Zobje rdeče trave se začno odpirati –
vse naokoli pa belina.

Odeja se ovija okoli prstov,
ki otrplo lebdiijo v zraku.
Zobje rdeče trave razkrivajo svoje telo –
gnilo listje pod belino.

Šibje oči se obračajo navzdol,
prsti zažarijo v toploti mesa.
Zobje rdeče trave zdaj zaječijo –
teža belega oklepa.

Šibji prsti mečkajo odejo,
iz njihovih oči teče mesnata tekočina.
Zobje rdeče trave požirajo
kapljo za kapljo
in se razrastejo v bel cvetoč travnik.

Partizani

Krvni upor privede njeno podobo do zelenega smrečja, s katerim si partizani grejejo svoje otrple ude. Veke se težko odpirajo, ko iščejo žarišče nedavno pogašenega ognja. Kresnice se dvigajo k njej in jo ženejo naprej, vse globlje v goščavo. Koraki šelestijo v nepregledni množici smrekovine. Toplota se preliva po njenem telesu, kakor se sokol dviga in spušča, ko zagleda svoj plen v daljavi. Roke božajo hreščeče lubje, drevesa parajo niti z njene obleke, bitje srca pojema. Dih se ustavi, ko njene noge zabredejo v mrzlo nabrežje črnega jezera. Trave jo božajo po kolenih. Tako prijetno je. Voda vdira v njen popek, dihanje se pospeši, prsi otrdijo. Sokol še zadnjič preleti jezero, partizani zabrišejo svoje sledi.

Drevo kot vodnjak

zajema vodo v svoje okorele veje,
ki valjasto padajo v globino potoka.
Ne pusti mu na površje, ne želi biti odneseno.
Njegovo ogrodje je trdno,
zapečateno
kot stoletni kamen,
ki so ga nomadi postavili na sredi puščave
in tam častili Boga.
Kaj je vendar trdnejše od drevesa,
ki se je zaraslo s svojim bitjem,
virom svojega življenja?
Drevo ne želi biti odneseno,
pa vendar ptice vsak dan spodnašajo
njegovo ogrodje, njegovo meso.
Zato še vedno zajema vodo,
njegove veje se zibljejo,
potok jih nosi s seboj
v dolino.
Pa vendar ne želi biti odneseno ...

S sklonjeno glavo si zaprla
okno svojega podstrešja.
Na vrtu si dolgo božala rože,
medtem ko so polomljene veje
padale z neba.
Pokrila si se z rdečo ruto
in zavrtela kolo,
prislonjeno na drobir nihajočih vrat.
Ribezone jagode so popadale s tvojih rok,
ko si se ozrla v ogledalo svojih oči.
Z obarvano roko si odstrla meglo
z gladke površine,
v kateri so se svetlikale postrvi.
Nasula si jim hrane, rdeče hrane,
da te bodo prepoznale,
ko bodo veje nehale padati z neba
in bo nekdo pometel tla
tvojega podstrešja.



Nina Kremžar

Nina Kremžar se je rodila leta 1993 v Ljubljani. Diplomirala je iz anglistike in japonologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, trenutno pa študij nadaljuje na magistrskem programu anglistike in primerjalne književnosti. Piše poezijo in kratko prozo, svoja besedila objavlja v različnih revijah in na spletnih portalih. Leta 2016 je bila finalistka *Pesniškega turnirja*, letos je bila njena poezija objavljena v *Rukopisih*, mednarodnem zborniku za mlade pisce. Prav tako deluje kot del uredniškega odbora pri literarni reviji *Novi zvon*.

• Fotografija: Andreja Vrtačnik

Med trenutkom in preteklostjo

Rjavodlaki potepuški psi spijo vedno na boku
z iztegnjenimi tacami in smejočimi obrazi.
Po krivih ulicah polzi voda. Na vogalih
postavajo temne silhuete z ebenovinastimi očmi.
Nekoč sem jo videla. Skozi okno hiše, ki je stala
na treh vogalih. Nekje je kapljala voda. Glavo
je sklonila pohlevno kakor pes in povsila
svoje jantarne oči. Strmela je v moj neudomačen
bel obraz. V moje telo, ki ima osem vogalov in
nešteto slabovidnih oči. Lajež je odmeval po
prostoru. Kaplje so stekle v strugah po mojem
hrbtu. Zatulila je v nebo skupaj z divjimi psi.
Jaz sem vdihnila požirek vode, stopila v lužo
in zbežala.

Pri-znanje

Jaz razumem svet –
ves ta hopsasa,
vso to vrtenje okrog lastnih osi,
nihanje v času in naše
strumno korakanje
po avtocestah.
Jaz razumem pozabljive fantiče
z zgubanimi obrazi

in razdevičene Ljubezni,
ki grabijo grla, da iztisnejo
tisti prvi 'ljubim te'.
In razumem goste,
ki na obledelih kavčih
obsedijo v samotnih dnevnih sobah,
in Srečo,
ki za minimalno plačo prodaja kuverte
in se prepričuje,
da ni mali človek,
da je žena, da je mati,
da bo na jeziku
še kdaj okusila kaj drugega kot
lepilo polizanih znamk.
Jaz se trudim razumeti,
zakaj hrana v smetnjakih
še vedno diši,
zakaj me tlačijo
v škatlice za vžigalice
in konzerve paradižnika,
da se moram zdaj
polžje po trebuhu
plaziti na plano.
Jaz se trudim razumeti lepe besede,
te strupene kisline,
ki se zapičijo v kožo in v poplavi
rdeče žarečih žarkov pronicajo v žile,
vse do živčnih končičev srca.
Jaz hočem razumeti življenje, ki bije,
in poskušam biti z njim
vsake četrte ure,
zazvoniti na vrhu noterdama

in si zravnati hrbet.
Jaz hočem razumeti –
starke, ki mrščijo obrvi,
sebe, ki se dušim s cigaretnim dimom,
tebe, ki mi ležeš po telesu
in me praskaš po hrbtu.
Jaz moram razumeti svet –
sanjarije, ki mi pulijo lase,
plimo, ki me odnaša
na odprto morje,
kjer po gladini plavajo plavuti.
Jaz moram razumeti,
zakaj tolikokrat zmanjka sape,
da se končno lahko prizna –
jaz ne razumem sveta.

Jeklina ptica

ko zaprem oči
lebdim
od tal me drži
topel zrak
ki se kot plin
dviga nad črnim asfaltom
in kali mastno nebo
ko odprem oči
letim
cesta pod mano
je črv

vidim vse puščave tega sveta
vse luknje v pesku
in vse države
ki se končajo na a
toplo mi je
otroci mi mahajo od spodaj
a jeklene ptice
nimajo rok
samo neprebojna stekla

Zlati rez

sanjam
v fibonaccijevem zaporedju
seštevam se
delim in
zaokrožujem na
tri decimalna mesta
vedno več me je
približujem se ničli
od zadaj naprej
moji atomi se vrtinčijo
v razmerju zlatega reza
iz katerega
se rojevam
vsak trenutek znova

Babilon

ledena ploščad se je
odlomila od celine,
na njej smo postavili
svoj temeljni kamen,
tok nas je vlekel na zahod
proti sivemu robu obzorja,
kjer si bomo ustvarili ime,
tako so obljubili stari možje,
ki so drug za drugim umrli,
mi pa smo drseli po gladini,
leta in leta smo zidali hiše,
naše ženske niso znale rojevat otrok,
zato smo jim pustili mešat beton,
naši moški so klesali ledene opeke,
dokler se niso utrudili,
dajmo, je rekel nekdo,
prižgimo ogenj in se veselimo,
ko bodo prišla k nam nebesa,
jih bomo razparali in si naredili odeje –
in smo vrgli vesla v morje,
se veselili in skakali,
peli smo in plesali
in pili, dokler niso naše noge postale težke,
zapihal je vzhodni veter, ugasnili so ognji,
obsedeli smo za praznimi mizami,
glave smo naslonili med kolena,
naši želodci so obležali
kot kamenje ob naših nogah,
prenehali smo peti, tudi govorili nismo več,

ogulili smo jezike,
suhi kot brusni papir so nezavestno obležali
v naših ustnih votlinah –
tega je že dolgo,
še vedno čepimo na kolenih,
zibamo se levo in desno,
naše hiše razpadajo,
s smolo lepimo skupaj okna,
ki nenehno ropotajo in parajo živce,
s smolo smo sprijaznjeni,
s tišino tudi, vseč nam je,
včasih se nam zazdi, da še sonce
miruje in se samo ziba
levo desno –
nekega dne se nekaj premakne,
sunkovito,
nekdo zavpije s krikom živali,
naš kos ledu nasede
na belem pesku, uzremo babilon,
spomnimo se, da nimamo škarij,
da bi raztrgali rajske šive,
tudi njih smo vrgli v globino,
pa saj ne potrebujemo odej, pomislimo,
spet otrpnemo,
toplo morje nas
potegne nazaj na odprte vode,
bledimo v daljavi,
iz naših odprtih grl
se izvije begunski glas –
čudo
vito



Nina Medved

Nina Medved, rojena leta 1989 v Mariboru, je pesnica, kulturna producentka, fotografinja in prevajalka, zaposlena kot mladinska delavka. Končala je študij primerjalne književnosti in francoščine. S svojimi pesmimi se je do sedaj predstavila v tiskanih in spletnih izdajah v Sloveniji, Franciji in Kanadi (revija *Literatura*, *Vpogled*, spletna revija *Poesis*, pesniški časnik *DeZopilant*, spletna revija *Urban Book Circle*) ter v radijski oddaji *Literarni nokturmo*.

Leta 2014 je bila gostja *Hiše poezije* v Parizu. Leta 2016 je nastopila na večerih alpske kulture v Grassauu in Berlinu ter istega leta postala prva slovenska prvakinja v slamovski poeziji ter kot prvakinja zastopala Slovenijo na evropskem prvenstvu v Belgiji. Je vodja pesniške skupine *Slam zverine* in soorganizatorka rednih slamovskih večerov *Ožuljeni jezik*. Pripravlja in vodi literarne večere, pesniške delavnice in inštalacije. Sodelovala je pri pripravi ter izvedbi različnih festivalov: literarnih festivalov Slovenski dnevi knjige v Mariboru in Fabula, festivala klasične glasbe Festival Maribor ter mednarodnega prevajalskega srečanja Fragment v Franciji. Kot soprevajalka je sodelovala pri prevodih več francoskih pisateljev in pesnikov: Andreïa Makina, Jeana Teuléja, Guya Goffetta.

Sigá, sigá

Tako nenaravno je, za človeka,
ne preostane ti drugega, kot da se
prepustiš silovitemu gibanju,
razum ti pravi, da pospešuješ
s tristo kilometri na uro,
vse ostalo kriči, da se pelješ naravnost v smrt,
v trenutku, ko se odlepiš od tal in
od vsega, kar verjameš, da je
varno, nekaj v tebi
z m r z n e
in potem se počasi prepuščaš,
prepuščaš nadzor, ki ga tako ali tako nikoli nisi imel,
naenkrat si med oblaki
in veš, da se je splačalo,
nekaj božanskega je na tem,
da lahko gledaš pred sabo,
kar ponavadi vidiš le, če zreš navzgor,
vendar se že pričneš spuščati,
oblaki izginejo,
nebo izgine,
pred tabo se pojavi zemlja
in vse, kar je njeno:
kmetije, kvadratna polja,
sive vijugaste ceste in ure,
za bežen stik z nadzemeljskim
plačuješ s peklenskim spuščanjem,
zaveš se, da je smrt
vse okoli tebe
in edino, česar ne boš mogel nikoli
udomačiti,

tla postanejo tisto, kar si najbolj želiš
 in česar se najbolj bojiš,
 in preostane ti le neskončno zaupanje,
 da bo nekdo dovolj močno
 in dovolj počasi zaviral
 za čim bolj nežen pristanek
 v naročju vsakdanjega.

Meditacije

Po kosilu ležem s težko knjigo in
 hitro utonem v spanec –
 na pravi dan prihaja sen kot
 meditacija vseh tistih reči,
 ki jih z budnim razumom
 ne morem pripeti na pravo mesto.

Tisto parkirišče ... in odločanje,
kam greva ... drobni trenutki
preveč zaletave sreče ...
 trenutki negotovosti, ki jih hitro
 potisnem iz spomina, toliko stvari je, ki
 si jih v rezki svetlobi dneva ne dovolim

in ko zazvoni telefon,
 se ne oglasim. Obrnem se na drugi bok,
 priklicujem črno platno pod vekami.
 Parkirišče – čakanje – zakaj nisem nikoli
 izstopila iz avta, ko sem te prišla pobrat?

Kolikokrat me vodi občutek, da je nekaj treba:
vstati, se pripraviti na jutri, nič poležavanja,
roki oddaje so za to, da se jih drži,
predstavitve so za to, da se jih dodela,
voznikov sedež je za to, da nekdo v njem sedi,
ni prostora za sanjače,
ni prostora za izgovore,
ni prostora za ljubezen.

Ko naposled vstanem,
potrebujem nekaj časa,
preden spet vidim jasno.
Preseneti me, da se
počutim mirno in
zadovoljno

in to kar tako,
brez razloga.

Damijana,

tukaj imam zaradi lepe okolice, travnikov,
(v daljavi vidim gozdove)
občutek, da sem na kmetiji.
Imam zelo veliko časa, ker dela pač ni,
zato se veliko sprehajam, berem.
Vsak od nas bi lahko mirno odšel od tukaj,

vendar bi si zapravili vse ugodnosti.
Stiki z domačimi so pomembni.

Še zlasti prve dni, ko ne veš,
kako se boš razumel z drugimi.
Vendar čez nekaj dni spoznaš, da je
pomembno, kako se ti obnašaš do drugih –

tako se bodo oni do tebe.
In moraš se zavedati, da
si zdaj enak kot vsi ostali.
Potem ti je veliko lažje.

Vendar se ne moreš pripraviti na to.
Časa je neomejeno in ni ga s čim zapolniti.
Navadiš se, da ne gledaš kar naprej na uro,
saj ko znova pogledaš,
vidiš, da so minile le tri minute.

Tukaj je čas
najhujši sovražnik.

Milko

“Strah me je bilo obsojencev, nekatere sem tudi sam zaprl”,

Milko Škoberne je prvi slovenski sodnik, ki je

zaradi obsodbe končal v zaporu na Dobu,

str. 12, časnik Večer, Damijana Žišt, 23. februar 2015

Ko po ljubljenu ležiš na meni,
čutim močno bítí tvoje srce,
tako močno, da bi lahko prebilo
prsni koš in skočilo iz njega,
prebilo še moje telo, posteljo pod nama,
skozi klet in kilometre in kilometre zemlje
pripotovalo vse do Kitajske,
pokukalo na plan sredi kosila
neke družine, tako bi se ga ustrašili,
da bi ga poskušali spoditi kar z jedilnimi palčkami,
nato pa na cesto, med rikše,
rdeče-zlate napise in naravnost mimo zmajev
visoko, visoko.

Ko bi prebilo zvočni zid,
bi še jaki v Tadžikistanu čudno zamukali
in nato še višje, mimo asteroidov,
mimo Meseca, planeti bi prihajali in odhajali,
tvoje srce bi jih videlo natančneje kot
sonde, ki so jih do zdaj uspele posneti
in nato naprej, mimo Nezemljanov, ki bi
poskušali dekodirati sporočila Stephena Hawkinga,
praskali bi se po vseh treh glavah hkrati,
a tvoje srce ne bi imelo časa razložiti,
o čem govorijo.

Še zmeraj bi utripalo tako močno kot sedaj,
s svojim pulziranjem mešalo meglice,
da bi bile videti kot milk shake,
zmedlo črne luknje, da bi ga pozabile pogoltniti,
potovalo naprej, naprej,

čeprav bi se v loku že vračalo k nama,
v polmračno sobo, osvetljeno z lučko in dvema očesoma,
in ko bi se vrnilo, mu ne bi bilo treba nič reči.
Tiho bi se pospravilo v kletko za tvojo prsnico,
utrujeno in zadovoljno.
Si vzelo čas za počitek ...

So stvari, ki jih ne zaupaš niti
lastni mami.
Stvari, ki bi te –
če bi ljudje bili sadje, npr. marelice –
zatresle vse do koščice.

Izdaš jih šele v najbolj neprimernem trenutku,
ko je že tako dolgo, odkar je
vsak pogovor z drugim,
kot bi se pogovarjal z avtomatom,
polnim sladkih pijač.

Takrat postane potreba po spregovoriti
močnejša od rok nevidnega pritlikavca,
ki ti sedi na prsih in te grabi za vrat.

In ko iz tvojih prsi požene brstič,
ki bo nekoč na svojih vejah nosil
rožnato-oranžne plodove,
potrkaš na svojo koščico.
Nihče ti ne odpre.

Grafiti

socializem ubija

cigani kradejo agregate

Janja ljubim te

Okno

I.

Nekdo je v eno od štiriinšestdesetih oken vlaka, na katerem sedim, vrgel kamen.

Ta okna so narejena iz dveh plasti:
notranje in zunanje,
med njima pa nič.

Ob deževnih dneh se tam nabere voda,
ki se ob vsakem zavoju vlaka
dviguje in spušča kot
smučar po strmini.

V eno od oken je nekdo vrgel kamen.
Zdaj steklo, iz varnostnih razlogov oblikovano tako, da
razpade na tisoč drobnih koščkov,
ostaja povezano v mrežo.

Nič ne bo torej s panoramsko vožnjo –
zagorski zeleni bregovi
so, kot bi jih gledal skozi mušja očesa,
kot skozi kalejdoskop,
nabrani v tisoč podrobnostih.

Zdaj je na njem nekaj skoraj Klimtovskega.
Ne kaj skoraj lepega v tem
dejanju upora,
objestnosti,
morda jeze.

II.

Nekdo še zmeraj ni zamenjal šipe v oknu številka osem
na vlaku, ki vozi med Ljubljano in Mariborom.

III.

Nihče ne ve, da sem jaz tisti, ki je
vrgel kamen.
Ni bilo zanalašč.
Tega nikoli prej nisem storil.
A tam sta bila, kamen ob poti
in okno v vlaku
in med njima magnetizem možnosti,
ki je čakal, da ga uresničim.

24. 10. 2015

pridejo oblačni dnevi ki
razpadajoče podeželske hiše
še postarajo
pokažejo s prstom na
vsako razpoko v ometu
vsako odkrito škodlo na strehi
na take dni
se nikoli ne pogledam v ogledalo

V mestu Irbit v gorovju Urbal se je
spor dveh Rusov sprevrgel v fizični
obračun, ki se je končal s smrtjo:
fotografija je simbolična.

Pivska tovariša sta se sprla,
kateri žanr je pomembnejši –
poezija ali proza.

Na domu njegove žrtve
so aretirali 53-letnega
ljubitelja poezije.

Podoben incident se je lani zgodil v mestu Rostov na Donu,
ko sta se dva Rusa sprla glede filozofa Immanuela Kanta.
Eden je drugega ustrelil v glavo, a je ta na srečo preživel,
brez komentarja.

"Ljubitelj poezije zabodel ljubitelja proze",

Primorske novice, vir: STA, sreda, 29. januar 2014

“Mali zajec, molimo zate.”

Odprava se je začela 14. decembra 2013
in z njo je Kitajska postala tretja
zemeljska sila, ki je pristala na Luni.

Žadasti zajec je opravljal globinsko analizo tal
in medtem še raziskoval zvezdnato nebo.
A zdaj bi lahko tri mesece potikanja po Mesecu
končala dolgotrajna lunarna noč,
ko vladajo posebne razmere.
Da bi preživel, se mora usmeriti
proti vzhajajočemu Soncu
in izolirati pred mrazom.

Nekaj je šlo narobe. Zajec je noč
pričakal v neprimernem položaju
in se morda ne bo več zbudil:

“Če se moje potovanje že mora
končati, naj se, ni me strah.”

Ker je Kitajska totalitarna država z nesvobodnimi
mediji, ni popolnoma jasno, ali ne gre za predstavo,
da bi z dramatiziranjem – in nato uspešno rešitvijo –
proslavili sposobnosti države.

Guardian špekulira o verjetnejšem scenariju:

“Zavedam se, da te noči

morda ne bom prestal.
Lahko noč, planet Zemlja.
Lahko noč, človeštvo.”

“Žadasti zajec se v težavah “poslavlja od človeštva”,

MMC RTV SLO, Al. Ma., 3. februar 2014 ob 6.32

“Toaletni papir.”

To je tvoj odgovor na vprašanje,
kaj bo najin prvi nakup,
ko se bova vselila skupaj.

“In posteljnina.”

Kar se mi zdi povsem smotrno,
saj ti tista moja rožnata ne pristaja.
Izdaja namreč, da spiš *nekje drugje*,
čeprav si v njej kot ogrnjen v
neko novo, svetlo kožo –

in jaz ne maram, da bi bil *nekje drugje*,
ko bova našla najin tukaj in zdaj.

A povej mi – misliš, da pod posteljnino,
ki pristaja obema sanjalcema,
človek sanja le skupne sanje?

In katero stanovanje sanja naju,
o tem, kako ga napolniva s slikami in knjigami,
namestiva brisače na držala, ga oblečeva v
vonj karija in pšeničnega piva ob prostih večerih?

Sveže jutro

V hiši zaslišim tanko mijavkanje.
Očim jo je moral zapreti noter,
ko je odhajal na delo, še sreča,
da sem vsaj jaz brezposelna in doma.

Verjetno hoče priklicati svojo mamo,
namesto tega je priklicala mene –
veliko, človeško telo, katerega noga
zmeraj grozi, da se bo pokrčila
in k njej spustila še roko, željno božanja.

Na zakonski postelji, na delovni mizi,
v otroški sobi pa –
nič.

Tedaj ugotovim, da se dogajanje
odvija nekje zunaj teh mojih sten,
zmeraj zunaj.

Tam sveže jutro obeta 30 °C.
Tam mačke prikličejo kogar želijo.

Morje

ležim na slovenski obali
gledam otroke z golimi ritkami
nosečnice v pričakovanju
in pomislim:
tudi jaz sem noseča s prihodnostjo
to raste v meni
nabira energijo in se hrani
le da moj čas ni izmerjen
9 mesecev kot pri ljudeh
2 leti kot pri slonih

to, kar čaka v meni na prestop
na svojo ničelno točko
to si jemlje čas
ne pove, kaj potrebuje
(folno kislino, pivo?)
ne pove, ali je z njim kaj narobe
je v moji notranjosti obrnjeno v napačno smer
le tu in tam

– pulz
in rodi se pesem

– pulz
in rodi se posnetek iz čiste svetlobe

– pulz
in vem, da je še tam

varno pospravljeno v globini
kot robci, ki jih pospraviš v predal,
zato pa uporabljaš vse drugo,
kar ti zaide pod roke

vse postane material, platno, glina
to gneteš z dlanmi misli, da postane voljno
najde svojo obliko
pomiri brcanje iz notranjosti

potem bom prosta kot otroci,
ki golih zadnjic tekajo po travi
kot majhna letala
– z razširjenimi rokami
in naprej, naprej

Prizor

Naenkrat je pred tabo razgled:
ostro, belo-modro gorovje v daljavi,
med tabo in njim grozeče hladno morje,
zaveš se – ta prizor gledaš iz širokega kota,
kot bi tvoje oči zamenjala 10 mm leča na
FX telesu, stojiš na lesenem pomolu,
iznakaženem v obliko trapeza, mrzlo je,
zelo mrzlo je, v vodi vidiš kose ledu,
razpenjene, jezne valove, ostre kot katana,
na njih se držijo ladje, ki si jih nekje že videla,
živo rdeče so in v trupu imajo velike okrogle line,
vse je izrisano s tanko črno obrobo in belimi robovi,
vse se jasno udejanja pred tabo, kot če bi
opazovala sliko od blizu, element po
element, dokler se vse ne sestavi
kot pop-up slikanice za otroke,
kako si sploh zdržala let do sem? Veter,
nepopustljiv in agresiven, preide skozi tvoje
telo in potem si že na eni izmed mnogih ladij
v tem zalivu, na tisti veliki, levo od pomola,
živo rdeča je, z belimi okroglimi linami,
z rjastimi verigami je zasidrana v tem pristanišču, kjer
namesto časa tečejo veter in valovi, nekdo jih daje na
repeat, zmeraj isti vzorec gibanja se ponavlja,
le da ti tega še ne opaziš, ker sanjaš naprej.
Naslednji dan poskusiš narisati ta prizor in se, šele ko
dokončaš skico, zaveš, da si ga narisala, kot bi gledala
skozi standardno lečo:

stisnjeno in brez popačenj perspektive.

21. 7. 2015

Zavod za zaposlovanje

Ponavadi se ne morem odločiti,
kaj bo bolj neprijetno –
znova srečati tisto zadirčno vratarko
ali da moja osebna svetovalka znova
ne bo imela odgovorov, ki jih iščem.

Ponavadi se ne uresniči nič od tega.
Vrata mi pridrži prijazen gospod,
tiste vratarke nikjer, nikjer jeznih množic,
ki bi jih morala nadzirati.
Nato dolgo časa sedim pred pisarno
na klopi, na katero se potna zalepim
ne glede na letni čas.
Vljudno pozdravim, ji nikoli ne zaupam,
kako sem jezna nanjo, ker ima službo
kljub temu, da je ne opravlja posebej dobro,
nato si oddahnem, ko lahko odidem
skozi ista vrata ven s povešenimi rameni
in ne upam niti pogledati oglasov za delo v tujini.
(Tudi na Zavodu ni dobro pokazati, da
si brez službe.)
Ko zaprosiš za novo potrdilo, da se lahko
brezplačno vpišeš v knjižnico,
bi ti lahko kdo očital, da si lena,
lahko bi te kdo vprašal, kaj si naredila z
vsemi tistimi lepimi ocenami na faksu in
priznanji, ki si jih osvojila.

A dejstvo je, da te nikoli ne vprašajo.
Skupaj z diplomo se odrečeš pravici, da
se s svojimi majhnimi uspehi pohvališ še pred kom,
razen lastno mamo –
in kaj odslej zanima ljudi je le, ali
zaslužiš dovolj za položnice, hrano, preživetje.

In ti ne moreš reči
“Ne.
Ne gre mi dobro. Z zadnjimi dvajsetimi evri v denarnici razmišljam,
ali bi pokrila obvezno zdravstveno zavarovanje ali
spila tisto hladno pivo s prijatelji.”
Ker vsi vedo, da je letošnji junij najbolj vroč mesec
od konca 19. stoletja naprej.
Da je petek zvečer.
In da imaš oblečeno tisto kratko krilo, pod
katerega tako rada zdrsne roka tvojega fanta,
ko nihče ne gleda ...





Patrik Holz

Patrik Holz se je rodil leta 1986 v Mariboru, s katerim je še vedno močno povezan, čeprav že dolga leta živi v istrski vasici na slovenski obali. Pri spletni reviji *Novi zvon* je sourednik na področju proze. Od leta 2015 je moderator in organizator literarnih večerov *Obalne rime*, ki se odvijajo v preverjenemu stilu *Mladih rim* ter pobudnik prvega koprskega pokala slamovske poezije Odslemaj se!

Doslej so njegova dela objavile različne slovenske literarne revije (*Novi zvon*, *LUD Literatura*, *Mentor*, *Locutio*, *Liter jezika* ...), objave ima v zbornikih *Po koncu novi začetek* (ZTT, Trst 2013), *Rukopisi 38*, *Rukopisi 39* (Dom omladine Pančevo, Beograd 2015 in 2015) in v zborniku *Zlate* (Kulturno društvo Mohorjan, 2016). Je tudi finalist literarnega natečaja JSKD Urška 2014 in zmagovalec Pesniške olimpijade 2013. Trenutno je zaposlen v koprskem mladinskem centru (Center mladih Koper).

• Fotografija: Danej Brakič

Brez hišne številke

Ustvarjamo s harpunami besed
v repertoarju,
blede se nam
od polpretekle histerije,
sposobni, neprepoznavni
in zbiti na zid iz anonimnosti.
Imena si štepamo na sredo čel,
ker smo le še opilki uredniškega lija.
Izpuščamo sosledje zlogov
in s kariesom prebijamo ritem,
da se nam pod sekalci lomijo glagoli,
ker ne znamo spregovoriti.

Najboljši so padli.

Ne. Ne.

Najboljši umiramo
brez hišne številke,
brez ključa in generacije,
vrojeni med olupke hiperprodukcije,
zgrajeni v rejništvu,
smo tukaj in zdaj,
na digitalnih listih papirja
kričimo iz prgišča napak v času.

Ograjena zapuščina

I.

Zbombardirali smo
evropska mesta,
zarežali so se nam pod
bodice,
izsesali naše podceline
in stebre natalitete,
z izobiljem smo razrezali
humanitarnost,
osvobodili smo se
in jih vkopali
v taborišča.

II.

Spet bo nova svetovna
vojna,
namaškarali se bomo
v brate in svojce,
nase nadeli dronske
uniforme s čini,
z miško in brez znanja
zažgali letne čase,
jih podarili zoglenele
naslednjim rodovom.

III.

Zanetili so naše malike,
da so čez dan pregorele
žarnice modrosti,
že zvečer smo bili vsi
mokri in do pasu v letih,
nestrpnost je prerasla
strugo
in na žico naplavila naše
otroke,
ob njih so se zagozdile
razparane veje obstoja.

Odbleski mraka

Ker ima skelet človeške lobanje šestnajst kosti
in se vsaka lahko razlomi
in ker ima vsak svojo senco –
so lahko travniki tam čez
nukleoni v fazi zvezdenja.

Ker iz sadja v košari na pultu,
zlezejo črvi ropota
kot fotoni prometne nesreče –
so lahko misli,
med trkom pločevine s pločevino
prekrite s temeni planetnih obročev.
Ker je odmev dvokrakih celic
le oblak tolmunov ozvezdja,
ga lahko zmiksam in namažem na rane,
da vsaka celica šteje svojo neskončnost,
ko se v trenutku nesreče
otrok prelomi na pol
kot obzorje ob stiku utrujenega mraka,
prepričan sem, da ga kličeva k sebi,
ker nama jezik začne krvaveti.

Odbleski na cesti
kot kratki stiki v točki pospeševanja,
teleportirajo roje elektronov
na ogromne pege na soncu,
kjer izpijeva jok in črvi nama prebijejo srce
kot žebli iz bolečine.

Ko sta najini senci ujeti v apnu izgube,
drsiva niže po avtocesti.

Slonim na ograji mosta

in obiskujem vsak avtomobil posebej
in pri tem pazim na težo skoncentriranega toka prometa,
slišim nažigajoči hrup nevarnega, samo moment, samo minute še
do nove lokacije točno opolnoči, zato popisujem vsako dvosledno vozilo
s premajhno varnostno razdaljo,
s preveliko hitrostjo,
z neprilagojeno vožnjo trenutnim razmeram,
žarometi govorijo o povprečnih v ničemer drugačnih življenjih od mojega,
svetlobne sledi se prepletejo in cikcaknejo, od kovinske ograje biljardirajo z gužvo,
poslušam že neštetič ta doom metal v živo,
eksplodiram skozi iskalo kot tekač na ognjeno partijo v bližini in se igram,
koliko časa rabim, da ujamem prve klice na pomoč,
prva valjajoča goreča telesa na asfaltu,
prva snemanja s pametnimi telefoni,
prve portrete s kraja,
ker se danes pač tako rešuje življenja
in preštevam goreča vozila zgnetena na prag razbitin in ugotavljam,
da smo samo zamenljiva imena v katalogu, samo ena matična številka v nizu,
v ničemer podobni naravi, z ničemer primerljivi z grozoto njene determiniranosti,
odvisni samo od dveh besed in od zdrsa enega samega zrna koncentracije voznikov.

Slonim na ograji mosta, zublji že požirajo tekstil in lase, najprej se stali koža, nato zažari
še meso,
zasvetijo se hrustanci in kite podrhtijo kot skupki celic v razkroju, ljudje pokajo pod peko,
obrazi se topijo in se mešajo z ledvicami v hudournik, ki s suverenim tokom prinaša vonj
po kanibalizmu, vrela utekočinjeni možgani lijejo skozi ušesa, oči, nosove,
še usta skozi histerične krike pljuvajo zobovje, vzdržijo le osmojene kosti
brez obličja,
brez spola,
brez povezujočega tkiva in otroci, deformirani otroci se žgejo hitreje in dlje,
kot jih zmore preslikat objektiv.

Igram se z jutrom

Sem tisti s kolesčkom
na luni.
Sem tisti, ki sliši cvetje
v jeseni.
V veži doma
ščijem mavrico,
to neobrušeno nit
benignih.
Sem tisti,
ki voha podgane v steni.
Igram se z jutrom,
sladkim
kot naključno srečanje
šivalnega stroja in dežnika
na obdukcijski mizi.
Programiram lepinje v šahu,
z reaktivci idej lomim
meje nezmožnosti,
sem tisti,
od trnulj zmikasten.
So many roads, so many
trains to ride¹
Prosim vas,
ko je konec glasbe, prižgite luči.

1 Joe Bonamassa - *So many roads*

Tweet

Kaj si misli
 Agatha Christie?
 Kaj si misli
 človek z dinamitom?
 Kaj si misli
 že desetič spregledani prvenec?
 #prvenec
 Kdo se sprehaja po zatohlih
 od čokolade umazanih listih?
 #karibskaskrivnost #ljubljana
 Kje sta Hercule in Marple
 ob šumu #vselovenskih vstaj
 JJ-ji so še zmeraj istih obrazov.
 #slovenija #strunjan #lj-polje #idrija
 Svetovna kriza je konstrukt tisočletja.
 #globalnakriza
Za njimi pride novi rod
dobronamernih misijonarjev.
Spet nam obljublajo dobrot.
Vedno iste face² #lačni franz
 O čem sklada Boris, medtem
 ko si zvija Golden Virginijo
 ob treh in pol v jutru?
 #vratanepovrata
 Kaj si misli
 v tišini
 prepevani Joyce
 o poslednji nevihti?
 #leočemmislAgathaChristie

Čemu služi poznavanje
stotih retoričnih figur,
ko pa bere le desetina na generacijo?
#prvenec





Pavla Zabret



Pavla Zabret se je rodila v Postojni leta 1999. V svetu pesniške besede se je prvič pojavila na kamniškem večeru slamovske poezije *Pest besed* oktobra 2015. Obiskuje zadnji letnik gimnazije na Gimnaziji in srednji šoli Rudolfa Maistra in se intenzivno udejstvuje na kamniški kulturni sceni. Kot moderatorka in tekmovalka sodeluje na večerih slamovske poezije *Pest besed* ter igra v komediji *Za narodov blagor*.

• Fotografija: Gregor Salobir

1.

potujem v drobovje, drobovje sveta
morda tamkaj odkrijem
kdo jemlje, kdo da
v krčmi plamteči, plamteči v magmi
kozmos v malem, podoba sveta
kdo pije, kdo plača
kter zvonar kasno potrkuje
ko toča tepta

v sredico, sredico zemljé
stopa moj podplat
kdo mi krade staljeno srce?
na jedrni trg, trg iz pekla
duše na prodaj, duše zemljé
sleparji jasnih namenov
in
temnih beločnic
frazе praznih pomenov
ter
voljnih pribočnic

okraden v tempelj, tempelj planeta
stopam ponižen, stopam predan
brez klobuka, spečenih stopal
zapadem v katarzo čaščenja
predmeta
tresočā usta hripajo psalme:

“za najkrajši trenutek vdiha
plačam predano prečenjen
pavšal.”

iz drobovja v sredico
iz sredice v tempelj;
dlje me ne vleče
ko zastavim vprašanje
želim si laži
po obroku spoznanja
iz samega jedra
človeka odganjam
hočem konopljenih vrvi



Petra Kokol

Petra Kokol se je rodila leta 1987 v Mariboru in pesni vse od srednje šole dalje. Po končanem študiju medijskih komunikacij je nekaj časa živela v Londonu, zdaj pa ponovno živi in ustvarja v Mariboru. V zadnjem času se je pričela pogosteje pojavljati na mariborski literarni sceni in je med drugim članica *Slam zverin*.

• Fotografija: Matic Ačko

Breskve

Besede imajo olupke
kot breskve
tanke in kosmate
za zobe zatikajoče

Roman

Nemočna ždim
v impotenci trenutka
Če bi znala
bi napisala roman
o svoji neumnosti
O tem, kako še zmeraj mislim
da hodimo naprej
čeprav se gibljemo
po vzporednih krožnicah
umikanja
Če bi znala
bi si verjela
da mi je vseeno

Pregon

Zdaj so žile zgolj
adrenalinski sunki
in roke nohtni noži
parajoč sedanjost
vlečoč nazajnazajnazaj
Zobje se zažirajo v trpkost trenutka:
iz enega v drugega
s tankimi premori
kot da je sonce kletka
in so tvoji stoki odrešitev
Ne morem raztrgati rožnate rjuhe vek
oči bi rade pobegnile:
vsaka zase
se slani razlivata po licih
ti pa suvaš
ker ne veš, kaj drugega ti je storiti

Zastokaš, obrnem ti hrbet
Kmalu
te bom pregnala
da bom imela vsaj razlog
za nepopisno žalost

Levo uho

Rekla sem, da tebi
pa res ne bom pisala pesmi
Ker si zgolj še ena iteracija
samoizpolnjujoče se prerokbe
moje prevelike navezanosti na očeta
in so tvoje dlani premajhne
za moje baročne boke
in mi je pravzaprav vseč
zgolj tvoje levo uho
naključno prikupno
Pa so noči
ko v nespanju
namesto kreativnih scenarijev za samomore
ustvarjam
vzporedna vesolja
v katerih srečno sobivava
zavita v tople odeje in dim
Ustvarjam vesolja
v katerih ti brezkompromisno čustvuješ
In jaz ne padam po stopnicah
s pogledom zvezanim nazaj
Ustvarjam vesolja in včasih
zaspim
neprestrašena
Težko je v enem samem telesu
zadržati realnost in upanje
In zdaj, ko od pomladnega vetra
spet pokam po brazgotinah
se je tako preprosto
zaljubljati

Poldnevniki

Ponoči je
med previdnim raziskovanjem topografije mojega telesa
povsem pomotoma
odkril poldnevničke
Greenwich čez prsi
in vse datumske meje bolečine
Včasih se vprašam
če jih drugi preprosto prezrejo
preveč zaposleni z užitkom
Ali jih zgrešijo zanalašč
prestrašeni
pred vhodom v jedro moje teme
On pa jih je
po letih mojega polnamernega skrivanja
pomiril s prstnimi blazinicami
zlepil s slino
izravnal s soljo
In ko bo odšel
ker vsi odhajamo
vpeti v večne elipse gravitacije
ne bom risala novih
v slovo
Globoko pod skorjo
je zasadil toplino
Tektonske plošče
se premikajo

Obris

Potrebujem nekoga
da me obriše z jezikom:
ne poznam več svoje oblike
Toliko verzij sebe sem že
zgradila, ubila in zakopala v tuja telesa
da se mi zdi
da mi zmanjkuje mesa
Poletni večeri
so zgolj
mavzolej upanja

Oprah

Nikoli se ne zaljubi v basista
Njegovi prsti so na odru morda videti zverzirani
pa zna nizke tone
izvabljati zgolj iz lesa
Izogibaj se znanstvenikov
Valovi tvojega čustvovanja
so preveč iregularni
za destilacijo v formule
Nikoli se ne zaljubi v programerja
Ko bo po letih debugiranja končno ugotovil
da še nekaj dodatnih If stavkov
ne bo popravilo sintakse tvoje nevroze
Ti bo zlomil srce
Zaljubi se v vonj jesenskega vetra
v okus irskega viskija v vroči čokoladi
in zvok klarineta
Zaljubi se v tisti stol
v kotu kuhinje tvoje najboljše prijateljice
v bolečino v mišicah po 5 km teka
v nerodno spretnost svojih rok
Nekega dne
bodo tvoji fetiši
večji od žalosti
In ko boš znala
srečo presajati v verze
se vsaj malo
zaljubi še vase



Pino Pograjc

Pino Pograjc se je rodil leta 1997 v Ljubljani. Živi v Kamniku, kjer je končal družboslovno gimnazijsko smer na Gimnaziji in srednji šoli Rudolfa Maistra. Tam je ustvarjal pod mentorstvom prof. Stanislave Židan. Trenutno študira slovenistiko in primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Prvič se je s pesnenjem srečal, ko se je prijavil na srednješolski natečaj za haiku, ki ga vsako leto razpiše Gimnazija Vič. Pesniška slamovska tekmovanja, pesniški natečaji in družbeni mediji so zanj postali redni kraji izražanja. Leta 2015 je njegova pesem pristala na tretjem mestu na natečaju DPM Beltinci. Leta 2016 ga je šola izbrala za predstavnika na srednješolskem natečaju *Mala Veronika*, kjer se je njegova pesem uvrstila med najboljših pet v Sloveniji. Na kamniškem slamovskem tekmovanju *Pest besed* je zmagal petkrat, leta 2016 je prišel tudi v finale vseslovenskega slamovskega tekmovanja.

• Fotografija: Gregor Salobir

Za občutljive želodce

Neznanca na troli prosim,
da s svojo roko
seže v moje žrelo.

Naj seže čim globlje,
da roka izgine
do komolca
in da se prsti dotaknejo
želodčne kisline.

Potem naj seže še malo dlje
in poboža oboke
mojega črevesja.

Ko konča
in začne vleči roko
iz mojega telesa,
naj prime rjavi cmok,
ki mi v grlu nastaja
že od novembra,
da bo vse to početje
imelo kak smisel.

Vmes

V bel kaftan odet bradač
z nakitom vijugastega zlata
mi je podal roko,
na kateri so mu predolge prste dušili
poceni rubini.
Vonj lesketajočega se potu
me je spomnil na vhod v turško kopel,
kjer je cvetel jasmin.
Opazil sem njegovo svetlo polt,
ki so jo prekinjali madeži rdeče srbečice
zaradi alergije na heno.
S svojo dlanjo sem se oprijel njegove,
a moj stisk je bil močnejši.

Za drugo roko me je pograbil gorski plezalec.
Domneval sem, da pleza,
ker je nosil natrpan nahrbtnik
in pod pazduho držal sprehajalne palice.
Pod neznosno vročino sonca
je mojemu telesu prijal piš hladnega vetra,
ki mu je sledil z belih vršacev.
Ne maram plezanja,
ampak nisem se ga otepal.

In kot da se je v meni zbudilo še eno bitje,
se je moje telo začelo izvijati prijemom
in kričati,
da nočem biti tam,
nočem biti vmes,
ne med vami, ne med onimi.

Ginsbergu

Meja med življenjem in umetnostjo bi morala biti tanka,
Allen Ginsberg, hvala!

V obraze mladih fantov in deklet si vsadil cvetlice,
v njihove misli dlake,
v njihove oči dim,
v njihove riti penis
(ker se mi zdi, da bi ti bilo všeč, da sem vulgaren).
Hvala, Ginsberg,
kot si ti rekel, hvala Whitmanu.
On pa svojemu ljubimcu ni mogel.
Vendar je vseeno rad gledal moške,
ki se kopajo v newyorških mlakužah.
Hvala ti, Ginsberg,
ker si v predmestja vrgel nesnago
in množicam pljuval v ušesa.

Gospodinje niso štele ur do večnosti,
ampak gumbe svojih sosed,
pankrti niso iskali skritih kotičkov,
ampak širne planjave,
transvestiti niso kradli po omarah svojih mater,
ampak poglede občinstva,
človek ni iskal človeka,
ampak sebe.

Meja mora biti tanka
in ti si jo pobrusil,
zato sem vse bolj vesel,
da včasih ne vem,
ali bi raje plaval
ali gledal.

Svet

Žal mi je za mrk pogled,
ki sem ga dal svetu.
V temini noči in v sivkastih sajah
lahko izpod prstov izruvam le to.
A v mojem svetu ni le tegobe.
Tu buhti od življenja.

V mojem svetu so zvezde repatice
in barvasti cvetovi na komunističnih plantažah.
Držala za samokolnico imajo baročne okraske.
Ljudem trepalnice rastejo hitreje kot nohti.
Konji z veličastno prepletenimi kitami
galopirajo po poljih ivanjščic,
ki pod njihova kopita postavljajo žametne blazine.
Stare mame se polivajo s čebri božanskega voska
in vladarji celo noč razdajajo ljubezen po svilnatih prevlekah.

V mojem svetu je bolečina,
trda, surova,
in lepota.



Rok Vahter

Rok Vahter se je rodil leta 1993 v Celju, sicer pa živi v Slovenskih Konjicah. Je študent anglistike in sociologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Pesniško pot je pričel z objavljanjem haikujev v zborniku gimnazije Vič in v zborniku Fedra I. gimnazije v Celju. Leta 2011 je postal zmagovalec *Pesniškega turnirja*, leta 2012 pa *Pesniške olimpijade*. Svoje pesmi je nato objavljajal v revijah *Vsesledje*, *Liter jezika*, *Lirikon*, *Vpogled* ter *Novi Zvon*. Nastopil je na pesniškem festivalu *Dnevi poezije in vina* na Ptuju ter na *Mladih rimah* v Ljubljani.

Prvotna akumulacija

V prihodnje bi bil vesel še več takih projektov. Mladi filozofi morajo najti prostor, v katerem lahko razmišljajo brez meja, ki jim jih postavlja nuja. Misel naj zaide na drugo pot, neznano kam, in izkrivi naj osojno stranico, kjer lije dež dolgih stoletij in pes zbeži in most se zlomi, zdani se, in zvezda repatica, ni je več tam, saj je dan ...

Morje nakopičenega blata in krvi ni spodjedlo dokazov za dolgove senc; nihče nam ni pokazal druge poti, ni nam preostalo drugega, kakor da preložimo njihove sanje, jim damo v zameno dve figi, za v vsako dlan po eno, in jim nežno popihamo na tilnik. Od tu se oder zagrne, spet odet v belo platno po menjalni ceni za srčev madež, delovni dan.

Žeparji

Kaj vse nosijo ljudje po svojih žepih, frnikole iz otroštva in šivanke za krpanje šivov, zlomljene šibice, pajčevino, stare račune, koščke mila, drobtino kruha. Tu je tak ozek žep le za stare svinčnike in tak za okras, tak z zadrgo in oni na lepe črne gumbe. V najglobljih žepih pa ljudje nosijo sebe, zasukane navznoter.

September

Že ves dan se mi zdi, da je september. Saj je res, da se kaplje na šipi zgoščujejo vedno enako, oblaki pa tudi obvisujejo nad nami vsakič z isto slepoto. Le tik pod zrakom vztrajno tli neka septembrska ranjenost in jaz že od jutra polagam na ogenj, ki je hotel ogenj biti, lani tisti čas.

Basen o Jelki

Velika mesojeda jelka stoji na hribu pred gozdom že na ducate let in v tem času je bila mnogokrat lačna, a se je kmalu naučila, da ni vedno prijatelj, ki ga spoznaš v nesreči: je tudi kosilo. Ravno včeraj je siva gozdna miš z veliko vnemo iskala sveži žir in velika sova uharica s še bolj nedolžnimi nameni jo je opazovala, že prej, ko je previdno pokukala iz svoje dupline in si naivno ogledala svojih sedem mladičev ter s smrčkom ovohala trpki zrak. Male miške so tretje jutro že pozabile na mamo, zato jih je staro drevo, s čudnimi apetiti, prav počasi in s pedantno ljubeznijo poznavalca, povabilo med svoje korenine, da tam najdejo svoj novi dom. Kmalu, se je veselila jelka, bo tudi sova ležala pred mojim pragom, in potem še njeni mladiči in ona lisica, ki bo morda pojedla mladiče, ali pa njena stara znanka kuna! Treba je le čakati in tega se je jelka kmalu naučila.

Dobrohotnega jazbeca je nekaj zmrazilo, ko se je lenobno sprehajal mimo hriba, tisto noč, ko je na drugi strani gozda spal v svoji jazbečiji, je bil ves na trnih, tisto noč ga je zmotil vsak mali pok.

Perspektiva

Ptice v Parizu uživajo svojevrstno svobodo, vendar bi lagal, če bi rekel, da si zares želim biti kot tisti golob, tamle ob odtoku. Sicer je noč; na semaforju utripa samo rumena luč, huronski tok odpadne svetlobe se sloči nad menoj in nad mestom, v bistvu je še kar mrzlo, iz neznane smeri pa podolgovati zvoki upogibanja kovine. Grem čez cesto, poletel žal ne bom, pa tudi tisti golob od prej ne, vrat ima pod usodno nezdravim kotom za kaj takega. Najbrž se tolaži, da celo zdaj kraljuje s ptičjo perspektivo (nad verjetno ne preveč uglednim delom pariške kanalizacije). Mogoče pa sploh ne opazi, da se je svet od prej kaj spremenil.

Platno

Nevihta z nujo pere čez vroče pločnike in sproti pobira črne cigaretne ogorke in odnaša mala trupelca žuželk v kanal, kjer se zarijejo v blato in gnijo listje. Jaz sem platno iz te iste umazanije, zato vsaka kaplja, ki pade name, pusti sled, ki je dolga in se vije čezme in vsaka mi vzame nekaj drugega. Ena se vije čez trebuh in mi briše sledi popkovine, nemo se plazi okoli stegen, oblikuje mi stopala in potem me za vedno zapusti.





Sara Fabjan

Sara Fabjan se je rodila leta 1992 in živi v Grosuplju. Je diplomirana psihologinja, ki trenutno obiskuje magistrski študij kognitivne znanosti v Ljubljani. Poezijo objavlja v literarnih revijah in na spletnih literarnih portalih. Leta 2016 je bila ena od finalistov natečaja mlade literature *Urška*. Od leta 2014 je del uredništva literarne revije *Novi zvon*, ki jo je avgusta 2016 tudi uradno prevzela kot glavna in odgovorna urednica.

• Fotografija: Sabina Vesnič

interferenca

kakšne dneve se mi zdi da ne počnem drugega kot da hodim od enega dela stanovanja do drugega medtem ko premišljujem o tem kako bi bila rajši kjerkoli drugje in ko to premišljujem sem že drugje zanima me ali veš kako je vsak dan znova prepričevati ljudi da si ljubljen podobni ljudje se znajdejo na podobnih krajih v podobnih situacijah vsake toliko me zmoti pisk mobitela in nedeljsko popoldne se raztegne do torka ko še zmeraj ne vem zakaj prižigam računalnik vedno znova se sprašujem če se ljudje zavedajo kako so videti ko poslušajo sogovorca dlaka v zraku se meša z nekim poceni parfumom iz *dm*-ja medtem ko strmim v prihodnjo nedeljo ko bo spet čas da mešam tvojo prisotnost s svojo željo po toploti

zapiranje

tvoj otroški dom je bil kompromis med funkcionalnostjo in ceno
in tista dva človeka v katera si brezpogojno verjel
misleč da poznata vse zakone tega sveta
sta te vzgajala v boljši različici sebe

mogoče je eden od njiju oboževal ta naglavni trak mogoče sem ga jaz
dejstvo je da sem ga nosila preko svojih zatohlih jesenskih otroških korakov
ko sem ga našla v omari sem ga najprej povohala (kot da je to najbolj naravno dejanje tega sveta)
zdaj vem kako bi dišala če bi se pospravila v omaro za 20 let
a zatohlost ne uspe prikriti vonja po meni – oziroma tisti osebi ki smo jo takrat imenovali jaz
in so jo vsi imeli neskončno radi karkoli že to pomeni
kogarkoli vzgojiš za namene tega obstoja ne (z)more hkrati vedeti da je ljubljen in biti ljubljen

sedeti kot različica sebe v svoji otroški sobi ki je še vedno tvoja edina soba
ki si jo kdajkoli zares imel več kot pol leta na kakšni izmenjavi počitnicah vikendu
soba h kateri se vedno znova vračaš čeprav se je že davno spremenila v medzvezdni prostor
obdati se z varnostjo kot način preživetja kot način ostati v tej sobi
brezpogojno vračanje k sebi kot otroku ki ga nikoli nisi zares poznal

miriš svojega psa

ki prejema injekcijo na hladnem pultu veterinarske klinike
zazrt si v njegove oči
polne strahu pred neznanim
v trenutku če bi le lahko
bi zamenjal vajini poziciji
pa ne moreš lahko le poskušaš
ostati miren za oba medtem
ko ti on živčno liže roko ...
in potem veselje ko gresta iz klinike
nazaj v avto domov
ljubezen ki jo čuti do tebe
in spoznanje
da bi jo čutil tudi do kogarkoli
drugega na tvojem mestu

general

najprej podcenjuješ
misliš da bo dovolj par lokov in ducat puščic
ko se prične obstreljevanje
ugotoviš da je stvar obširnejša
pri sebi imaš puško zato jo
povlečeš za vsak slučaj
nato iz kleti privlečeš še topove
obrišeš prah in upaš da ustrelijo
nikogar namreč ni da bi meril

obstreljevanje se zavleče v vojno
zdaj vsak dan polniš topove
in gradiš dodatne zidove
pozabiš na puško v roki
vsak dražljaj te vznemiri
zato ga raje preventivno ustreliš
preden se razraste v čustvo

izgubljaš
in se pripravljáš na naslednjega nasprotnika

vakuum

nikogar ni v stanovanju
le jaz in ona spi
nikogar ki bi potrdil da se je vse to res zgodilo
vstopila sem v sobo najprej z levo nogo in se popraskala po lasišču
nisem odvrnila pogleda od načina njenega sanjanja

med nama: razumevanje
nisem človek ki bi ga načrtno spoznal
sem nekaj kar po naključju prodre v tvoje telo
kot vsakdan
in čaka
kot pijavka
kot HIV
dokler se ne navadiš na njegovo prisotnost

ne dvigaj rolet
saj bo kmalu spet tema
še nobena žival ni prišla iz kletke enaka
kdo rabi otroke če imaš lahko pištole
potem sva sedeli tam razgaljeni
nisva se več pogovarjali
pustite jo saj ne ve da ne sme lajati na pse
med nama:
kruto
sistematično
razumevanje

Ruta 5

Osemindvajset teles se vozi skozi puščavo.
Eno je moje. V mestu par hiš se ustavimo,
imamo prostor za več materije.
Vsak človek prinese s sabo nekaj prahu.
Sedejo poleg nas in peljemo jih stran od nečesa.
Hiše, psa, hčerke, kariere, kosila, prihodnosti.
Način, kako živimo, nam je znan.
Ker veš, da bo naslednjič.

Manifest s pomanjkljivostmi

Nič ni narobe s tabo

V bistvu si popolnoma sprejemljiv Še več Mogoče bi mi bil lahko
celo vseč V določenem časovnem obdobju Z latenco par mesecev gor ali
dol Lahko si celo predstavljam da bi te pripeljala domov (In tega si res nikoli
ne morem predstavljati) Jedel bi kosilo Bilo bi ti vseč Meni bi bilo še bolj vseč
ker bi se razumel z mojo družino Še bolj kot se razumem jaz Pa je moja in jih
najbrž imam rada Saj veš Nisem človek za take zadeve Ti si človek za take zadeve
Zato menim da bi definitivno dvignil mojo povprečno raven zadovoljstva z življenjem
za kako standardno deviacijo ali dve ali veliko ali ogromno Očitno je jaz ne znam
ampak to ni več pomembno Ne vem če sem dovolj sprejemljiva da bi se po par letih preselila
skupaj v stanovanje Tako lépo sončno okrašeno barvno tóplo prijetno z razgledom
Ampak ne preveč
veliko ker najini plači lahko preživita samo trimestne cifre Rekel bi
za vedno Jaz ne verjamem v neskončnost Ko bi verjela vsaj v skupno stanovanje Ampak ne
morem ne znam To je dólgo To je tako dólgo
Nič ni narobe s tabo Ti bom ponavljala





Tom Veber

Tom Veber se je rodil leta 1995 v Mariboru. V času srednje šole je aktivno sodeloval na umetniškem področju, bil je član ansambla gledaliških skupin Gnosis in English Student Theatre, pel pa je tudi v Akademskem pevskem zboru Maribor. Po koncu srednje šole se je vpisal na študij etnologije in kulturne antropologije na Univerzi v Ljubljani. Med študijem sodeluje v gledaliških predstavah v gledališču *Glej*, klubu *Tiffany* in v *Plesnem teatru Ljubljana*. S svojo poezijo sodeluje na večerih slamovske poezije in *Mladih rimah*, nastopil je na festivalih *Noč knjige*, *Nextival* in *Kauč festival*. Svoje pesmi je objavil v *Novem zvonu*, *Tribuni*, *Koridorju – Križišča umetnosti*, *Apokalipsi* in v *Poesisu*. Je eden izmed nominirancev za literarni natečaj *Urška 2017*.

• Fotografija: Urška Lukovnjak

On

Hudiču zdaj zrem naravnost v oči.
Oči svetlikajoče se rubinaste barve.
Dolgo zrem v njega in on zre vame,
sva eno.
Njegova črnina se zliva v vsako poro moje kože.
Čutim njegovo prisotnost,
duši me, ne morem dihati.
Otopel tavam po svetu, ki mi je bil nekoč znan.
V telesu, ki ga več ne prepoznam.
V osebi, ki jo izgubljam in ji več ne zaupam.
Tonem,
hladni podvodni tokovi mi mršijo lase,
vodne kače se ovijajo okoli mojih okončin,
s prsti se dotikam snežno belih biserov na dnu morja.
Moje telo je nabreklo, oči rdeče in otožne.
Pod njimi se rišejo globoki podočnjaki,
katerih sivina priča o nespametnih odločitvah.
Dih pojenja, korak se krajša, pogled temni,
duša izvisi in mene več ni.

Na ulici

S kamnom v srcu,
s praznino v želodcu
hodim po temnih stranskih ulicah.
Sonce je že zdavnaj zašlo.

Opazujem srečne ljudi nad sabo,
stlačene v drugorazredna stanovanja.
Moj korak je hiter, zebe me,
zobje mi šklepetajo.
Iz mojih ust se vije gosta megla.
Postanem, izkašljam v goltancu nabrano kri.
Prislonim se na hladno steno.
Nogo pokrčim ob zid in si s tresočimi rokami razprem srajco,
zmrazi me kot tisoč britev.
Čakam in zraven hlastno kadim cigareto.
Ogledujem si mimoidoče ljudi, komaj nekaj jih je,
vsem se mudi, za njih sem neviden,
ne obstajam, uš, ki bi jo bilo treba zapreti.
Vidim ga, njegove umazano sive oči,
njegov ohlapen korak.
Obišče me vsako noč.
Z balkanskim naglasom hrope,
pola sada, pola nakon.
Z zamaščeno roko mi zarije šop denarja pod pas,
zvleče me v stransko ulico.
Mudi se mu, verjetno se želi hitro vrniti k svoji srečni družinici.
Sleče me do golega,
trdo me nasloni ob zid in mi zarije svojo batino globoko v črevo.
Slabo mi je, na bruhanje mi gre,
iz ust mi teče kri.
Vseeno mu je.
Ječim, zasmeje se kot črna vrana, ki se naslaja nad nesrečo drugih.
Konča v meni.
Preostanek keša mi vrže na tla in me zaničljivo pogleda.
Odide z istim ohlapnim korakom.
Pobiram denar in samospoštovanje ter se sesedem na vlažna tla.
Obljubim si, da je bilo zadnjič.

Prvič

Zopet gol ležim pred tabo.
Svileno bela koža.
Voljni črni lasje.
Zvedav otroški pogled.
Kot po navadi, nič novega.
Tudi danes bo zame prvič.

Hlinil bom presenečenje
nad vsem novim, česar me želiš naučiti.
Se ti smehljaj kot naivna gejša,
le da bi mi prej nehal lizati presredek.
Ta teden si tukaj že četrtič,
verjetno je tvoja bejba končno ugotovila, da si peder.

Igranje neumnih skavtov,
ki še ne vedo, kje je situiran kurac,
postaja že rahlo nadležno.
A za sto evrov se bom z veseljem pretvarjal,
da me skrbi, da naju opazuje Jezus.
Amen!

Brezmejnost

Večnosti se izteka rok trajanja.
Tik tak, tik tak.
V daljavi se rišejo spomeniki prihodnosti.
Hodim tja v dežele onkraj našega časa,
korak za korakom.

Tja stopam vedno težje,
barve se brišejo, ostajata le bela in črna.
Korak, zdrs, ni me več.

Tvoj predragi najemodajalec

Pozdravljeno telo,
naj se ti predstavim.
Sem tvoj lastnik, najemodajalec.

V tem življenju imaš srečo,
najino sodelovanje ne bo prav dolgo.
Redno te bom zalival z žganjem,
dimil s cigaretami,
hranil s hrano podobno plastiki
in se vztrajno zmrdoval nad tvojo okornostjo.

Pričakoval bom popolno delovanje vseh funkcij,
čeprav bom zato naredil bore malo.

Ko boš začelo pešati,
te bom peljal k strokovnjakom v belem.
Napojili te bomo z zdravili,
kot za šalo prebodli s cepivi,
izvedli marsikatero bolečo operacijo,
in to le zaradi kakšnega dodatnega leta
zavestnega sprenevedanja.
Naposled boš omagalo.
Pričakoval bom takojšnjo reklamacijo
in te zamenjal za lepši in bolj moderen model.

Do takrat pa na delo!



Veronika Šoster

Veronika Šoster se je rodila leta 1992 v Trbovljah. Obiskovala je I. gimnazijo v Celju, diplomirala pa je iz primerjalne književnosti in bohemistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer trenutno končuje magistrski študij primerjalne književnosti. Od srednje šole piše poezijo, ki jo redno objavlja v raznih literarnih revijah in na spletu. Je finalistka *Pesniškega turnirja* založbe Pivec (2017). Literarne kritike objavlja v nekaterih večjih slovenskih medijih, kot so *Literatura*, radijski program ARS, *Koridor – križišča umetnosti*, *airBeletrina*, *Trubarjeva hiša literature* in *Mentor*. Je področna urednica za poezijo pri reviji *Novi zvon* in filmska urednica na portalu *Koridor*. Leta 2016 je bila izbrana za članico žirije za mlado Veronikino nagrado, na 31. festivalu Vilenica je delovala kot kritičarka v rezidenci.

• Fotografija: Eva Pivač

vrašćanje

tako globoko še ribe rabijo lučko
ti pa si prišel le z napihljivim roza krofom
v grozljivki bi umrl prvi ali pa bi te zbasali
v ventilacijo dokler se ne bi usodno zataknil
podobno kot si se zataknil za spomin na dan
ko si mi na hrbet narisal netopirjeva krila
in sva jih potem razmazala po čistih rjuhah
tako globoko nobena lučka ne pomaga

otok sredi ničesar, 25. marec

tvojo prvo razglednico mi je dostavil golob pismonoša po imenu janko
(tako sem ga poimenovala zaradi izraza na kljunu čeprav je kasneje izlegel pikasto jajce)
na njej so se motovili nebotičniki zato sem ves naslednji teden razmišljala o pomivalcih oken
drugo razglednico (malomarno prepognjeno) je mimo prineslo v odmašeni steklenici
kar me je spomnilo na najin prepir ali je ledena kraljica brezčutna ali samo osamljena
(tisto poletje sem se zastrupila s sladoledom a je bilo vredno ker je bil mentolov)
tretjo razglednico (nepodpisano) sem nekega jutra našla napol štrlečo iz peska
in ko je namesto četrte razglednice na obalo naplavilo iztrgano stran iz stepnega volka
sem vedela da bodo vse tvoje neizrečene besede od zdaj naprej namenjene vsem razen meni

moč kosti je odvisna od tistega ki ti jih zlomi

v kotu moje sobe gnezdijo pajkovke
hranim jih s tistim kar je ostalo od tebe
one pa mi v zameno pomagajo
reševati križanke
prejšnji mesec smo zaradi pravilno
izpolnjene dopisnice zadele kavni avtomat
prav lepo se imamo

distopija

prelahko si se pustil prepričat da se sanje
dogajajo pred zelenim zaslonom
da ni pomembno kaj od noči
pozabiš in česa ne
obstaja nešteto vzrokov
zakaj moraš vedeti:

kako se je imenoval kraj
kamor so te odpeljali
kolikokrat si me srečal
in zakaj ravno tam
katera žival je bila tvoj
varuh in katera je renčala
ko si ji obrnil hrbet
med katero predstavo

si slekel majico in koliko
si zapravljal za hamburger
kdo te je ustrelil v glavo
čemu si naletel na istega
neznanca trikrat in
kaj si naredil po tistem
ko je avto zapeljal na
nasprotni pas
kolikokrat si umrl in
kakšen je bil občutek
kako velika je bila košara
v katero si nabral gobe
če je deževalo ali ne
če si hotel da bi deževalo ali ne
kateri zob se ti je odlomil
in kateri ti je zrasel nazaj
koga si ubil po pomoti
in koga načrtno
ali si pri tem užival
če si kdaj oslepel brez razloga
in moral igrati na inštrument
ki ga še nikoli nisi držal v rokah
kdo v publiko se ni pridružil posmehu
v katera leta si potoval
in s čim si se vrnil
zakaj si se vrnil
če si se sploh vrnil

zdaj pa me dobro poslušaj
hitro zapri oči in pobegni od tu
dokler še imaš veke

bermudski trikotnik

brala sem članek o tem kako so našli ladjo ki je izginila v bermudskem trikotniku pisalo je da je vsa zarjavela in obtolčena ampak da bodo vseeno lahko ugotovili kaj se je zgodilo z njo in s posadko ki je bila na njej da bodo lahko s pomočjo natančnih izračunov ugotovili kakšno pot je prevozila in da bo skrivnost bermudskega trikotnika končno razrešena to je bil lep članek lahko bi rekli poglobljen in izčrpen imel je tudi skico na kateri je bil z zeleno barvo označen bermudski trikotnik oranžne pike pa so predstavljale kraje kjer so radarji nazadnje zaznali ladje in vse je bilo tako profesionalno in čudovito da sem hotela pokazati še tebi šla sem na google vtipkala "ship lost bermuda triangle found" in ni bilo zadetkov no okej to ni res bilo je par zadetkov ampak noben ni bil pravi in potem sem se začela sekirat kaj če tega članka res ni bilo a sem spet vse skupaj sanjala kako lahko sanjam tako natančne članke o bermudskem trikotniku če pa mi geografija sploh ne gre in nimam pojma kje se ta zadeva sploh nahaja bilo je skrajno čudno potem pa sem se spomnila da je mogoče kak mornar presušen in naveličan nenehnega pozibavanja sem in tja leta 1956 mogoče zaspal res trdno in se je zbudil šele petnajstega marca dva tisoč šestnajst in takrat so njegove sanje treščile ob moje ki so nič hudega sluteč pohajkemale ob obali pač nekega oceana geografija res ni moja močna točka no te sanje so se res zamislile sanjale so o bermudskem trikotniku in kar naenkrat puf so vanje priletele mornarjeve sanje bilo mu je ime henry in imel je lepo košato brado ter širok opečen nos in takrat bi mojim sanjam res moralo postati jasno da kaj takega ni mogoče in bi lahko mirno nadaljevale pot ob obali ampak ne moje sanje o bermudskem trikotniku so bile ravno sredi poskoka in obstale so v počasnem posnetku kot v hollywoodskih filmih in vanje je priletel henry torej henryjeve sanje in zato sem bila naslednjega jutra prepričana da je šlo za res kvaliteten članek ti pa si se mi smejal in rekel da so bile le sanje in čisto nič več od tega čeprav ti rečem da se henry izgubljen sredi bermudskega trikotnika ležeč na hrbtu na palubi razbite ladje s tem zagotovo ne bi strinjal

z × 0

ko odpelje vlak je konec
konec filma konec komada konec življenja
sploh če stojiš na tračnicah in gledaš gor ptice
vrane srake karkoli
imaš take in take možnosti da te pomendra nilski konj
ker mu zapiraš pot do vode kakšna nevljudnost
imaš take in take možnosti da ti na glavo pade klavir
kdo pa še danes zapre oči globoko vdihne in šteje od deset nazaj
ali pa piha v vrečko kot v ameriških filmih
sama perverzija
ko odpelje vlak je konec filma komada česarkoli
kar se zrine med tvoje atome nima imena ima pa zvok
ki si ga kot otrok včasih slišal izpod postelje

16 m²

Pred enim tednom si najino posteljo v sanjah razdelil na kvadratna polja in zdaj kričiš ukaze: pojdi na A5! B6! Takrat sršim obrvi in te gledam izpod čela, a ko zaspiš, te srkam skozi svoje lisičje oči. Srebam čaj in kujem zaroto, en dan te bom pobrisala s krpo za prah, potem pa se kar poskusi sestavit nazaj v formalno celoto, ki ji rečemo človečnjak. Me prav zanima. Ko zjutraj vstanem, se s prvim korakom spotaknem ob eno izmed plastičnih vrečk, ki se valjajo naokrog, čeprav dobro veš, da nimam ravnotežja. Naj gredo nekam še biološki odpadki! Aja, pa plesen se nama je zaredila od teh prečudnih klimatskih razmer, zaradi katerih bomo poletje-jesen kmalu preimenovali v deževno dobo, in zdaj zračiva kot zblojena, če bi prišel kdo na obisk, bi mislil, da se nama je čisto zmešalo in da sva na svojih sprehodih nad oblaki staknila ebolo ali pa kaj podobno kužnega. Še dobro, da se nama je pokvaril zvo-

nec in da greva ven samo takrat, ko dežuje. Vsak pod svojim dežnikom, razen takrat seveda, ko svojega zgubim, kar se dogaja čisto prepogosto. Včasih te zvlečem na kavo sredi noči, ker je koprnjenje prehudo, zato se tudi ne derem nate, ko si tečen, ker hočeš hamburger. Tako se po navadi spet znajdeva vsa razrvana in razjarjena v tem prostorčku, kjer kaktusi crkujejo, ker jih preveč zalivam, in dobro vem, da si greva na živce ravno toliko, da nama ni nikoli dolgčas.

1. prizor

Zajčki grizljajo navadno deteljo in halucinirajo.

Vreme kot v snežni krogli, ura je 4:48.

V ozadju vojna. Ne štejem več, katera.

Dežno zatišje

(za Daneta Zajca)

Našli so te na jasi, sredi ožgane trave.
Ko so te pobrali s tal, si v pesti začutil cvet,
ki je v tvojo dlan prelil spomine.
Ko si se ozrl, je bil tvoj pogled kamnit.
Sončni ostriz je bleдел. Takrat si ga videl zadnjič.
Mislil si: vrnil se bom.
Mislil si: zagotovo se lahko vrnem.

Na začetku si po stenah risal jaso. Njene cvetice.
Pel si o spominu, ki je bil zapisan v tvojo dlan.
Potem so se začele nevihte in tvoje telo je obstalo.
Začel si se zaletavati v ogledala, da bi videl, kje si.
Nisi več čutil, kje se končajo tvoji koraki.
Nisi več pel. Nisi si več lastil svoje podobe.
Rekel si: zakaj tudi tukaj ni moj dom. Rekel si: Zakaj nimam več besed.
Tišina se ti je zarezala v kožo in iz tebe naredila dom.
Prinesli so ti predmete in ti si jih postavljaj na police.
Nisi poznal njihovih imen, toda takrat se ti to ni zdelo pomembno.

Zdaj veš, da vrnitve ni. Zdaj veš, da si pozabil.
Da se kamni odprejo le enkrat in da si v mahu izgubil svojo besedo.
Ne skrbi te več. Tvoja kača je že zdavnaj našla drugo zvezdo.

Zakaj sem zadnji korak pustila prav na Golden Gate Bridgeu

Na koncu bi najbolj potrebovala senco,
da jo zavijem v uspavanko, preden dam slovo težnosti.
Jezi me, ker se ne spomnim naslova filma,
mogoče so bile samo sanje, ali pa blodnje,
kar je po navadi enako –

vse se ostudno preliva, okus ima po zогlenelih delčkih upov,
najbolj žalostno je, da sploh ne potujemo, ampak ostajamo na isti točki,
kakor da bi nas kopje čez drobovje vedno znova pribilo na cement,
med krivinami izgubljam sebe in vse ostale,
ko pozabiš šteti, se ti zabriše pot domov, čeprav to sploh
ni tvoj dom, ampak samo prašna Potemkinova kulisa,
ki tam stoji kot, no, kulisa, in se ti privoščljivo nasmiha,
ha, če ničesar nimaš, te ni, krivine, krivine,
zakaj postaja vse tako zamegljeno, zakaj ničesar ne vidim,
mogoče pa nisem nič več od atomov, ki me držijo skupaj,
ampak to vendar nima smisla, atomi so izmuzljivi,
mi pa stojimo vedno na istem mestu, čeprav srečujemo neznane ljudi,
ki se nam smejuje ali pa tudi ne, vsekakor ob tem vedno pomislim,
da smo ljudje edina žival, ki kaže zobe, ko je česa vesela,
kar je preprosto ogabno, pošasti smo, mi pošasti smo ljudje,
ki stojijo venomer nepremično na obodu krožnic, kdaj pa kdaj
sicer komu uspe in spregleda, takega se da spoznati že na daleč,
saj si začne trgati meso z obraza in ima usta polna okruškov lastnih zob,
ampak takrat je že preveč odmaknjen in je prepozno, da bi poiskali njegove oči in ...

– vem samo to, da ko je konec tvojega sveta, je konec celega sveta, pa naj govorijo, kar hočejo.



Vesna Liponik

Vesna Liponik se je rodila leta 1993 v Mariboru. Študira primerjalno književnost in slovenistiko. Tekste objavlja v *Idiotu*, *Mentorju*, *Apokalipsi*. Nekatera njena dela so prevedena v srbsčino (*Rukopisi 38*) in nemščino (revija *mosaik22*, antologija *Lyrik für Alle*).

• Fotografija: Betina Habjanič

posegi

smeh
čisto objestno
vreščanje
trešči ob
nevideno vse
preusmerjeno vse
histerična teža razgrne hrbet
v razkopavanje
rodovitnih mastnih grud
bitja sega bitja
prihaja korakajoča truma
kam še
kam vse še
kaj naj se dam v vse to
kam naj dam
vse to
teror prisotnosti
da bi samo rada
ne samo
stisnjena

posegi

to je skoraj kot
prekinitev
v kateri se
izbežam pretegnem
preostanek ki
opleta z vezjo
ogrozi razkritje
ko stojim za sabo
bežim pred sabo
tudi ta občutek
je past
za ta občutek
uničen od opazovanja
le še kot vdor
si kaj rešil
povečini kaj
nikogaršnjega
nobenega nameščanja
vstavljanja
eruptivnega prestrezanja
občasno rečno dno
so prekrili
detajli
dovolj močni
dovolj močna
vse moram vzeti s sabo
vse pustiti tu
vse sem prinesla
to se izvršuje
to me je privedlo
to
moljenje
stene s sten

vilenica

za branislavo

(zareze v sigi)

ko si dolbel
nisi mislil na
kaplje
zvok
orodja ki nekoga
dela nemirnega
si mislil na

snop

ki bo oplazil tebe tukaj

tebe še vedno

tukaj

v prilagojenem prostoru

podzemna katedrala
sem rekla je gibko zdrsnila
v doživljanje
spodnesla

to

kar se kaže kot

rešitev

edino možno

jama

dom

tisto kar je
zanikano
zavojevano
prižiganje ugašanje
da se površina ne poškoduje *preveč*

ampak vse to je
to bi moralo biti

preveč

•
težka praprot
spodaj
kjer se deblo
ugrezne
polbudna *spet*
izkoreninjam
neko luknjo



Žiga Hren

Žiga Hren se je rodil leta 1998 v Mariboru, od petega leta dalje živi v Selnici ob Dravi. Pripada najmlajši pesniški generaciji, pred kratkim je končal šolanje na Prvi gimnaziji Maribor. Leta 2016 je zmagal na 17. *Pesniški olimpijadi* v Bukovju. Do sedaj je objavljajal v revijah *Idiot* in *Mentor*. Poleg pisanja se ukvarja še z gledališčem in glasbo. Študirati namerava gledališko režijo na AGRFT v Ljubljani.

• Fotografija: osebni arhiv

IV.

Dejali so: *to je tvoja omejitev* in
zavest mu je sunkovito izprožila podivjane antilope
skozi nezašito grlo.
Takrat je čutil prestop noge;
vztrepetal je in
izpulil korenine, stekel po
travnikih, napel *plešemseaneizplešem*
preko vrvi ponesrečenega samomora,
krstil svojega zajca zgolj iz želje po
novem koraku, dihal
zadnje hlape strasti

...

praviš, da sem vedela? Da ti lahko zaupam?

Rusija

“Slišim jih”
ponavlja starka za stojnico,
medtem ko mi ponuja jagode

- v mozaičnem telesu se
počasi začne premikati srce,
njegova že zbledela brazgotina
izlije izpopolnjeni okus vode in
v osami pokliče sestrice na pomoč -

še pred zavedanjem šepamo nekje
po tujih mislih. Po hrbtu nas boža roka
brez prstov, ker so ti že zdavnaj stekli
v razpoko prastarega argoja.

Ponovno mi jeclja pred svojo
stojnico,
medtem ko mi ponuja jagode

- navezana je, zato jo
vsak dan želimo raztrgati,
ji izpuliti travme ter jih
zabrisati tja, kjer stoji
na poti, kjer stoji preteklih
nekaj let –

kmalu ostane le še

vdih

in posrka se
še ta
nemoralnost,
ki je prej najmočnejša stala:
zaželi si me zabrisati,
zaželi si nas izbrisati.

Kje so meje?

Kje so saje?

*Razbitemu mi šumi
petje albatrosev.*

(slišim jih)

Iz brezobličnih fragmentov

/ 2 /

Z oralnim vrenjem popotniku
razgrizem trup –
kanalizacija se rojeva,
popolnoma nepoznano žitje
leži v kapljah.

Spet
sem se
ugriznila v zadnji del ustnice
in razžaljena se gonim dalje kot odmrla žival

mea culpa
iz moje krivde